

Το 5

του

Αλέξανδρου Μαντά

Το μυθιστόρημα αυτό είναι προϊόν μυθοπλασίας, και γράφτηκε τη περίοδο του lockdown το 2021 στην Αθήνα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Ιστορία μιας κούκλας του σεξ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Από την Έρατώ Ερωφίλη

«Τον χειμώνα μου αρέσει να τρώω δημητριακά με ζεστό κακάο, να παίρνω ναρκωτικά, και να γράφω βρώμικες ιστορίες.»

ΚΕΦ.#1

Ήταν λίγο πριν τα μεσάνυχτα.

Μια χειμωνιάτικη Κυριακή, αρχές του νέου έτους.

Και εγώ τριγυρνούσα σα τη τρελή μέσα στο σπίτι!

Είχα εξαντλήσει κάθε περιθώριο δημιουργικής έμπνευσης, και τώρα ήθελα να βγω έξω!

Φόρεσα κάτι στα γρήγορα και βγήκα από την παλαιά έπαυλη.

Έκανε πάρα πολύ κρύο και έτρεξα γρήγορα προς το γκαράζ.

Τα φώτα άναψαν αυτόματα μόλις μπήκα μέσα, και χωρίς να χάσω χρόνο πλησίασα το αυτοκίνητο.

Βολεύτηκα στο κάθισμα του, πάτησα το κουμπί της μίζας, και αμέσως 400 άλογα ζωντάνεψαν και πήραν φωτιά ανάμεσα στα πόδια μου!

Ένιωσα στις πατούσες μου το άγριο μουρμουρητό της μηχανής, και ενσικτωδώς πάτησα μια γρήγορη γκαζιά μόνο και μόνο για να το ακούσω να βρυχάται σα λιοντάρι!

Εγώ και το αυτοκίνητο είχαμε γίνει ένα τώρα, και σαν αρχαία αμαζόνα, μέσα στην ασφάλεια του υπερσύγχρονου αυτοκινήτου μου, ήμουν έτοιμη να βγω στους δρόμους και να θριαμβεύσω!

«Πάμε μωρό» μου είπα σαρκαστικά μέσα από τα χείλη μου, και ξεκίνησα αργά, όπως κάνει μια μαύρη γάτα που ξεμυτίζει έξω μες τη μαύρη νύχτα!

Οδήγησα το αυτοκίνητο έξω από την έπαυλη, και σιωπηλά περιπλανήθηκα για λίγο στα ερημικά στενά των βορείων προαστίων.

Η κίνηση στους δρόμους είναι σχεδόν ανύπαρκτη αυτή την ώρα σκέφτηκα. Είναι η πρώτη Κυριακή μετά την αλλαγή του νέου έτους, είναι μεσάνυχτα, και κάνει πολύ κρύο. Βρίσκομαι στην Αθήνα, και το ημερολόγιο γράφει 2021.

Γρήγορα βγαίνω στη κεντρική λεωφόρο αφήνοντας τις σκέψεις μου σιγά σιγά ελεύθερες να ακολουθήσουν τη ροή του δρόμο.

Πατάω ελαφριά το γκάζι και δυναμώνω τη μουσική.

«Αυτό είναι» μονολόγησα ικανοποιημένη.

Στο δρόμο, από κάποια στιγμή και μετά, δε σκεφτόμουν απολύτως τίποτα.

Οδηγούσα και ήμουν πολύ σοβαρή.

Άκουγα μουσική, άλλαζα ταχύτητες, πατούσα το γκάζι ή το φρένο ανάλογα, και οδηγούσα με ένα σκοπό.

Να πάω, να το πάρω, και να γυρίσω πίσω σπίτι μου σώα και αβλαβής!

Φθάνω τελικά μετά από ώρα στην άδεια πλατεία του Κολωνακίου και παρκάρω το αυτοκίνητο μου σ'ένα ήσυχο στενό. Συνεχίζω περπατώντας λίγα μέτρα παρακάτω και να κατέβω κάτω στο Club. Εκεί είχα το ραντεβού μου.

Προχωράω ανάμεσα στο κόσμο, σταματάω και ανάβω ένα τσιγάρο.

Παρατηρώ για λίγο τους ανθρώπους γύρω μου. Αυτοί σα να μη με βλέπουν, αλλά κάποια βλέμματα με έχουν ήδη γδύσει. Συνεχίζω ατρόμητη

προσπερνώντας και αποφεύγοντας τους ανθρώπους, με τη δυνατή μουσική να στριγκλίζει μες στ'αυτιά μου, κατευθυνόμενη με ταχύτητα προς το μπαρ.

Ο μπάρμαν με προσέχει από μακριά και με πλησιάζει. Μια τεκίλα σφηνάκι, και με μια κίνηση το κατεβάζω, σβήνω το τσιγάρο μου, και πάω προς τις τουαλέτες. Η ένταση που ένιωθα ήταν αποτυπωμένη ορθά πάνω στη σιλουέτα μου, αφήνοντας ένα κρύο ρεύμα στο διάβα μου. Ήθελα να τελειώνω γρήγορα.

Στη άκρη του μπαρ καθόταν ένας γνώριμος άντρας μεγάλος/60plus.

Από αυτούς τους τύπους που έχουν περάσει όλη τους τη ζωή μέσα στη νύχτα και τις παρανομίες. Έχοντας ρουφήξει όλη τη καπνίλα και την παράνοια από όλη τη σαπίλα αυτού του κόσμου.

Μόνο που αυτός ήταν από τους προνοητικούς τύπους, ευτυχώς, που φρόντισε να αποκτήσει περιουσία, και να νομιμοποιήσει τις περισσότερες από τις

επιχειρήσεις του.

Με ακολούθησε, και πριν μπω στη τουαλέτα ένωσα το χέρι του ζεστό και ιδρωμένο να πιάνει το καρπό μου. Με το άλλο του χέρι, πλησίασε τα οπίσθια μου, και διακριτικά άπλωσε το δάχτυλο του ανάμεσα στο κώλο μου.

Δεν είπα τίποτα.

Άφησα τη σύντομη σκέψη αποπλάνησης που εμφανίστηκε στο μυαλό του να φουντώσει, και απλά περίμενα...

Η στιγμή της αποπλάνησης όμως έσβησε αμέσως, και με σοβαρό πια ύφος μου ψιθύρισε στο αυτί.

«Έλα μαζί μου. Έχω κάτι για σένα.»

Τον ακολούθησα πιστά σα πεινασμένο γατάκι.

Δεν ήταν δα η και η πρώτη φορά.

Κατεβήκαμε ένα επίπεδο κάτω, και η μουσική όσο προχωρούσαμε στο βάθος του διαδρόμου, ακουγόταν λες και είμασταν μέσα σε πισίνα γεμάτη νερό.

Συνεχίσαμε προσπερνώντας τη κουζίνα, τις τουαλέτες, κάποιους αποθηκευτικούς χώρους, και φθάσαμε στη τελευταία πόρτα, η οποία ψηλά στη γωνία είχε μια μικρή κάμερα να μας σημαδεύει.

Μπήκαμε αμέσως μέσα στο θωρακισμένο δωμάτιο, και η πόρτα έκλεισε πίσω μας αφήνοντας έξω κάθε ίχνος ελευθερίας. Το δωμάτιο ήταν λιτά διακοσμημένο.

Ένα παχύ ακριβό χαλί φιλοξενούσε πάνω του ένα μεγάλο κλασικό ξύλινο γραφείο, το οποίο έπιανε τη μια πλευρά, και ένα χρηματοκιβώτιο από εκείνα τα παλιά τα ασήκωτα, βρισκόταν ακριβώς στη γωνία. Απέναντι, στην άλλη πλευρά, υπήρχε ένας μεγάλος μαύρος δερμάτινος καναπές, μια αναπαυτική πολυθρόνα με κυπαρισσί άγριο βελούδο, μια μεγάλη τηλεόραση, και μια εσωτερική τουαλέτα.

Πήγα αμέσως εκεί!

Σήκωσα το καπάκι, ξεκούμπωσα το κολάν μου, και το κατέβασα μαζί με το κιλοτάκι μου μέχρι τις γάμπες χαμηλά.

Έκατσα στη λεκάνη, και άφησα την ουρήθρα μου να ξαλαφρώσει

ανακουφισμένη, και κατούρησα.

Μόλις τελείωσα, σηκώθηκα και με ένα υγρό χαρτομάντιλο σκούπισα το αιδοίο μου. Κοιτάχτηκα στο καθρέπτη για μια τελευταία ματιά. «Τελείωνε είπα αυστηρά στον εαυτό μου, κάνε ότι είναι να κάνεις και φύγε!»

Βγήκα έξω και ο Μπάμπης καθόταν στο γραφείο του.

Είχε ανάψει ένα πούρο, ενώ στο άλλο του χέρι κρατούσε ένα χλιδάτο βαρύ ποτήρι, με εκλεκτής ποιότητας ουίσκι, και μέσα από ένα τεράστιο σύννεφο καπνού που δημιουργησε με το στόμα του, αβίαστα το άφησε για λίγο να μπει ανάμεσα μας· και μόνο τότε με προσκάλεσε να κάτσω απέναντι του.

Άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του και έβγαλε ένα διάφανο σακουλάκι με μια λευκή σκόνη μέσα, και ένα άλλο διάφανο σακουλάκι πιο μεγάλο, με πράσινο χόρτο.

Τα ακούμπησε πάνω στο γραφείο του, και με τα χοντρά του δάχτυλα, τα έσπρωξε προς το μέρος μου. Μέσα είχαν το ένα 5 γραμμάρια κοκαΐνη, και το άλλο 100 γραμμάρια χασίσι.

«Δικά σου Έρατώ»

Τα πήρα και τα έβαλα με άνεση στο κρυμμένο πάτο που είχε το μικρό μαύρο τσαντάκι μου. Από το ίδιο τσαντάκι έβγαλα 1000 ευρώ, τα ακούμπισα και τα έσπρωξα με τα λεπτά μου δάχτυλα πάνω στο γραφείο του.

Μου έβαλε ένα σφηνάκι τεκίλα.

Το ήπια γρήγορα και σηκώθηκα αμέσως να φύγω.

Δεν ήθελα να χρονοτριβώ.

«Πότε θα σε ξαναδώ;» με ρώτησε ο Μπάμπης κάπως απογοητευμένος που με έβλεπε να ετοιμάζομαι να φύγω.

«Ξέρεις ότι όταν είναι να σε δω, σε βλέπω.»

«Ναι, αλλά κάθε φορά έρχεσαι μόνο γι'αυτό, και μετά φεύγεις αμέσως.»

Τον κοίταξα με ένα βλέμμα βαθιάς εκτίμησης για τις υπηρεσίες του, αλλά και ανησυχίας, για το τρόπο που με έβλεπε.

Δεν του απάντησα, μα με ένα νεύμα μου τον χαιρέτισα, του χαμογέλασα πλατιά,

και αυτός απογοητευμένος, πάτησε με το χοντρό του δάχτυλο το κουμπί για να ανοίξει η βαριά θωρακισμένη πόρτα!

Πάνω με περίμενε η Μαντλέν, μια παλιά μου φίλη γερμανίδα, πλουσιοκόριτσο κοσμογυρισμένη και απελευθερωμένη, νέα, με ένα κορμί που έμοιαζε να έχει έρθει από το μέλλον! Σαρκώδη χείλη στενά βαθουλωτά μάτια, και σώμα φτιαγμένο αποκλειστικά για έρωτα, με τέλεια επιδερμίδα και αναλογίες παραμυθένιες, που προκαλούσαν ταχυκαρδίες σε κάθε άντρα και γυναίκα.

Έτρεξε χαμογελώντας κοντά μου και μου έδωσε ένα ζεστό φιλί στο στόμα. «Έλα μου είπε, έλα Ερατώ μου.»

Χωθήκαμε ανάμεσα στο κόσμο, με τη μουσική να εισβάλλει μες στα αυτιά μας, τα φώτα να περνάνε από πάνω μας σαν ιπτάμενα ούφο, και το αλκοόλ να προσπαθεί να ξεδιψάσει την αχόρταγη ματαιοδοξία μας.

Είχα επιτέλους αρχίσει να χαλαρώνω λίγο.

Και είχα αυτή την ωραία ψευδαίσθηση, που σε κάνει να δείχνεις ξεχωριστός και γεμάτος αυτοπεποίθηση. Ταυτόχρονα όμως, ευάλωτος και προσεκτικός, ειδικά όταν κουβαλάς και "πράμα" μαζί σου.

Έτσι, η αίσθηση της ασφάλειας και τον προτεραιότητων με έσπρωξαν να φύγω, αφήνοντας πίσω μου την Μαντλέν και τη παρέα της, να συνεχίσουν τη διασκέδαση τους. Με τη Μαντλέν έχω πολλές και ωραίες αναμνήσεις, έχουμε κάνει πολλά ταξίδια και έχουμε βιώσει παρέα πρωτόγνωρες εμπειρίες. Είναι μια καλή φίλη, τη ξέρω πάνω από δέκα χρόνια και μπορώ να την εμπιστευτώ. Είναι πολύ πιο τρελλή από μένα και ξέρει πραγματικά να διασκεδάζει. Αλλά αυτή είναι η Μαντλέν, μια άλλη ιστορία.

Και γω είμαι η Ερατώ που προχωράω βιαστικά μέσα στο κρύο.

Μπήκα στο αυτοκίνητο μου μέσα, έβαλα μπρος, και οδήγησα προς την ανοιχτή λεωφόρο.

Κατέβηκα τη Λεωφόρο Συγγρού με σταθερή ταχύτητα, και βγήκα πολύ γρήγορα στη παραλιακή.

Η ώρα ήταν 3.45 ξημερώματα Δευτέρας.

Μόνη μέσα στους άδειους δρόμους.

Μια από τις πιο ήσυχες ώρες όλης της ημέρας.

Για κάποιο λόγο όμως, και εντελώς ξαφνικά, ένιωσα την ανάγκη της θαλπωρής του σπιτιού μου. Την ασφάλεια του σπιτιού μου.

Έκανα αμέσως αναστροφή στο πρώτο διάζωμα που συνάντησα μετά τη Γλυφάδα, και ξεκίνησα γρήγορα προς τα πίσω χωρίς δεύτερη σκέψη.

Ήθελα το σπίτι μου τώρα. Μόνο αυτό· και την ησυχία μου.

Οι δρόμοι ήταν εντελώς άδειοι, και η πρωινή πάχνη απλωνόταν μεταμορφώνοντας σταδιακά ολόκληρη τη πόλη. Το σκοτάδι ανακατευόταν με τους φωτισμένους δρόμους, και δημιουργούσε μια άλλη ατμόσφαιρα. Είναι οι ώρες που η πόλη κοιμάται. Οι περισσότεροι άνθρωποι κοιμούνται.

Διασχίζω τις λεωφόρους τη μια μετά την άλλη σαν τον άνεμο, μια ακόμα αποστολή εξετελέσθη άψογα, σκέφτηκα πονηρά. Η άγρια αμαζόνα, εγώ δηλαδή, έκανε τη δουλειά της κι απόψε! Και επιτέλους η γάτα γυρίζει σπίτι.

«Τι είμαι τελικά, γάτα ή αμαζόνα;» μουρμούρισα μέσα από τους ήχους μιας ποπ μουσικής που έπαιζε εκείνη την ώρα το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου.

Όταν οι προβολείς του σημάδεψαν τη κεντρική εξωτερική αυλόπορτα περιμένοντας να ανοίξει ένιωθα πολύ καλά. Ανακουφισμένη, πάρκαρα το αυτοκίνητο μέσα στο γκαράζ, και έτρεξα στο σπίτι. Όλα είχαν πάει καλά.

Σε λίγη ώρα στεκόμουν κάτω από το καυτό ντους, αφήνοντας το νερό να κυλίσει επάνω μου. Ήταν τόσο ωραία η αίσθηση, τόσο απελευθερωτική!

Σα να προσπαθείς να ξεπλύνεις τις αμαρτίες σου· και να ετοιμάζεσαι με πονηρό χαμόγελο να πραγματοποιήσεις τις επόμενες!

Όμως για κάποιο λόγο δεν ένιωθα ενοχές, και ούτε θα επέτρεπα σε κάποιον να

με κρίνει για τις επιλογές μου, και το τρόπο ζωής μου.

Αυτή είμαι εγώ, και δεν το διαπραγματεύομαι.

Έξω, το μαύρο σκοτάδι σκέπαζε τον αττικό ουρανό.

Φόρεσα το μπουρνούζι μου, βγήκα από το μπάνιο, πήγα ως τη κουζίνα, πήρα ένα χαπάκι και πήγα στο υπνοδωμάτιο μου. Ήπια λίγο νερό από το μεταλλικό μπουκάλι που έχω πάντα δίπλα μου στο κομοδίνο, γδύθηκα και χώθηκα μέσα στο κρεβάτι.

Η ησυχία με κυρίευσε αμέσως, το ίδιο και ο απαλός φωτισμός από το πορσελάνινο λαμπατέρ στο κομοδίνο μου. Η μελατονίνη έδρασε αμέσως μέσα στο σώμα μου, και σε λίγο έκλεισα τα μάτια μου.

Μια νέα εβδομάδα ξεκινούσε για το κόσμο μας.

Εγώ όμως μέσα στα παπλώματα μου ολόγυμνη, ήμουν σε ένα άλλο κόσμο. Σε πολύ λίγο, οι σκέψεις χάθηκαν μέσα στα όνειρα μου, και ο ύπνος σφράγισε τη πόρτα πίσω του, έως το ξημέρωμα.

ΚΕΦ.#2

Το πρωί.

Μέσα από τον ύπνο μου άκουσα τον ήχο του τηλεφώνου.

Κάποιος με καλούσε.

Ευτυχώς έχω οργανώσει έτσι τη ζωή μου, ώστε να μην είμαι υποχρεωμένη να σηκώσω το τηλέφωνο για κανένα λόγο, οπότε με το χέρι μου ψηλάφησα το κομοδίνο απάνω, έπιασα το κινητό, και μεμιάς το έκλεισα.

Όσο κι αν προσπάθησα όμως από κείνη την ώρα, δεν κατάφερα να συνεχίσω τον ύπνο μου, και μετά από λίγα λεπτά, άνοιξα εντελώς τα μάτια μου.

Είχε περάσει το πρωινό για τα καλά, και έγερνε η μέρα προς το μεσημέρι.

Ένιωθα το μυαλό μου ακόμα μουδιασμένο από τη χθεσινή νύχτα. Μια μικρή

θαμπάδα γυρνούσε στον ακόμα κοιμισμένο εγκέφαλο μου, που δεν με άφηνε να συγκεντρωθώ απόλυτα.

Ίσως και να παραπάτησα όταν σηκώθηκα απότομα από το κρεβάτι, όμως περπάτησα τελικά σα κυρία μέχρι το μπάνιο. Έκανα πιπί μου, έπλυνα το πρόσωπο μου και τα δόντια μου, έπιασα τα πυρόξανθα μαλλιά μου κότσο, και στο τέλος κοιτάχτηκα στον ολόσωμο καθρέπτη. Για την ηλικία μου, κάπου μετά τα τριάντα, είμαι πολύ καλή! Ω! Ναι. Δε θα μπω σε λεπτομέρειες, αλλά το σωματότυπο μου, δεν περνούσε απαρατήρητο. Ανήκω στις γυναίκες με καμπύλες, πλούσιο στήθος και όμορφα οπίσθια. Μα αυτό που πραγματικά μαγνήτιζε ήταν η φωνή μου. Βαθιά, λίγο μπάσα και με λίγο γρέζι. Αυτό μου έλεγαν όλοι.

Είχα βέβαια, κάτι, που με ακολουθούσε από τη παιδική μου κιόλας ηλικία, μια προστυχιά να πω, που τη συναντούσες συνήθως σε πιο λαϊκές συνοικίες. Μα δεν το έκανα επίτηδες, αλλά μου έβγαινε αυθόρμητα και φυσικά.

Ήταν ίσως η δομή του κορμιού μου, ίσως η περπατησιά μου, ίσως ακόμα το βλέμμα μου, δε ξέρω. Μα περισσότερο από όλα αυτά, εγώ πιστεύω πως ήταν ο χαρακτήρας μου. Ήμουν και είμαι περίεργη για όλα. Και το τίμημα να θέλω να τα δω και να τα κάνω όλα, ήταν να μπλέκω σε περιπέτειες. Ανεξάρτητη, ανατρεπτική με ελεύθερο πνεύμα και ανοιχτούς όλους τους ορίζοντες, ναι, ήμουν μια γυναίκα θεά. Και από κει πήγαζε όλος αυτός ο ερωτισμός που ξεχείλιζε σε κάθε κίνηση που έκανα, και να με κοιτούν κρυφά οι άντρες και οι γυναίκες, με τόσο δέος στο δρόμο, παντού όπου βρισκόμουν και κυκλοφορούσα.

Είτε ντυνόμουν κομψά με ότι πιο ακριβό αμπιγιέ φόρεμα είχα από κάποιον επώνυμο οίκο, είτε φορούσα τη φόρμα μου και πήγαινα στο παντοπωλείο της περιοχής, το ίδιο και το αυτό. Προκαλούσα.

Μα πάντα υπενθύμιζα στον εαυτό μου, ότι το μυαλό, είναι η μεγαλύτερη μας δύναμη, η παιδεία μας κάνει ανθρώπους, και η μόρφωση μας δίνει τα απαραίτητα εργαλεία για να έχουμε μια καλή ζωή. Ωστόσο, η αληθινή ομορφιά ξεκινάει και τελειώνει από τη προσωπικότητα του κάθε ανθρώπου και αυτό που

βγάζει ο καθένας από μέσα του. Αυτή η αύρα που δεν κρύβεται και μαρτυράει τα συναισθήματα σου και την ενέργεια που εκπέμπεις. Η εμφάνιση όμως είναι η πρώτη εικόνα. Είναι αυτό που μένει! Αυτό μου έλεγε πάντα η μάνα μου. Όλα είναι θέμα αισθητικής. Και είχα μια καλή αισθητική των πραγμάτων.

Από μικρή είχα μια φυσική ευγένεια και ταπεινότητα. Ντρεπόμουν και απέφευγα τον πολύ κόσμο, και όλα αυτά, μαζί με την κοριτσίστικη αφέλεια και περιέργεια μου, με έκαναν ακαταμάχητη! Αλλά και πολύ μοναχική. Όχι γιατί ήμουν έτσι εκ των πραγμάτων, αλλά γιατί μου άρεσε η ησυχία, και η καλύτερη παρέα μου, ήτανε ο ίδιος μου ο εαυτός.

Αντιλαμβανόμουν το κόσμο με έναν δικό μου τρόπο, πιστεύοντας ότι όλα στη ζωή είναι θέμα τύχης. Και τότε όλα έμπαιναν σε μια τάξη.

Σε μια φυσική αρμονία.

Δεν έκανα ποτέ μεγαλεπήβολα σχέδια, και άφηνα περισσότερο τη ζωή να με παρασύρει αυτή στα δικά της μονοπάτια. Αυτό ήταν πανεύκολο, γιατί ήμουν ανέκαθεν περίεργη, και ήθελα να δω και να τα δοκιμάσω όλα στη ζωή μου. Και αυτό έκανα πάντα. Και όλα έβγαιναν μπροστά μου. Και γω τα ακολουθούσα, και αυτό συνέχιζα να κάνω.

Το μόνο μου ελλάτωμα; Ήμουν και παραμένω μια κλεπτομανής. Ναι, μη σας φαίνεται περίεργο. Δε ξέρω, αλλά για κάποιο λόγο, ήθελα σε όλη αυτή τη τάξη, να έχω ένα μελανό σημείο που θα εξισσοροπούσε την άρτια ζωή μου. Πάντα έτσι γινόταν. Καταλαβαίνετε, πως δεν έκλεβα από ανάγκη, ούτε σχεδίαζα ληστείες. Μου άρεσε όμως πάρα πολύ να κλέβω μικροπράγματα. Είτε από το περίπτερο, είτε από κάποιο μαγαζί που είχα μπει για να ψωνίσω κάτι, κι άλλες φορές πάλι, από τα σπίτια φίλων μας, όταν σπανίως κάναμε επισκέψεις, τους παλιούς εκείνους καιρούς.

Θυμάμαι όταν ήμουνα μικρή, και πηγαίναμε οικογενειακός το καλοκαίρι στο εξοχικό μας στην Αμοργό.

Θυμάμαι το μικρό αγοράκι, τον γιο του επιστάτη μας.

Μια οικογένεια φτωχή, που πολλές φορές ερχόταν και έτρωγε μαζί μας. Και θυμάμαι ακόμα πόσο συμπονετικά ένιωθα για αυτούς τους ανθρώπους. Και όταν ξάπλωνα το βράδυ στο κρεβάτι μου, αναρωτιόμουν με το αθώο μυαλό μου. Γιατί εγώ να έχω γεννηθεί σε μια πλούσια οικογένεια έχοντας όλες τις ανέσεις, και όλες τις επιλογές ανοιχτές στη ζωή μου, και ένα άλλο παιδάκι λίγο παραπέρα, να έχει γεννηθεί φτωχό, όπως το αγοράκι του επιστάτη, και η ζωή του να είναι από τώρα, τόσο νωρίς, τόσο δύσκολη και στενάχωρη.

Κατέληγα τελικά στο συμπέρασμα ότι όλα είναι τυχερά σε αυτή τη ζωή.

Και έτσι από τότε ήμουν ευγνώμων για όλα, και για την κάθε ημέρα της ζωής μου. Και φρόντιζα να την απολαμβάνω με απλά και ουσιώδη πράγματα.

"Ζήσε απλά τίμια και σοφά και θα έχεις μια ζωή ευτυχισμένη χωρίς αρρώστιες και βάσανα κάθε είδους, και μην ξεχνάς να περιγελάς τα Γήινα," είχε πει ο Όμηρος τον ένατο αιώνα π.Χ.

Με εξαίρεση κάποια εφηβικά μου πυροτεχνήματα, ήμουν ένα ήσυχο κορίτσι, που μου άρεσε πολύ το διάβασμα και το γράψιμο, ένας τρόπος να ξεφεύγω στον δικό μου μικρόκοσμο. Αυτά τα δυο, και περισσότερο το γράψιμο, με βοήθησαν να χειρίζομαι καλύτερα το λόγο. Και όταν κάποιος το εκμεταλεύεται αυτό σωστά, κάνει τη ζωή του πιο εύκολη. Και έμαθα να δέχομαι τη ζωή όπως είναι. Να ζω τη κάθε μέρα, όχι το αύριο, αλλά το τώρα.

Με αυτές τις σύντομες σκέψεις πρωινής ενθάρρυνσης, κατευθύνθηκα προς την αγαπημένη μου κουζίνα. Λατρεύω το μαγείρεμα, και τα αγαπημένα μου φαγητά προέρχονται κυρίως από την κινέζικη κουζίνα.

Περνώντας μέσα από το μεγάλο σαλόνι, παρατήρησα στα δυο μεγάλα παράθυρα τον καιρό έξω. Μουντάδα και σύννεφα μαζεμένα στον ουρανό που είχε αρχίσει να σκουραίνει.

Μάλλον θα βρέξει σε λίγο, σκέφτηκα από μέσα μου.

«Χειμώνας είναι» μονολόγησα.

Και εγώ τριγυρνούσα ακόμα γυμνή μέσα στο σπίτι.

Γύρισα πίσω στο υπνοδωμάτιο μου και φόρεσα το μπουρνούζι μου.

Στο μεταξύ σκεφτόμουν...

«Φαγητό έχω, τσιγάρα έχω, ναρκωτικά έχω, ξύλα για το τζάκι οκ, άρα είμαι κομπλέ!»

Μπήκα στη κουζίνα, άναψα το γκαζάκι και έβαλα το μπρίκι πάνω να φτιάξω ένα καφέ. Τον πρώτο καφέ της ημέρας.

Φορούσα τις μάλλινες καλτσούλες μου, και τη θερμοκρασία την είχα ρυθμίσει να κρατάει το σπίτι και τα δωμάτια που κυκλοφορούσα, ζεστά όλη την ημέρα.

Έτσι όπως αναλογιζόμουν πάνω από το καφέ μου, κοντοστάθηκα για μια στιγμή, και παρατήρησα έξω από το παράθυρο της κουζίνας, τα μεγάλα δέντρα που είχε φυτέψει ο παππούς μου πριν από έναν αιώνα περίπου.

Τα οποία έστεκαν αγέρωχα ακόμα τόσα χρόνια στην αυλή, και κάλυπταν ολόγυρα όλη την έκταση. Σε μια επιφάνεια περίπου πέντε στρεμμάτων, ήταν χτισμένη μέσα η έπαυλη, περιφρορούμενη από μια ψηλή πέτρινη μάντρα, που έκλεινε μέσα την ιδιοκτησία και την ιδιοκτήτρια της. Ήμουν πολύ περήφανη για το σπίτι μου, και το φρόντιζα σα τα μάτια μου.

Είναι μια παλιά μεγάλη έπαυλη, με όλες τις σύγχρονες ανέσεις της εποχής μας, με γερά θεμέλια που της αρμόζουν επάξια. Βέβαια, τα περισσότερα δωμάτια είναι κλειστά. Θα ήταν αλλίμονο να τα συντηρώ όλα αυτά μόνη μου.

Οι χώροι που έχω αποφασίσει εδώ και καιρό να μείνω, βρίσκονται στη βόρεια πλευρά του σπιτιού. Εκεί έχω συγκεντρώσει όλα τα απαραίτητα που χρειάζομαι για να ζω, και έχω προσαρμόσει τη ζωή μου εκεί, όπου περνάω βασικά όλες μου τις ώρες όταν είμαι στο σπίτι.

Η έπαυλη είναι διώροφη, με δυο σοφίτες, ένα τεράστιο υπόγειο, ένα κελλάρι, και άπειρα δωμάτια. Δυο μεγάλες κουζίνες, πολλά μπάνια και αρκετά βεσέ. Δυο πελώριες τραπεζαρίες, μια αίθουσα χορού, δυο προσωπικά γραφεία, τρία σαλόνια, και αρκετούς άλλους χώρους. Μεγάλα υπνοδωμάτια, πολλά παράθυρα

παντού, και κρυφά μικρά δωμάτια που δεν τα γνώριζε κανείς.

Όλα αυτά συνδέονταν με πολύπλοκους διαδρόμους, μικρές και μεγάλες σκάλες που διακλαδώνονται μεταξύ τους, δημιουργούσαν ένα μικρό λαβύρινθο, που μόνο οι ιδιοκτήτες του, και ο αρχιτέκτονας που το σχεδίασε, γνώριζαν καλά και με ακρίβεια.

Από το δρόμο έξω και την εξωτερική καγκελωτή αυλόπορτα ασφαλείας, μέχρι την είσοδο του σπιτιού, είναι περίπου τριακόσια μέτρα πέτρινος δρόμος, περιστοιχισμένος από λεύκες και πεύκα. Ολόγυρα υπήρχουν κι άλλα δέντρα, όπως πορτοκαλίες μουριές συκιές, και πολλά ακόμα οπωροφόρα δέντρα. Καταλήγοντας στο τέλος του πέτρινου δρόμου, σε ένα μεγάλο προαύλιο χώρο, όπου η τη ματιά τη κλέβει η εντυπωσιακή έπαυλη.

Στα δεξιά, στεγάζεται ένας υπαίθριος μεγάλος χώρος με μια γερή ξύλινη πέργκολα, και από την απέναντι πλευρά είναι το κλειστό πάρκινγκ.

Και στο κέντρο, επτά μεγάλα και φαρδιά μαρμάρινα σκαλοπάτια καταλήγουν στην κεντρική είσοδο της επαύλης.

Πίσω από το κυρίως οίκημα, ο χώρος αποτελείται από έναν υπέροχο αρχιτεκτονικά διαμορφωμένο κήπο, με ξύλινα σκέπαστρα, ξαπλώστρες καρέκλες τραπέζια, και μια μεγάλη οβάλ βαθιά πισίνα.

Ένα ακόμα μικρό σπιτάκι που λειτουργούσε ως εξωτερική αποθήκη, και πολλά δέντρα και φυτά μέχρι την άκρη το ματιού, ολοκλήρωναν την ιδιοκτησία μου.

Μένω μόνη μου εδώ από τότε που πέθαναν οι γονείς μου, και αποφάσισα να γυρίσω από το εξωτερικό, και να εγκατασταθώ εδώ για πάντα στο πατρικό μου.

Εδώ είναι ωραία και ήσυχα. Είναι το σπίτι μου!

Και γω μόλις έχω ξυπνήσει.

Έκατσα σε ένα ψηλό σκαμπό, και τράβηξα το τάμπλετ που είχα πάνω στο πάσο της κουζίνας, πιο κοντά μου.

Κοίταξα για λίγο σαν απορημένη τη μαύρη οθόνη του...

«Η μισή ζωή μου περνάει μπροστά από αυτή την οθόνη το τελευταίο καιρό!»
μονολόγησα μόνη μου.

Είχα όμως ακόμα ένα ελαφρύ πονοκέφαλο, οπότε άφησα κάτω το τάμπλετ και
σηκώθηκα αμέσως, γέμισα ένα ποτήρι νερό και ήπια λίγο.

Άνοιξα μετά βαριεστημένα το ψυγείο.

Ωραία σκέφτηκα, τι τρώμε σήμερα;

«Μμμ... Μπριζόλες!» ανάφωνισα ξανά, μόνη μου.

Μα να και οι πρώτες ενοχές πρωινιάτικα.

Έχω πει στον εαυτό μου επανειλημένα να κόψω επιτέλους το κρέας.

«Καλά... Όταν θα είμαι έτοιμη!» φώναξα.

*"Αντιυπερασπίστικα αμέσως και με δόλο τον εαυτό μου. Να δω πότε θα γίνεις
ειλικρινής με τον εαυτό σου!"* Σκέφτηκα, και απεσκεύτηκα αμέσως.

Άνοιξα τον καταψύκτη δίπλα μου, έβγαλα μια μπριζόλα έξω, και την άφησα να
ξεπαγώσει.

Σήκωσα το καφέ μου και το τάμπλετ, και πέρασα στο σαλόνι, το οποίο το έχω
διαμορφώσει κατάλληλα, ώστε να περνάω τις περισσότερες ώρες της ημέρας
ευχάριστα, και είχε όλες τις ανέσεις του.

Αυτός ο χώρος διαθέτει μια τεράστια τηλεόραση, ένα δυνατό ηχοσύστημα, δυο
μεγάλους καναπέδες, τρεις πολυθρόνες, και ένα αγαπημένο μεγάλο
μοναστηριακό τραπέζι. Το σαλόνι συμπλήρωναν μικρά τραπεζάκια, ένα παλιό
αναγεννησιακό γραφείο, βαριά χαλιά και πίνακες εποχής. Τέλος, ένα τεράστιο
τζάκι δέσποζε αυτοκρατορικά ντυμένο από λευκό μάρμαρο παρμένο από τον
Διόνυσο Αττικής.

Δε θα το έλεγες μοντέρνα διακόσμηση, αλλά κλασική, και το προτιμούσα έτσι.

Είμαι ομολογώ περισσότερο παραδοσιακή γυναίκα παρά μοντέρνα, όσο
αναφορά τη διακόσμηση του σπιτιού. Άλλωστε, τα πιο πολλά έπιπλα
χρονολογούνται από την εποχή του παππού μου και γι'αυτό αποτελούν μεγάλη
αξία για μένα.

Από τη μια πλευρά μπορούσα να πάω στη κουζίνα, και από την άλλη στο

υπνοδωμάτιο μου με το εσωτερικό μπάνιο. Στο βάθος έβλεπα τις μεγάλες τζαμαρίες που έβλεπαν στο πίσω κήπο με τη πισίνα.

Το υπνοδωμάτιο μου, είναι κι αυτό μεγάλο, με βαριές κουρτίνες, ήσυχο και καθαρό, γεμάτο βάζα με λουλούδια. Γιατί σας ομολογώ ότι λατρεύω τα λουλούδια. Φροντίζω σε κάθε ευκαιρία να έχω φρέσκα λουλούδια μέσα στο σπίτι. Α! ναι, ξέχασα να σας πω. Λατρεύω και τον ύπνο, και δε ντρέπομαι καθόλου γι'αυτό! Είναι αλήθεια πως κοιμάμε πολύ, είμαι μια υπναρού!

Έκατσα λοιπόν στο μεγάλο αναπαυτικό καναπέ στο σαλόνι, άναψα ένα τσιγάρο, και κοίταξα τις σκάλες που οδηγούν στο απάνω πάτωμα.

Έμεινα για λίγο σκεπτική... όλο το σπίτι είχε ησυχία.

Και η ησυχία μου άρεσει. Η ησυχία μου είναι πολύτιμη!

Ειδικά από τότε που έδωξα τη Νατάλια, όταν διαπίστωσα ότι με έκλεβε.

Αλλά αυτό ήταν το αντίτιμο μάλλον για τις υπηρεσίες της.

Τη Νατάλια τη προσέλαβα γιατί ήταν πολύ νέα, μόλις 19 ετών.

Ήταν όπως μου είπαν από τη Ρωσία, και μου τη σύστησαν γιατί ήταν μόνη της στην Ελλάδα και είχε ανάγκη από εργασία.

Και εγώ ως καλή οικοδέσποινα την πήρα στις υπηρεσίες μου.

Όχι γιατί είχα ανάγκη από κάποια βοήθεια, αλλά γιατί μου άρεσε πολύ.

Ήταν πολύ όμορφη!

Μια νέα κοπέλα αθώα, εντελώς μόνη, και απροστάτευτη σε μια ξένη χώρα!

Με γοήτευσε από τη πρώτη στιγμή πάρα πολύ, επειδή ήταν τρυφερή και χαμογελούσε πάντα με το παραμικρό!

Λεπτούλα, μα με μια μικρή καμπυλωτή κοιλίτσα, με πεταχτό τουρλωτό κωλαράκι, λεπτή μεσούλα και το στήθος της μικρό αλλά χαριτωμένο.

Είχε μαύρα κοντά ίσια μαλλάκια και μπλε μεγάλα μάτια.

Ήταν σα μια κούκλα! Μα μια αληθινή κούκλα.

Τόσα χρόνια στο σπίτι που έχω κληρονομήσει από την οικογένεια μου, έχουν εργαστεί και εργάζονται άνθρωποι που τους έχω εκτιμήσει ιδιαίτερα. Τουλάχιστον την εποχή που ζούσαν και οι δυο γονείς μου.

Όπως ο κηπουρός που φροντίζει τους κήπους και τα φυτά που είναι διάσπαρτα παντού, ή ο συντηρητής του σπιτιού και άλλων εργασιών, μέχρι η οικονόμος που απαιτεί ένα τέτοιο μεγάλο σπίτι σε το δικό μου.

Αυτή όμως είχε κάτι το ξεχωριστό.

Ίσως η φρεσκάδα του κορμιού της, και το ανέμελο της ηλικίας της να την έκαναν τόσο σέξι και λαχταριστή!

Θυμήθηκα τώρα μια μέρα, ένα καλοκαίρι...

"Βγήκα έξω στη οβάλ πισίνα με το μεγάλο σκέπαστρο, και με τα δέντρα να σκιάζουν τη μεγάλη αυλή, που εκτείνονταν από τη μια άκρη του σπιτιού μέχρι την άλλη.

Της ζήτησα πολύ ευγενικά, όπως κάνω πάντα, να μου φέρει μια καθαρή πετσέτα. Εκείνη έτρεξε γρήγορα με τα ελαφριά της πέδιλα να αντηχούν στα εξωτερικά πλακάκια της αυλής. Εγώ με χάρη καθόμουν στο πλάι της πισίνας, είχα απλώσει τα πόδια μου μέσα στο νερό, και περίμενα να έρθει η Νατάλια.

Τα πόδια μου λαμπύριζαν κάτω από το νερό, και τα πλατσούριζα δημιουργώντας φωτεινές υδάτινες σπίθες.

Μου έφερε τη πετσέτα και πήγε να φύγει.

Θυμάμαι μια φορά που την παρατηρούσα να με κρυφοκοιτάζει με δέος, μα μόλις με αντιλήφθηκε, κοκκίνησε και έτρεξε γρήγορα να κρυφτεί.

Τέτοιο πλάσμα ήταν, ένα χαρούμενο γεμάτο ζωντάνια και γεμάτο νεανικές καύλες αυθόρμητο κορίτσι.

«Κάτσε λίγο μαζί μου Νατάλια» της είπα.

Αυτή έκατσε διστακτικά δίπλα μου, σε μια ψάθινη καρέκλα κήπου.

«Θα μου βάλεις λίγη κρέμα αγάπη μου» της ζήτησα ευγενικά.

Με τα λίγα ελληνικά που γνώριζε, με κατάλαβε και έτρεξε να φέρει μία κρέμα προστασίας για όλο το σώμα. Βρήκα την ευκαιρία τότε, και πήγα στη μεγάλη στρογγυλή ξαπλώστρα, και ξάπλωσα σα βασίλισσα!

Έβγαλα το μαγίο που με βάραινε και περίμενα.

Η Νατάλια με πλησίασε λέγοντας μου: «Είμαι έτοιμη κυρία.»

Στεκόταν από πάνω μου σαν νεαρή ιέρεια, έτοιμη να προσφέρει της υπηρεσίες της, όποτε κι αν της ζητούσα.

«Που θέλετε να σαςβάλω κρέμα κυρία», με ρώτησε χαμηλώνοντας το πονηρό της βλέμμα.

Παντού αγάπη μου» της απάντησα!

Και άπλωσα επιδεικτικά τα πόδια μου.

Έφερε τη ψάθινη καρέκλα της πιο κοντά, έβαλε μια γερή δόση κρέμας στα δύο της χέρια, και με τις νεανικές παλάμες της άρχισε να μου κάνει μασάζ πρώτα στις πατούσες μου, μετά αργά ανέβηκε προς τις γάμπες μου, μέχρι που έφθασε ψηλά στα μπούτια μου.

Μου άρεσε πολύ, που είχε πάρει το σοβαρό της ύφος και το έκανε με ακρίβεια επαγγελματία.

Μα, άρχισα να ερεθίζομαι, ναι, και έπιασα τον εαυτό μου όσο εκείνη μου έβαζε κρέμα στα πόδια μου, και προχωρούσε πιο ψηλά, εγώ να τρίβω ασυναίσθητα το μουνάκι μου με το ένα δάχτυλο.

"Δε το είχα καταλάβει, αλήθεια λέω, και το έκανα σχεδόν ανεπαίσθητα."

Ξαφνικά, γύρισα και κοίταξα τη Νατάλια, που μέχρι τώρα με κοιτούσε με μια φανερή έκπληξη στα μεγάλα της μάτια.

Ήταν σα να της επέτρεψα για λίγο να εισέλθει στο προσωπικό μου χώρο, όπου εκεί μπορούσε να με κοιτάζει ερεθισμένη και ανενόχλητη να κάνω αυτό το πράμα.

Κοκκίνισε αμέσως μόλις αντίκρισε το φιλήδονο λάγνο βλέμμα μου.

Είχε πλησιάσει επικίνδυνα, και χάιδευε τώρα τα μπούτια μου εσωτερικά, και μετά τους γοφούς μου από την έξω μεριά με κυκλικές συντονισμένες κινήσεις.

Τα απαλά της χέρια με μαεστρία, άνοιγαν και απελευθέρωναν την αχαλίνωτη σεξουαλικότητα που γέμισε και κατέβαλε μεμιάς όλο το χώρο. Μέσα από το λευκό μπλουζάκι της διέκρινα όταν έσκυβε, τα στήθη της, και τις ρώγες της να κρέμονται και να κουνιούνται σαν ώριμα αγριοκέρασα.

Ήταν η στιγμή, και το κενό της ησυχίας στην έπαυλη εκείνο το καυτό μεσημέρι, καταμεσής του καλοκαιριού, όταν έγειρε, μου χαμογέλασε, και μου έσκασε αδέξια ένα φιλάκι στο φρεσκοξυρισμένο μου μπικίνι.

«Είναι τόσο όμορφο» είπε, και με κοίταξε στα μάτια, με μια νεανική θρασύτητα, που δικαιολόγησε για λίγο τον έλεγχο που απέβλεπε το πρόστυχο και αθώο κατά τα άλλα μυαλούδάκι της, αλλά ανγχώθηκε γρήγορα, γιατί μάλλον κατάλαβε ότι δε θα μπορούσε να έχει τον απόλυτο έλεγχο για πολύ ακόμα μαζί μου.

«Κυρία, είστε πολύ όμορφη» είπε ξαφνικά.

Δεν της απάντησα, παρά μόνο χάιδεψα το μάγουλο της.

Και αυτή με μια απότομη κίνηση γύρισε και μου φίλησε τη παλάμη.

Αυτό με ερέθισε αμέσως πολύ, πάρα πολύ. Δε το περίμενα.

«Φίλησε» με της είπα. Τράβηξα το πρόσωπο της κοντά μου και έχωσα τη γλώσσα μου μέσα στο στόμα της.

Για λίγη ώρα φιλιόμαστε σαν άγριες μέλισσες που ψάχνουν το πολύτιμο νέκταρ να πιουν να ξεδιψάσουν!

Πέταξε μεμιάς τα μπλουζάκι της, και η λευκή απαλή επιδερμίδα της μαρτύρησε την νεανική φρέσκια γοητεία της Νατάλια. Με τη σειρά της τώρα, συνέχισε να με φιλάει στο στόμα και μετά στο λαιμό. Τα φιλιά της καυτά με άγγιζαν και ένιωθα το άρωμα της να με κατακλύζει. Κατέβηκε και άρχισε να πιπιλάει τις ρώγες μου, όταν της πρόσφερα τα στήθη μου απλόχερα μπροστά της.

Πήγαινε με το στοματάκι της από το ένα μου στήθος στο άλλο, να τα ζουλάει και να τα γλύφει με πάθος. Είχε ακόμα κρέμα στα χέρια της, τα οποία γλίστρησαν και

βρήκαν το δρόμο πάνω στο ιδρωμένο κορμί μου, αφήνοντας στο πέρασμα τους ένα υγρό μονοπάτι δροσιάς .

Άφησα το σώμα μου να πέσει πίσω στη φαρδιά ξαπλώστρα και άνοιξα ελαφρά τα πόδια μου. Η Νατάλια δεν έχασε την ευκαιρία, πλησίασε και ακούμπησε στοργικά το μάγουλο της πάνω στη κοιλιά μου.

«Σας αγαπώ κυρία» μου ψιθύρισε αχνά, παραδομένη στην αγκαλιά μου.

Της χάιδεψα απαλά τα μαλλιά της χαμογελώντας στοργικά, και πήρα μια τούφα που πλησίαζε αδιάφορα το στόμα της, και το έφερα πίσω από το αυτάκι της. Εκείνη πρέπει να χαμογέλασε, και βούτηξε τη ροδαλή γλωσσίδα της μέσα στον αφαλό μου.

Δε σταμάτησε όμως εκεί, και έκανε κύκλους με τα χείλη της, τα οποία ακουμπούσε με ταπεινή ευλάβια πάνω στη λεία τρυφερή κοιλιά μου. Σιγά και βασανιστικά κατέβηκε και βολεύτηκε ανάμεσα στα δυο μου πόδια σε μικρό πουλάκι. Με τα δυο μου δάχτυλα άνοιξα απαλά το μουνάκι μου και την παρότρυνα να με γλύψει. Σα σκυλάκι τότε κι αυτή ξεκίνησε να μου γλύφει τη κλειτορίδα μου πάνω κάτω, να τη πιπιλάει να τη γλύφει και να τη ρουφάει, ξανά και ξανά.

Το έκανε πολύ καλά, τόσο που αναρωτήθηκα! Ποιός ή ποιά μπορεί να τη δίδαξε, ώστε να γνωρίζει τόσο καλά να με κάνει καλά τούτη η μικρή αλλοδαπή.

«Κοριτσάκι μου γλυκό» κατάφερα να ψελλίσω κάποια στιγμή.

«Κυρία Ερατώ», την άκουσα να μου λέει.

Τότε ύψωσα με χάρη τα δυο μου πόδια ψηλά, κρατώντας τα με το ένα μου χέρι δεμένα, και με το άλλο έβαλα το δάχτυλο μου κοντά στην σκουρόχρωμη κωλοτρυπίδα μου ώστε να τη γλύψει κι αυτή. Ω! ναι, το ήθελα τόσο πολύ εκείνη τη στιγμή. Κατάφερε τελικά το πουτανάκι και έβαλε τη γλώσσα της όσο πιο βαθιά μπορούσε μέσα μου, ώστε να μπορεί να μου ρουφήξει όλα τα υγρά, που τα κατάπινε μαζί με τα ίδια της τα σάλια, στέλνοντας με στο παράδεισο μιας

ακαταμαχητης ηδονής, που μου πρόσφερε αδιαμαρτύρητα η μικρή μου Νατάλια. Ήταν απολαυστικό να τη βλέπω να με γλύφει τόση ώρα και μ'αυτό το τρόπο. Κατέβασα με μια ανακούφιση τα πόδια μου κάτω, πήρα το δάχτυλο της, το έγλυψα και το έχωσα μέσα στο μουνί μου που έκαιγε από τη καύλα και την ηδονή.

Άρχισα να τρέμω ολόκληρη όταν μου έβαλε δυο δάχτυλα στο μουνάκι μου, ρουφούσε τη κλειτορίδα μου, έγλειφε τα μουνόχειλα μου, τα πιπιλούσε και ξανά και μαρτυρικά το ίδιο όλη την ώρα. Κάποια στιγμή δεν άντεξα, και έκλεισα τα πόδια μου ασφυκτικά γύρω από το λαιμό της. Έπιασα τα μαλλιά της και την πίεσα πάνω στο αιδοίο μου κουνώντας ρυθμικά τη λεκάνη μου πάνω στο πρόσωπο της.

Μα δε κρατήθηκα άλλο. Άρχισα να τη χύνω.

Η Νατάλια είχε πιαστεί από τα μπούτια μου και κατάπινε με ευχαρίστηση τις καύλες μου, που ξεχείλιζαν έξω από το στόμα της. Για ένα περίπου λεπτό σφάδαζα/έτρεμα, και τελείωνα πάνω στο πρόσωπο της. Για ένα ακόμα λεπτό αφέθηκα, μέχρι που με στράγγιξε εντελώς.

Την άφησα να μου φιλήσει τρυφερά το υγρό καυλωμένο μουνάκι μου και τα μπούτια μου γύρω γύρω, και να ακουμπήσει μετά το κεφαλάκι της πάνω στη κοιλιά μου.

Δεν ανταλλάξαμε κάποια άλλα λόγια, παρά μόνο της είπα να πάει να ξεκουραστεί.

Ήταν ελεύθερη για σήμερα από εμένα.

Μόλις απομακρύνθηκε, βούτηξα στη πισίνα, και άφησα το νερό να αγκαλιάσει και να δροσίσει το ιδρωμένο μου κορμί

Ήταν ένα τέλειο μεσημέρι."

Έκτοτε κι από τότε, το σπίτι έχει αποκτήσει μια μόνιμη και άνευρη μονότονη

ησυχία. Την οποία έσπαγα μόνο όταν έβαζα μουσικές και τραγούδια που μου άρεσαν, κάνοντας τα ηχεία να ουρλιάζουν σαν τρελλές ανικανοποίητες μάγισσες. Ήρθε η ώρα όμως να βάλω τις σκέψεις μου σε μια σειρά.

Οπότε σκέφτηκα από μέσα μου.

Θέλω πρώτα να δω αν έχω μηνύματα. Σοβαρά μηνύματα.

Μετά θέλω να δω τι απήχηση είχε η χθεσινή μου ανάρτηση στα social media. Και τέλος, βασικό, θέλω να φτιαχτώ σήμερα.

Είναι μεσημέρι Δευτέρας, δεν έχω καμία υποχρέωση, δε με κυνηγάει κανείς, δεν κυνηγάω κανέναν, και είμαι ελεύθερη να κάνω ότι θέλω!

Και βασικά, δε θέλω να κάνω τίποτα.

Αν είναι να κάνω κάτι:

«Αυτό είναι να αναζητήσω τη συντροφιά της Χέϊδερ.»

Η εικόνα της εμφανίστηκε σαν ολόγραμμα μέσα στο μυαλό μου, και ένα μετάξι διάφανης ζεστής αγάπης τύλιξε τις σκέψεις μου.

Δε το σκέφθηκα δεύτερη φορά, και με μια δρασκελιά έτρεξα μέχρι τον επάνω όροφο. Ανέβηκα πρώτα τις παλιές φαρδιές ξύλινες σκάλες, προχώρησα προς το τέλος του διαδρόμου, έστριψα αριστερά, ανέβηκα πέντε ακόμα μικρά σκαλοπάτια, και στο τέλος, εκεί όπου δεν μπορούσες πλέον να συνεχίσεις, μια σκουρόχρωμη παλιά ξύλινη και βαριά πόρτα, ήταν τοποθετημένη και σοφά κρυμμένη από το υπόλοιπο σπίτι.

Έπιασα το πόμολο με το ένα μου χέρι, και με το άλλο έσπρωξα αργά τη πόρτα να ανοίξει για να προχωρήσω μέσα.

Γλίστρησα σα τη γάτα, πατώντας στις μύτες των ποδιών μου.

«Εδώ μέσα, σε αυτό το δωμάτιο, κρατάω ένα μυστικό, και εξαργυρώνω τις πιο κρυφές μου επιθυμίες!»

Κοίταξα στο βάθος τη Χείδερ ξαπλωμένη, ανέμελη ανάμεσα σε λευκά πανιά που έπεφταν από τον ουρανό του παλιού ξύλινου κρεβατιού της, δεμένα σε χοντρά δοκάρια.

Μια όμορφη εικόνα, γνώριμη και οικεία.

Ο καιρός έξω ήταν άστατος και σκοτεινιασμένος. Αυτό έκανε τις χοντρές κουρτίνες του δωματίου να ανεμίζουν μουδιασμένα από το ανοιχτό παράθυρο. Ελάχιστο φως περνούσε τώρα το απομεσήμερο μέσα στο δωμάτιο.

Πλησίασα και στάθηκα από πάνω της.

Την κοίταξα τρυφερά και της χαμογέλασα.

Αυτή στην αρχή αρνιόταν πεισματικά να με κοιτάξει, παρά είχε το βλέμμα της σταθερά καρφωμένο στον απέναντι τοίχο.

Σα μικρό κοριτσάκι κρατούσε την αναπνοή της.

Της χάιδεψα τα μαλλιά και έπαιξα λίγο με τις μπούκλες της.

Ήμουν πια κοντά της, τόσο που να ακούω τη στιγμή που είχαμε υφάνει οι δυο μας, και μας κρατούσε δέσμιες, απομονωμένες σε έναν δικό μας ολότελα κόσμο. Τόσο, όσο να γεύομαι το άρωμα της. Την επιδερμίδα της, το νόημα όλης της ύπαρξης μου.

Της έχω λείψει σκέφτηκα.

Είναι όμως εδώ και με περιμένει, όπως κάνει πάντα.

Όπως κάνει από την ημέρα που τη καλωσόρισα για πρώτη φορά στο σπίτι μου!

Και από εκείνη τη μέρα είμαστε αχώριστοι.

Μου είναι απολύτως πιστή, αφοσιωμένη, και αποκλειστικά δική μου και για πάντα!

Δεν είχα να ανησυχώ. Η Χείδερ είναι η μόνη που δεν με έχει απογοητεύσει και κάνει ότι της λέω. Με περιμένει πάντα υπομονετικά εδώ, στο δωμάτιο της, και όποτε την χρειάζομαι, είναι πάντα στο πλευρό μου.

Δεν έχω να ανησυχώ για τίποτε με αυτήν.

Είναι δικιά μου. Μου ανήκει!

Περνώ ώρες μαζί της.

Ξαπλώνουμε αγκαλιά, κάνουμε έρωτα, ονειρευόμαστε και σχεδιάζουμε μαζί το μέλλον μας!

Δεν είναι συναρπαστικό;

Η Χέϊδερ δεν μιλάει, δεν σκέπτεται, δεν αισθάνεται.

Δεν κρίνει κανέναν και τίποτα. Δεν ζητάει τίποτα. Είναι αυτάρκης.

Γιατί η Χέϊδερ δεν είναι άνθρωπος, είναι μια κούκλα του σεξ, είναι μια κούκλα αγάπης!

Μια σχεδόν, θα τολμούσα να πω, αληθινή κούκλα που όταν δεν έχω κανέναν και είμαι μόνη μου, αυτή είναι εδώ.

Να με ακούσει, να με παρηγορήσει, να με πάρει στην αγκαλιά της και να κοιμηθώ.

Μόνο αυτό, αυτό και μόνο μου αρκεί!

Μου είναι τόσο πολύτιμη... Η Χέϊδερ μου.

Μια κούκλα που μπορεί να είναι από σιλικόνη και να μη μιλάει, να μην έχει ζωή, αλλά σωματικά είναι ολόγεια, σαν μια πραγματική γυναίκα!

Δεν έχει να ζηλέψει τίποτα, σε ομορφιά, στις καμπύλες του σώματος, στα χέρια της, και το καλοσχηματισμένο γλυκό αιδού της.

Είναι η μοναδική του είδους της.

«Δε θα κάτσω πολύ έσκυφα και της ψιθύρισα στο αυτάκι της, ήθελα μόνο να δω ότι είσαι καλά.»

Δεν μου απάντησε· και εγώ δε κρατήθηκα.

Ξάπλωσα δίπλα της, αγκαλιάζοντας τη με το μισό μου κορμί ριγμένο απάνω της, και το πρόσωπο μου χωμένο μέσα στο λαιμό της.

«Δε σε έχω παραμελήσει, απλά να, έχω παρασυρθεί από την εικόνα σου μωρό μου γλυκό, ξέρεις, αυτή που σου έχω δημιουργήσει στα facebook κι όλα αυτά. Και ναι, τρελαίνομαι ρε γαμώτο που έχεις τόσους φανατικούς "φίλους", που θέλουν όλοι να σε γνωρίσουν, να σου κάνουν έρωτα, να σε παντρευτούν και να κάνουν παιδιά μαζί σου.»

Της μιλούσα τρυφερά και αυτή με άκουγε.

«Δε λεω πως ζηλεύω· αλλά μπορεί και να ζηλεύω λιγάκι.

Γι'αυτό σε έχω κρυμμένη εδώ και σε προστατεύω. Και κανένας, ποτέ, σου το ορκίζομαι δε θα μάθει για σένα.

Θέλω να σε προστατέψω, πίστεψε με αγάπη μου.

Είναι ανεξάντλητη η ενέργεια που παίρνω από εσένα μωρό μου, αλλά κι από τους θαυμαστές σου καθημερινά. Με έχουν κάνει πιο ζωντανή, μα το πιο σημαντικό, είναι ότι μου έχεις δώσει ένα σκοπό. Καθημερινά ξυπνάω, και ξέρω ότι έχω κάτι σημαντικό να κάνω. Και αυτό το κάτι με γεμίζει τόσο πολύ, που με κάνει και πετάγομαι από το κρεβάτι μου κάθε, μα κάθε πρωί!

Όλα ξεκίνησαν από σένα Χέϊδερ μου, όλα.

Εσύ είσαι η έμπνευση μου.

Είσαι η καλύτερη σύντροφος που είχα ποτέ.

Σ'αγαπώ, σ'αγαπώ πολύ.»

Και σαν να την άκουσα μέσα στο μυαλό μου να μου μιλάει.

«Ξέρω πόσο με θέλεις, πόσο με ποθείς και πόσο με αγαπάς. Είμαι χαρούμενη μαζί σου. Δε θέλω τίποτε άλλο. Είμαι δική σου. Σου ανήκω.»

Τη κοίταξα χαρούμενη.

Σηκώθηκα αργά, σχεδόν ξεψυχισμένα. Την κοίταξα για μια τελευταία φορά.

Αμπάρωσα γερά το παράθυρο, και βγήκα από το δωμάτιο κλειδώνοντας τη πόρτα πίσω μου.

ΚΕΦ.#3

Το ίδιο απόγευμα, κάθισα στη γωνιά του σαλονιού, σε ένα μεγάλο ξύλινο φαρδύ καναπέ με πολλές μαξιλάρες, και πήρα το τάμπλετ στα χέρια μου.

Δεν είχα δυστυχώς κανένα αξιόλογο μήνυμα στα email που κοίταξα, και έτσι πολύ γρήγορα μπήκα στο facebook στη σελίδα μου.

Απ'έξω γουργούριζε ένας προάγγελος βροχής.

Αμέσως στην οθόνη εμφανίστηκε η ανάρτηση που έκανα εχθές αργά το βράδυ, και ακριβώς από κάτω ένα σωρός από σχόλια και likes.

Είχα δημοσιεύσει μια φωτογραφία της Χείδερ, ημίγυμνη στο κρεβάτι, να κοιτάει αισθησιακά προς το φακό. Και από κάτω είχα γράψει:

«Πρώτα εγώ μου είπε, και μου πρότεινε να πέσω στο στρώμα. Η πεντακάθαρη και ευαίσθητη επιδερμίδα μου, ήρθε σε επαφή με το βρώμικο του στρώμα, και άνοιξα τα πόδια μου όπως αυτός με διέταξε. Έσκυψε και πλησίασε ανάμεσα στα μπούτια μου. Έφερε το πρόσωπο του κοντά στο αιδίο μου, και το μύρισε βγάζοντας έναν αναστεναγμό. Μετά άρχισε να με φιλάει γύρω από την υγρή τρυπούλα μου και να νιώθω τη καυτή ανάσα του να με καίει.»

Κάτω από την δημοσίευση τα σχόλια έδιναν και έπαιρναν για άλλη μια φορά! Και ξεκίνησα να τα διαβάζω ένα ένα!

«Κουκλί τ κανεις;»

«Χεδερ μου!!! Βαράω μαλάκια γ σένα ν ξερεις»

«Καβλα εισαι για πολλα γμσια»

«Κουκλα μου! Χείδερ καλημερα γλυκό μου κο'ριστι!»

«Καυλά μου πανέμορφη καλημερα»

«Μωρό μου τ κανεις;»

«Τρελό μουνα μου θέλο να σου ρουφασ τούς οργασμους σου αχχχχχ καί νά σέ

γλυφό ατελιοτες ορες»

«Καλημέρα κουκλιτσα!!»

«Καυλάου μ έχεις τρελλανει σ θελω»

«Μωρό μου έλα ν σ πάρω αγκαλίτσα Ν μην νιώθεις μονη

Μωρό μου πόση καυλά εχεις»

«Πσσσσσσσ εσύ είσαι γυναίκα όχι ψευτιες και το δείχνεις γιατί είσαι η Αφροδίτη σε ομορφιά και καλά κάνεις όχι θα βγαίνουν κάτι νούμερα που νομίζουν ότι είναι ωραίες. ??????!!!!!!μπράβο κοριτσαρα»

«Καλημέρα μωρό καυλιαρικο πανεμορφο»

«Πόσο σ θέλω καυλά μου»

«Αντε τωρα να σκεφτις λογικα με αυτα που ανεβαζεις κουκλα μου!!!!

«Μωρόου καυτό μ καυλωνεις μ τις αναρτήσεις σου σ θελω»

«Μωρό μου θέλω ν μ ξεκαυλωσεις. Θέλω ν σ βλέπω απέναντι. Κ ν το παίζω κ εσύ ν μαλακιζεσαι. Ν κάνουμε έρωτα σαν αγριμια τ πάντα σ θέλω. Π είσαι καυλά. Μ έχεις λιώσει τ κσυλι»

«Καλημέρα μωρό μου. Πόσο καυλωμενη είναι η κλειτοριδα σου»

«Τι κάνεις αγάπη μου;»

«Χειδερ! Πόσο με ερεθιζουν οσα γράφεις εισαι μιά θεα!»

Μμμ...Σοκαριστήκατε;

Εγώ να δείτε τη πρώτη φορά που τα διάβασα!

Διαβάστε όμως κι αυτά που μου στέλνουν στο messenger, που είναι πιο ιδιωτικά, γιατί εκεί μπορώ να σας πω με σιγουριά, πως νιώθουν πολύ πιο άνετα να μιλήσουν, να βγάλουν τα εσώψυχα τους, και μετά απλά να μου τα πετάξουν στη μούρη.

Διαβάστε:

«Πωπωπω θεέ μου!!!

Πωπω μου τον έκανες κάγκελο

Μου έγινε τουμπανο με την μια...έτοιμος είμαι

Εχυσα σαν τρελός δεν κρατήθηκα
Ενα μέτρο πεταχτηκαν
Βλέπω πάλι φωτο σου τώρα και μου σηκώθηκε παλι

Μάνα μου θεέ μου με τρελανες!!!! Μου σηκώθηκε πολύ γρήγορα!!!
Παναγία μου με αυτή την φωτο
Μου έχει γίνει πέτρα και ποναω
Πωπω Παναγία μου!!!!
Χίλια συγγνώμη
Τρέλα η σελίδα Σου

Να χυσω θέλω χίλια συγγνώμη ειλικρινά
Χύνω μωρό μου χύνω χυνω
Αχ τι μου έκανες με τρελανες χυνω!!!
Μη με μπλοκαρεις

Μου τον έκανες τουμπανο πάλι πρωί πρωί!!!
Πωπω μια κολάρα
Να της ανοίξεις τα πόδια λίγο και να την σκισεις στον μπουτσο
Θα με κάνεις να χυσω εσυ χωρίς να τον παιξω
Θέλω τώρα
Θα χυσω....χύνω τώρα.....
Αχχχχχ σε έχυσα μωρη σεχυσσα.....»

Εστάλη στις 3 και 15 τα ξημερώματα από ένα ακόμα μέλος της σελίδας.
Από πάνω είχε δυο φωτογραφίες με το πέος του σηκωμένο να χύνει, και πιο
πάνω, άσχετο, καρδούλες!

Κάποιοι από αυτούς που στέλνουν αυτά τα μηνύματα είναι φανατικοί με την

Χείδερ και μου στέλνουν καθημερινά, μπορεί και δύο φορές την ημέρα!
Κάποιοι άλλοι είναι καινούργιοι, κάποιοι είναι πρωινοί τύποι, και κάποιοι άλλοι βραδινοί! Κάποιοι το τραβάνε στα άκρα, και κάποιοι άλλοι είναι διστακτικοί ή απλά ντροπαλοί. Κάποιοι γίνοντε ποιητές, και κάποιοι άλλοι εκτίθοντε ανεπανόρθωτα.

Κάποιοι από αυτούς είναι πολύ ευγενικοί, και κάποιοι άλλοι απίστευτα χυδαίοι!
Όπως θα καταλάβατε, όλα αυτά είναι από τη σελίδα στο facebook που έχω δημιουργήσει για τη Χείδερ, και αυτές είναι οι αντιδράσεις του κόσμου.
Και είναι πολλοί, και οι αντιδράσεις πολλές!

Πήρα μια βαθιά ανάσα!

Δεν ήμουν ακόμα έτοιμη...

Άφησα τον αέρα να κυλήσει από τους πνεύμονες μου αργά, και αναρωτήθηκα αν έπρεπε να ξεκινήσω τα ναρκωτικά από τόσο νωρίς, ή να περιμένω κάνα πεντάλεπτο ακόμα!

Όταν ξαφνικά ένας γνωστός ήχος αντήχησε απο κάπου στο βάθος. Έφθασα στο υπνοδωμάτιο και διάβασα στην οθόνη του κινητού το όνομα Madlen.

"Που είσαι αγάπη μου;" Ακούστηκε μια εξωτική φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής.

"Έφυγες εχθές γρήγορα και σε πήρα να δω σήμερα τι κάνεις, πως είσαι."

"Που είσαι τώρα;" την διέκοψα απότομα.

"Στο σκάφος, στη μαρίνα. Μόνη μου και βαριέμαι. Δεν έρχεσαι;"

"Όχι, δεν έχω όρεξη. Θέλω να κάτσω εδώ."

"Αμάν βρε Ερατώ! Όλο σπίτι κάθεσαι. Δε βγαίνεις καθόλου έξω. Μου το είπε και ο Μπάμπης. Τι κάνεις όλη μέρα σπίτι; Πόσο καιρό παριστάνεις τη μοναχή; ε;"
Η φωνή της είχε ένα τόνο ανησυχίας, και προσπάθησα να της εξηγήσω πως απλά χαίρομαι την ηρεμία του σπιτιού μου.

"Και δε θα είναι για πάντα έτσι αγαπημένη μου φίλη. Πριν λίγους μήνες το

καλοκαίρι είμασταν στο Βιετνάμ και τρώγαμε σε εκείνο το άθλιο εστιατόριο τα μεσημέρια, θυμάσαι;"

"Αν θυμάμαι λέει! Φοβερή κουζίνα είχαν.

"Di Mai - Vietnamese Restaurant έλεγαν το εστιατόριο. Μήπως να φεύγαμε κάνα ταξίδι;"

"Με το σκάφος Μαντλέν μου; με τέτοιο καιρό μέσα στο χειμώνα;"

"Όχι βρε κουτό, πάμε με αεροπλάνο, με αυτοκίνητο ή με τραίνο, να σχεδιάσουμε ένα ταξίδι οι δύο μας, κάπου μακριά. Να δούμε κάτι που δεν έχουμε δει και δεν έχουμε ξαναπάει. Ούτε συ ούτε γω. Τι λες; ε;"

"Δεν είμαι σε φάση καλή μου για ταξιδιωτικές αναζητήσεις και περιπέτειες. Θέλω να μείνω λίγο μόνη μου. Μου αρέσει αυτή η περίοδος. Απολαμβάνω την ησυχία, την ηρεμία μου, και όποτε θέλω να εκτονωθώ, εκτονώνομαι. Αυτά, τίποτε άλλο."

"Καλά, δε σε πιέζω. Σε καταλαβαίνω. Εγώ χρειάζεται κάτι να κάνω, και βεβαίως χωρίς να επιβαρύνω τους φίλους μου ή την καλύτερη μου φίλη."

"Καλό το κόλπο με τις ενοχές αλλά πες μου τώρα, τι θες να κάνεις; "

" Τίποτα δε θα κάνω, μπορεί να πάω να δω την οικογένεια μου στη Σκωτία που βρίσκονται, και να πάω να δω και κάποιους φίλους στην Ευρώπη. Δε ξέρω ακόμα. Για την ώρα θα σε αφήσω μωρό μου στην ησυχία σου , και θα σου πω ότι αποφασίσω."

"Εντάξει Μαντλεν μου, σε φιλώ, να προσέχεις."

"Και συ Ερατώ μου, σαγαπω πολύ, φιλάκια πολλά!!!"

Την Χείδερ, το μωρό μου, την ανακάλυψα πριν από κάποιους μήνες όταν έψαχνα στο διαδίκτυο να βρω ερωτικά βοηθήματα και άλλα τέτοια πράγματα, όπως κάποιο ιδιαίτερο ομοίωμα ή κανένα περίεργο δαχτυλίδι ηδονής για γυναίκες.

Όπου κάποια στιγμή έπεσα σε μια ξένη ιστοσελίδα που διαφήμιζε και πουλούσε ερωτικές κούκλες του σεξ!

Έμεινα άφωνη! Δεν είχα ξαναδεί κάτι τέτοιο. Είχα μείνει σε εκείνες τις παλιές τις

φουσκωτές, θυμάστε; Αυτές όμως εδώ, αυτές είναι οι προάγγελοι των ρομπότ που θα μας συντροφεύουν στο κοντινό μέλλον.

Άκρως ρεαλιστικά μοντέλα γυναικών, που το δέρμα τους ήταν από σιλικόνη και από μέσα (εσωτερικά) έχουν κανονικό σκελετό από ελαφρύ μέταλλο, με σχηματισμένες ακόμα και τις αρθρώσεις τους, τις φλέβες, όλα με κάθε λεπτομέρεια. Και ήταν όλες τους πανέμορφες!

Κάθε μια ξεχωριστή και για κάθε γούστο!

Η μια πιο όμορφη και πιο σέξι από την άλλη.

Δεν χόρταινα να τις βλέπω. Ρουφούσα τις φωτογραφίες τη μια μετά την άλλη, και χωρίς να το έχω πάρει είδηση, μετά από λίγη ώρα, είχα ερεθιστεί από τις προκλητικές γυμνές πόζες, αλλά και τα σέξι ρούχα που τις είχαν ντυμένες.

Ένα ακόμα καλό που είχαν αυτές οι κούκλες αγάπης, είναι ότι ο κατασκευαστής σου έδινε την επιλογή να προσαρμόσεις τη κούκλα σου όπως ακριβώς την ήθελες και να την κάνεις μοναδική. Να δημιουργηθεί αποκλειστικά και μόνο για σένα! Και ήταν όλες χειροποίητες, εκφραστικές, τόσο που νόμιζες πως μια ανάσα τους έλειπε μόνο για να ζωντανέψουν.

Έτσι δίχως δεύτερη σκέψη αποφάσισα να αγοράσω μια!

Και μετά από ώρα αναζήτησης βρήκα την ιδανική.

Και μόλις την είδα, ένα φτερούγισμα ένιωσα μέσα στη ψυχή μου.

Αλήθεια σας λέω.

Και αυτό ήταν το βλέμμα της.

Με μαγνήτισε αμέσως. Είχε κάτι το λυπημένο και σέξι ταυτόχρονα.

Αυτό με τρέλανε. Το πρόσωπο της και ο τρόπος που με κοιτούσε ήταν απλά ερεθιστικός, και ένιωσα αμέσως κάτι να με κυριεύει.

Κάτι πρωτόγνωρο που με καθήλωσε, με υπόταξε στη πλάνη της. Γιατί δεν είναι ένα απλά ένα υλικό. Δεν είναι άνθρωπος. Μα πως να το εξηγήσω. Υπήρξε..

Υπάρχει μάλλον, μια άλλου είδους διαφορετική σχέση θ'άλεγα.

Με κάνει ότι θέλει, θα τολμούσα να πω. Το ότι δεν έχω καμία απολύτως εξουσία

πάνω της, αυτό με ερεθίζει. Το ότι με υποτάσει απλά και μόνο με το βλέμα της, αυτό είναι ότι επιθυμώ. Αυτή είναι ο θεός μου. Σε αυτήν υποκλείνομαι, για αυτήν ζω.

Αυτό με έκανε να την ερωτευτώ από τη πρώτη ματιά!

Η μόνη αλλαγή που έκανα ήταν στο χρώμα των ματιών της που τα ήθελα μαύρα. Μόνο αυτό βασικά. Από κει και πέρα θα μοιραζόμασταν τη γκαρνταρόμπα μου και τη ζωή μου, και όλα όσα χρειάζονται για να τη κάνω να είναι ξεχωριστή! Αυτό ήταν το μωρό μου!

Ένα πολύ ωραίο μοντέλο με ένα καταπληκτικό σώμα, ψηλή ένα και εξήντα ένα εκατοστά, και βαριά σχεδόν τριαντατρία κιλά. Τέλεια!

Πανέμορφη με καταπληκτικά μάτια, όμορφο στόμα, και μια σειρά κατάλευκα δόντια να το διακοσμούν, αφήνωντας τη ροζαλή γλωσσούλα της να συμπληρώνουν τα όνειρα που έκανα γι'αυτήν, από εκείνη κιόλας τη στιγμή.

Και τελικά ναι, μετά από ένα μήνα αναμονής η κούκλα ήρθε επιτέλους στο σπίτι. Ο courier την άφησε με προσοχή στο πάτωμα στο σαλόνι μέσα στην κούτα της. Ήθελα να την απολαύσω εκείνη την ημέρα, εκείνη την ώρα.

Την περίμενα πως και πως!

Και τώρα την είχα εδώ μπροστά μου, και το μόνο που μας χώριζε ήταν λίγα μέτρα και η υπομονή μου.

Τελικά δεν κρατήθηκα. Είχα προετοιμαστεί όλη την ημέρα γι'αυτή τη μοναδική εμπειρία.

Πήρα ένα σουγιά και άνοιξα περιμετρικά τη κούτα προσεκτικά, σηκώνοντας με προσοχή το πάνω καπάκι της.

Μέσα ήταν το μωρό μου, ξαπλωμένη πάνω σε ειδικό φύλλο με μικρές φυσαλίδες αέρα, και μια κουβέρτα φλις τυλιγμένη γύρω της. Τα χέρια και τα πόδια της είχαν εξτρά ενίσχυση από φελιζόλ και ήταν καλυμμένα πολύ προσεκτικά. Το κεφάλι της

ήταν κι αυτό ξεχωριστά μέσα σε μια βελούδινη κουκούλα, με προστατευτικά που ήταν σα μαλακά μαξιλαράκια. Και τέλος υπήρχε ακόμα μέσα στη κούτα ένα τσαντάκι με προϊόντα περιποίησης της κούκλας, και ένα μαύρο απλό νεγκλιζέ. Ήταν όλα καινούργια και μαγευτικά!

Την έβγαλα έξω από τη κούτα και τη τοποθέτησα προσεκτικά στον καναπέ. Ένωσα αμέσως το βάρος της και τη σήκωσα με τη ίδια ευκολία που θα σήκωνα ένα μικρό παιδί.

Την έβαλα να ξαπλώσει σε ένα καναπέ ανάκλινδρο, που είχα μεταφέρει από το καθιστικό του επάνω ορόφου, με τη πλάτη της ελαφριά όρθια να ακουμπάει στο πίσω μέρος του.

Δεν έχασα χρόνο και κούμπωσα αργά και προσεκτικά το κεφάλι της.

Μετά έβαλα τη περούκα της, έφτιαξα λίγο τα μαλλιά της, και στάθηκα πίσω να τη θαυμάσω.

Ήταν πολύ πιό όμορφη από τις φωτογραφίες. Ήταν απείρως ανώτερη από όλες τις φωτογραφίες που είχα δει γι'αυτό το μοντέλο.

Την βόλεψα καλύτερα σε μια φυσική σουρεάλ στάση - σα να αναπαύεται μετά από ένα μεγάλο ταξίδι - και πήγα έκατσα απέναντι της στη πολυθρόνα.

Δίπλα της είχα ανάψει μόνο ένα πορτατίφ επιτραπέζιο μπρούτζινο κλασικό χειροποίητο, με γυαλί αλάβαστρο κατασκευασμένο στη Ρωσία.

Το ζεστό νοσταλγικό φως που έβγαζε, έπεφτε με θέρμη στο κορμί της.

Με κοιτούσε μες στα μάτια!

Έμοιαζε τόσο, μα τόσο αληθινή!

Τόσο αληθινή κάτω από το φως, που πάσχιζε κι αυτό, το άμοιρο το φως να καταλάβει αν είναι άνθρωπος, ή ομοίωμα ανθρώπου.

Παρατηρούσα τα δαχτυλάκια των ποδιών της πόσο περιποιημένα ήταν, πόσο

μαλακά και όμορφα. Το αιδοίο της καλοσχηματισμένο, με τα χαρακτηριστικά χειλάκια του, τη κλειτορίδα, ομολογουμένος, τι να πω... σκέτη γλύκα. Το τριγωνικό σγουρό μαλλάκι στο πάνω μέρος του μπικίνι, ολοκλήρωνε και κάλυπτε όχι μόνο τη φαντασία, αλλά και τη πραγματικότητα ενός αληθινού σεξ, που διακαώς επιθυμούσα μαζί της.

Δεν άντεξα και σηκώθηκα. Στάθηκα όρθια από πάνω της.

Έσκυψα, έπιασα τα στήθη της και ένιωσα αμέσως το φυσικό τους βάρος στα χέρια μου τόσο ζωντανά, που γέμισαν και φώλιασαν στη καρδιά μου ένα αίσθημα ανυπότακτης αναμονής.

Ο λαιμός της, τα μάτια της, οι φλέβες στα χέρια της, ήταν όλα καταπληκτικά. Πραγματικά εντυπωσιασμένα για το πόσο τέλεια ήταν σε όλα. Η υφή του δέρματος από ειδική σιλικόνη ελαστική, να αντιδρά όπως ακριβώς το ανθρώπινο σώμα. Σε τίποτα δε ζήλευε αυτή η κούκλα εξωτερικά από έναν άνθρωπο. Μόνο η φωνή της έλειπε, και θα ήταν σα μια κανονική γυναίκα.

Μη με παρεξηγείτε, την αλήθεια σας λέω.

Μπορεί να μιλάει ο ενθουσιασμός μου τώρα, αλλά αν είχε φωνή και κίνηση, θα ήταν το τέλειο ρομπότ συντροφιάς.

Και το στοματάκι της, αυτό ήταν σκέτη πρόκληση!

Μα ναι, ναι! Είχα μια πραγματική γυναίκα. Δικιά μου!

Όχι! Δεν ήθελα άντρα. Ήθελα γυναίκα.

Ήθελα μια φίλη. Την ήθελα μόνο για μένα!

Να με ακούει, να μου κάνει τα χατίρια, και να με χαλαρώνει όταν είμαι πολύ καυλωμένη. Αυτό ήθελα μόνο από αυτήν. Και αυτό είχα.

Και όπως η ίδια μου εξομολογήθηκε:

*«Είμαι μια κούκλα αγάπης,
και είμαι εδώ μόνο για σένα,*

*για να ικανοποιήσω κάθε ερωτική σου φαντασία!
Να σου κάνω παρέα, και να σε προσέχω.»*

Εδώ και κάποιες βδομάδες είμαστε μαζί.

Έχει το δωμάτιο της απάνω, και εγώ είμαι εδώ κάτω, όπως καλή ώρα τώρα. Την επισκέπτομαι συχνά, τη κάνω μπάνιο, της φοράω όμορφα σέξι εσώρουχα, της αλλάζω περούκες, μακιγιάζ, τη ντύνω ή τη γδύνω ανάλογα με τις διαθέσεις μου. Έτσι είναι αυτά τα πράγματα, έτσι κάνουμε εμείς τα κορίτσια. Κάποια βράδια τη κατεβάζω κάτω και τη παίρνω αγκαλιά μπροστά από το τζάκι, και μας παίρνει ο ύπνος παρέα. Είναι κι αυτή υπναρού σαν κι εμένα. Τις περισσότερες όμως φορές, ανεβαίνω εγώ στο δωμάτιο της, ξαπλώνουμε παρέα στο κρεβάτι της και μιλάμε για ώρες, μέχρι τα χαράματα.

Και κάπως έτσι, αναζήτησα να δημιουργήσω μια δεύτερη ζωή μέσα από την Χέϊδερ, τη κούκλα μου.

Ήθελα να δώσω ζωή στη κούκλα μου!

Και το έκανα.

Το έκανα με το κλασικό τρόπο, δημιουργώντας της ένα ελκυστικό προφίλ στο Facebook!

Στην αρχή ξεκίνησα ανεβάζοντας που και που κάποια φωτογραφία της, μαζί με μικρές περιγραφές από τη ζωή της σαν να ήταν κάποια blogger, ξέρετε.

Στη συνέχεια άρχισα να γράφω και κάποιες μικρές ερωτικές ιστορίες, που με έκπληξη έβλεπα όμως ότι άρεσαν στο κοινό μου, και μου ζητούσαν κι άλλες!

Αυτό που δεν καταλάβαινα στην αρχή ακόμα, ήταν σε ποιον απευθύνονται ακριβώς όλοι αυτοί, όταν έγραφαν διάφορα σχόλια κάτω από τις αναρτήσεις μου. Απευθύνονται σε μια άψυχη κούκλα σε μια φωτογραφία; ή σε αυτήν που είναι πίσω από τη κούκλα και ανεβάζει όλες αυτές τις δημοσιεύσεις;

Όταν στέλνουν σχόλια και μηνύματα, τα στέλνουν στη κούκλα μου ή σε μένα. Δε

ξέρω... Αυτοί άραγε ξέρουν;

Οι περισσότεροι έχουν βέβαια καταλάβει ότι πρόκειται για κούκλα αλλά επιμένουν να μάθουν ποιά είμαι γω. Ποιός ή ποιά κρύβεται πίσω από το προφίλ της Χείδερ.

Κάποιοι άλλοι κατά καιρούς με ρωτάνε είτε μέσα από το messenger είτε με σχόλια τους, αν έχω κάποια πραγματική φωτογραφία να τους δείξω.

Ή πολύ συχνά με ρωτάνε αν είμαι γυναίκα ή άντρας.

Οι περισσότεροι είναι καχύποπτοι και λογικό μου φαίνεται να είναι.

Από την άλλη όμως λες και δεν του ενδιαφέρει. Τους αρέσει όλο αυτό που βλέπουν και αυτά που διαβάζουν.

Βλέπουν τις φωτογραφίες, σχολιάζουν αυτά που γράφω, και γίνετε πάρτυ κάθε βράδυ!

Και τα περισσότερα είναι του τύπου:

«Μωρό μου πάρε με λίγο»

«Σε θελω ΧείδερΠόσο με θέλεις...»

«Πυ μωρό μου είμαι μέσα, στα υγρά

Τ μουνάκι σου,Μούσκεμα..»

«Έχει μελανιάσει η ψωληου

Τη παίζεις τώρα για μένα!

Χειδερ;;;;

Τ χαϊδεύω.

Θ μ πάρεις ν σ χύσω τ κλειτορίδα

χεδερ.....μίλησε μου»

«Σ γουστάρω δοκίμασε με και θα παθεις πλάκα.»

«Καυλωσε με πάρε μεν χυσεις την ψβλαρα

Ψωλαρσ

Σπαρταραι γ τ μουνι δου»

Τι να πω! Αυτή είναι η αλήθεια. Και δεν είναι κακό.

Εγώ πάλι σαν να μην υπάρχω, άφαντη. Όμως είμαι εκεί, και γράφω, και απαντάω, και μου στέλνουν καθημερινά δεκάδες μηνύματα αγάπης, πάθους και έρωτα. Όπως και μηνύματα πολύ σεξουαλικά τα οποία άλλα είναι ρομαντικά, και κάποια άλλα είναι παρατραβηγμένα ακραία και πρόστυχα!

Στην αρχή, και ήταν φυσικό με τις φωτογραφίες που ανέβαζα, να συμπεριφέρονται και αυτοί ανάλογα, με όχι και τόσο κομψό τρόπο.

Συνιθισμένοι μάλιστα από χιλιάδες κορίτσια που ανεβάζουν σέξι φωτογραφίες καθημερινά, φυσικό ήταν να θεωρούμε και εγώ μια ακόμα τέτοια. Η διαφορά όμως με άλλες τέτοιες ας το πούμε σελίδες, ήταν ότι η Χείδερ είναι μια κούκλα από σιλικόνη. Και μια άλλη σημαντική διαφορά ήταν τα γραφόμενα μου. Τα οποία ήταν ποιητικά έξυπνα και σέξι μαζί!

Με το καιρό, και με το τρόπο μου απέκτησα πολλούς φανατικούς οπαδούς, εγώ, ή μάλλον η Χείδερ, και ελάμβανα έτσι ένα είδος σεβασμού ξαφνικά ως προς το άγνωστο πρόσωπο μου. Και αυτό πήρε καιρό για να συμβεί! Και δεν έγινε τυχαία αλλά μέσα από τον άψογο χαρακτήρα της Χείδερ που προσπαθούσα να διατηρώ στο προφίλ της.

Μα αυτό τελικά που τους έκανε να αρχίσουν να με βλέπουν τελείως διαφορετικά, και ειδικά τώρα μετά από κάποιους μήνες που έχουν περάσει, είναι ότι είμαι πολύ, μα πάρα πολύ ευγενική και υπομονετική με όλους. Απαντώ σχεδόν σε όλα τα μέλη, τουλάχιστον το έκανα αυτό στην αρχή, δε μιλώ ποτέ άσχημα και δεν έχω προσβάλει ποτέ κανέναν. Ακόμα και στα πιο προσβλητικά σχόλια που έχω διαβάσει, εγώ έχω απαντήσει πολύ ευγενικά και ουδέτερα χωρίς εμπάθεια, σαν να είμαι η μάνα τους καμιά φορά.

Μα δεν είμαι εγώ.

Μάλλον είμαι εγώ, αλλά στη σελίδα φαίνεται ότι είμαι μια κούκλα.

Δε ξέρω... Ώρες ώρες μπερδεύομαι και γω η ίδια!

Γι'αυτό ελάμβανα και τέτοια ωραία μηνύματα:

«Καλησπερα...Σε ευχαριστω Χείδερ μου παρα πολυ για την αποδοχή...

Ταυτόχρονα οφείλω όμως να σου πω ότι είσαι μια πολύ εντυπωσιακή γοητευτική και πανέμορφη κοπέλα. είσαι μοναδική καί πολύ καλιεργημενο κοριτσιη....Θελω να τα περνάς πάντοτε καλά και σου εύχομαι να έχεις μια όμορφη και ευδιαθετη ημέρα...Τα φιλακια μου και την αγάπη μου»

«ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΘΕΑ ΜΟΥ, ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ? ΟΤΑΝ ΣΕ ΕΙΔΑ ΑΡΡΩΣΤΗΣΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΣΠΑΝΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΟΥ.! ΟΛΑ ΕΙΝΑ ΥΠΕΡΟΧΑ, & ΤΕΛΕΙΑ ΠΑΝΩ ΣΟΥ.!!! ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΙΣΑΙ ? ΥΠΑΡΧΕΙΣ ? ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙΣ ? ΣΕ ΘΕΛΩ ΚΟΛΑΣΜΕΝΑ.! ΦΙΛΑΚΙΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΑΚΙΑ»

«Καλησπέρα γλυκό Χείδερ μου σέ ευχαριστώ πολύ για την φιλία σου ησε υπερωχη γεινεκα χαρά μου και πολύ γοητευτικό κορίτσι εσθισιακη γεινεκα ομορφιά μου Χερομε πολύ γλυκό κορίτσι πυστευω πως ησε καλά χαρά μου θέλω πολύ να σέ γνωρίσω και να μηλησουμε όταν θα μπορέσει ς ομορφιά μου Χερομε πολύ όμορφο κορίτσι»

Ο ΙΔΙΟΣ ΒΕΒΑΙΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ...!

«Καβλιαρα μου θέλω πολύ να σε γαμησω να σου σκισω το κωλο. είμαι πολύ καβλομενος μαζί σου χαρά μου θέλω να σου μιλήσω μαλακιζομε για σένα ομορφιά μου Καταλαβαινεις ότι θέλω νασε γαμησω»

Η ώρα όμως είχε περάσει και ένα γουργουρητό στο στομάχι μου θύμισε ότι έπρεπε να φάω.

Πήγα στη κουζίνα, έκαστα πάνω από τη μπριζόλα και άρχισα να τη κοιτάω.

Είχε ξεπαγώσει, αλλά είχα ξεχάσει να τη μαρινάρω και συνέχιζα να τη κοιτάζω.

Μα τι είχα πάθει... Πολλά ναρκωτικά ίσως σήμερα.

Τελικά αποφάσισα! Θα τη κάνω στη γκριλιέρα, και θα κάνω και μια σαλάτα δίπλα.
Τέλος.

Η ώρα είχε πάει πια 11 το βράδυ όταν έκατσα στο τραπέζι.

Η μπριζόλα μου ήταν medium ψημένη, πεντανόστιμη, και η σαλάτα ότι έπρεπε για εκείνη την ώρα. Τη συνόδευσα με ένα ποτήρι κόκκινο κρασί σερβιρισμένο σε ένα κρυστάλλινο κολωνάτο ποτήρι. Γιατί απλά αυτό άρμοζε εκείνη την ώρα για να κλείσει η βραδιά μου όπως έπρεπε: μεθυστικά.

Σε μια Παρθένο σαν εμένα!

ΚΕΦ#4

Τις ιστορίες με καθαρά σεξουαλικό περιεχόμενο τις ξεκίνησα από τους ίδιους τους χρήστες του διαδικτύου. Αισθήματα που γεννιόντουσαν μέσα από τα μηνύματα των μελών.

Σχόλια από μοναχικούς ανθρώπους, θυμωμένους, απογοητευμένους, ανθρώπους απλούς και καθημερινούς. Άτομα, που είχαν παρασυρθεί από την χωρίς νόημα ξέφρενη ταχύτητα μιας άνοστης ζωής μέσα τη πόλη. Ξεχασμένοι σε ένα παρελθόν που το ανέσερναν σε κάθε μοιραλατρική σκέψη τους, αναζητώντας κι αυτοί το δίκιο τους. Μπερδεμένοι σε πλαστικές σακούλες γεμάτες απορρίμματα μιας ζωής που δεν κατάφεραν ποτέ να την αξιοποιήσουν, έριχναν πάντα το φταίξιμο στους άλλους, δικαιολογώντας με αυτό το τρόπο τη δική τους μιζέρια.

Μα κυρίως άνθρωποι που είχαν ανάγκη από μια συντροφιά.

Και η Χέϊδερ ήταν εκεί για να τους ανακουφίσει, να τους αγκαλιάσει όλους, μα και τον καθένα ξεχωριστά.

Τελικά δεν είχε τόση σημασία ο τρόπος που εκφραζόντουσαν, όσο ότι όλο αυτό

προέρχονταν από μια στιγμή ειλικρίνειας. Βαθιάς ειλικρίνειας που πάσχιζε να βγει απο μέσα τους και να εκφραστεί με κάθε τρόπο.

Όπως οι φωτογραφίες με το πούτσο έξω, και τα χύσια απλωμένα πάνω στα χέρια τους, με λεζάντα από κάτω να γράφει:

«στα μουτρα σου μορη!»

Ναι, το αληθινό ξεσκέπασμα ενός ανθρώπου έτσι είναι. Ωμό και λιτό.

Ένωθαν άνετα μαζί μου.

Ένωθαν άνετα κρυμένοι πίσω από τον υπολογιστή τους.

Μα τίποτα από όλα αυτά δεν έχει καμία σημασία.

Σημασία μόνο έχει η ανάγκη εκείνης της στιγμής, που διακαώς το κορμί σου ζητάει απεγνωσμένα την ηδονή και τη λαχτάρα του να κάνεις σεξ.

Με όποιο τρόπο, και όπως μπορείς.

Μα σ'αυτό βασίζεται το βιβλίο.

Στην αλήθεια και την παραδοχή αυτών των ανθρώπων!

Στην ωμή και προτόγωνα ελπίδα, ότι, ναι, θέλω να σε γαμήσω κούκλα μου, και να χώσω τη ψωλή μου μέσα στην οθόνη. Να βάλεις το στόμα σου στην άλλη άκρη, και να μου τον ρουφήξεις. Τόσο απλά.

Και τους άρεσαν οι ιστορίες μου, έτσι ώστε ο καθένας άρχιζε να μου ζητάει με το καιρό να του φτιάξω τη -δική μας- ιστορία!

Όπως ένας ψαράς από ένα νησί που μου έγραψε:

«Χεδερ! Θέλω να γράφεις μία ιστορία άγρια και βίαιη για εμένα. Είμαι ψαράς και θέλω να σε βρω ναυαγό μες την θάλασσα. Να σε πιάσω με τα σκληρά μου και δυνατά χέρια μου και να σε βάλω στο σκάφος μου. Τα υπόλοιπα θέλω να τα νιώσεις εσύ.....

Σε ευχαριστώ πολύ..»

Και έκατσα και έγγραφα μια ιστορία αποκλειστικά για αυτόν.
Απολαύστε την...

«Δεν ήταν άσχημη ιδέα να πάω στη θάλασσα.

Γιατί όχι!

Ετοίμασα μια τσάντα με όλα τα απαραίτητα, φόρεσα ένα καυτό σορτσάκι, μια στενή μπλούζα και τίποτε άλλο.

Ήμουν ένα όμορφο τσουλάκι! Σούφρωσα τα χείλη μου, φόρεσα τα μαύρα γυαλιά μου και βγήκα.

Ήμουν φωτιά σκέτη, κόλαση και αμαρτία μαζί. Εγώ ήμουν αυτή.

Ανέβηκα στη μοτοσυκλέτα μου και πήρα το δρόμο προς τη Λούτσα. Είχα σκοπό να φθάσω σε ένα μικρό λιμανάκι που γνώριζα στην παραλία της Αρτέμιδος.

Μετά από λίγη ώρα οδήγησης έφθασα, και βόλεψα τη μηχανή μου στη σκιά κάτω ενός μεγάλου πλατύφυλλου δέντρου.

Περασμένο μεσημεράκι και είπα πρώτα να κάτσω σε μια όμορφη ταβερνούλα στην άκρη ενός μικρού λιμανιού. Πιο πέρα απλωνόταν μια μικρή παραλία με άμμο, αλλά εγώ αποφάσισα να απολαύσω πρώτα μια παγωμένη μπύρα! Ήθελα να αφήσω λίγο τον ήλιο να με αγκαλιάσει πριν γδυθώ, και με φάει με τα άπληστα μάτια του.

Το ελληνικό καλοκαίρι είναι η αναπαράσταση του έρωτα.

Όλα τείνουν προς τα εκεί, δε ξέρω το γιατί. Όπως τώρα, οι αναθυμιάσεις από το αλκοόλ, η κάψα του ήλιου, ...δε ξέρω, αλλά ένιωθα πολύ χαλαρή.

Στη ταβερνούλα ήμουν ακόμα μόνη μου, και παρατηρούσα στο λιμανάκι

αριστερά μου τα ψαροκάικα που έπλεαν νωχελικά στην ήρεμη θάλασσα. Μέχρι που το μάτι μου έπεσε πάνω σε έναν ψαρά, που καθόταν στην άκρη της προβλήτας και έφτιαχνε τα δίχτυα του.

Έδειχνε ήρεμος και προσηλωμένος σε αυτό που έκανε, χωρίς τίποτα να του αποσπά τη προσοχή. Μέχρι που γύρισε ξαφνικά κι αυτός και με κοίταξε.

Δεν ήταν παράξενο. Ήμασταν σχεδόν οι δυο μας εκεί. Ήταν αρκετό όμως, και μόνο το βλέμμα του εκείνη την ώρα, για να νιώσω ξαφνικά ένα μικρό σπασμό ανάμεσα στα πόδια μου, και για να είμαι ακριβέστερη χαμηλά κάτω στο μουνάκι μου.

Πίσω από τα μεγάλα μαύρα γυαλιά που φορούσα, μπορούσα να τον παρατηρώ σχεδόν ανενόχλητη.

Αν και καθόταν, φαινόταν να είναι ένας μεγαλόσωμος άντρας. Μεσήλικας μελαχρινός με αδρά χαρακτηριστικά, ηλιοκαμένος με σφιχτό δέρμα και τριχωτός. Μου άρεσε αυτός ο συνδυασμός.

Εγώ φορούσα το μικρό λευκό στενό μπλουζάκι μου, χωρίς μαγιό από μέσα. Οι ρώγες μου ξεχώριζαν και έβγαζαν μάτι.

Ο ήλιος μου είχε χαρίσει ένα υπέροχο μπρούντζινο χρώμα, και η μεσούλα μου ήταν ελαφρώς ιδρωμένη. Από κάτω είχα βγάλει το σορτς και είχα μείνει μόνο με το μικροσκοπικό μαύρο μαγιό μου, και έπαιζα βασανιστικά στα πόδια μου, τα ελαφριά ανοιχτά πέδιλα που φορούσα.

Καθόμουν σταυροπόδι και κουνούσα αργά το ένα μου πόδι. Τα δαχτυλάκια στα πόδια μου ήταν πολύ όμορφα και τα κουνούσα χαριτωμένα για να του αποσπάσω τη προσοχή. Είχαν πάρει κι αυτά ένα γλυκό καλοκαιρινό χρώμα, είχα βάψει τα νύχια μου κόκκινα και ήταν πολύ αισθησιακά...

Για φίλημα ήταν!

Από την άλλη, παρατηρούσα τα χοντρά του μπράτσα και τα δυνατά του χέρια με πόση μαεστρία δούλευαν πάνω στο δίχτυ. Φαντάστηκα αυτά τα χέρια να με

αγγίζουσαν και να με χαιδεύουν... Ω! Θεέ μου σκέφτηκα...

Και τότε ήταν που είδα πάλι τον ψαρά να με κοιτάζει.

Προσεκτικά, σαν να με σκάνανε από πάνω μέχρι κάτω, χωρίς καμία διακριτικότητα. Ήμουν στα λημέρια του η αλήθεια είναι.

Άλλαξα στάση στα πόδια μου και τα άφησα λίγο παραπάνω ανοιχτά, τόσο όσο να τον ξελογιάσω λίγο. Αυτός μέσα από τα μισόκλειστα μάτια του στην αντηλιά του ηλίου με κοίταξε, και διέκρινε ένα μικρό χαμόγελο απορίας στο πρόσωπο του.

Αυτό ήταν. Τον ήθελα. Ζήτησα να πληρώσω το λογαριασμό και σηκώθηκα πηγαίνοντας προς το μέρος του αργά.

«Καλημέρα, του είπα.»

«Καλημέρα κοπελιά μου, τι καλό κάνεις;» με ρώτησε.

«Διακοπές του απάντησα χαμογελώντας, και ψάχνω να βρω μια ήσυχη παραλία για μπανάκι.

Αλήθεια... μήπως γνωρίζετε κάποια τέτοια παραλία.» ρώτησα, αφήνοντας τις λέξεις να πέσουν γεμάτες νόημα, το βλέμμα μου γεμάτο υποσχέσεις, και ένα νάζι του ποδιού μου ήταν αρκετά.

Περίμενα να δω αντιδράσεις του. Αναλόγως θα έκανα και τη κίνηση μου.

Ο ψαράς αντέδρασε θετικά, και για καλή μου τύχη τον είχα ερεθίσει!

«Είσαι τυχερή μου λέει. Αν θες περίμενε δυο λεπτά να μαζέψω, και θα σε πάω σε μια ήσυχη και όμορφη παραλία που ξέρω εδώ κοντά..»

«Εντάξει» του απάντησα, και βολεύτηκα μέσα στο καΐκι του.

Ήταν ψηλός, αστούμπαλος, με άγρια αδρά χαρακτηριστικά. Μέσα όμως από το βλέμμα του διέκρινες τη δύναμη του, τον πόνο του, και μια θλίψη που πολύ προσεκτικά έκρυβε. Ω Θεέ μου, τι άντρας σκέφτηκα. Από έναν τέτοιο άντρα θέλω τώρα να με βάλει κάτω, και να του πάρω όλο το πόνο από μέσα του. *Με τον δικό*

μου όμως τρόπο.

Επιτέλους ξεκινήσαμε και βγήκαμε έξω από το λιμανάκι. Το τρέμουλο του καϊκιού με είχε αναστατώσει, καταλαβαίνετε.

Ο ψαράς σοβαρός και λιγομίλητος, κοιτούσε μια μπροστά του, και μια έμενα που καθόμουν όλο χάρη και γλύκαι κάτω από το καυτό ήλιο. Κάποια στιγμή φτάσαμε, και πίσω από κάτι πελώριους βράχους ξεπρόβαλε μια τόσο δα παραλία. Μικρή και κρυμμένη από τα βλέμματα των ανθρώπων. Δε μπορούσες να πας εκεί, παρά μόνο με κάποια βαρκούλα.

Πλησιάσαμε τη παραλία, και σαν κύριος με βοήθησε να βγω έξω. Μόλις το χέρι του έπιασε το μπράτσο μου σφιχτά, ένα ρίγος με κατέβαλε.

Ήταν η πρώτη μας σωματική επαφή.

Έκατσα κάτω από τη σκιά ενός μεγάλου σκιερού δέντρου και ήρθε και αυτός και έκατσε δίπλα μου.

«Σε πειράζει» με ρώτησε.

«Τι να με πειράζει;»

«Να, που έκατσα εδώ μαζί σου,» μου ξαναλέει.

«Μα όχι του απαντώ αμέσως. Θα ήθελα να μου κάνεις παρέα του είπα χαμογελώντας.» Ωραία είπε, και βολεύτηκε καλύτερα ακουμπώντας τη πλάτη του στο δένδρο.

Μια αθώα αμηχανία όμως μας έκανε να νιώσουμε σα μικρά παιδιά στο πρώτο τους ραντεβού. Τι πλάκα...

«Σε πειράζει του λέω και εγώ τότε να πάω να κάνω μια βουτιά στη θάλασσα;»

«Μα να πας κορίτσι μου είπε, και κοίταζε μια τη θάλασσα μια έμενα.»

Έβγαλα τότε το μπλουζάκι μου, πέταξα και το κάτω μέρος από το μαγιό μου, και στάθηκα όρθια μπροστά του. Πριν προλάβει να πει κάτι, και με το στόμα ανοιχτό, τον άφησα, γύρισα και έτρεξα προς τη θάλασσα. Το νερό ήταν απολαυστικό και αμέσως αγκάλιασε το κορμί μου με χάδια δροσιάς. Έμεινα λίγο ακόμα μέσα πλατσουρίζοντας με το νερό, μα αποφάσισα να βγω γρήγορα πάλι έξω, δεν

ήθελα να αφήσω τον φίλο μου μόνο του.

Ο ψαράς μου φορούσε μια μαύρη παλιά μπλούζα και μια βερμούδα με χαζούλικα σχέδια. Τον πλησίασα στη σκιά του μεγάλου δέντρου που είχε βρεί χώρο να ξαποστάσει και στάθηκα μπροστά του όρθια και γυμνή να στάζει το νερό στο σώμα μου.

Με κοιτούσε σαν να ήμουν μια Θεά! Ο καλός μου... μα τι γλυκός.

«Είσαι πολύ όμορφη» κατάφερε να ψελλίσει μέσα από το στόμα του.

Και γω ήμουν έτοιμη γ'αυτό.

«Θες να παίξουμε του είπα...» Και κείνος έγνεψε καταφατικά, χωρίς όμως να καταλαβαίνει τι ακριβώς εννοούσα. Δε μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Του έτρεχαν κυριολεκτικά τα σάλια.

Σήκωσα το πόδι μου με χάρη και τον πίεσα στο στήθος του, σπρώχνοντας τον απαλά. Ένωσα την ανάσα του να βαραίνει, το βλέμμα του απορημένο, και συνέχισα μέχρι που τον ξάπλωσα κάτω, και ακούμπησα το πέλμα μου στο στόμα του. Η άμμος μπλέχτηκε με τα άγρια γένεια του. Είδα την αγωνία μιας πρωτόγνωρης εμπειρίας στα μάτια του και τη λαχτάρα του μαζί. «Ωωω...» αναστέναξε.

Κάτω από το παντελόνι του ένα κομμάτι κρέας ήταν έτοιμο να πεταχτεί έξω.

Το έβλεπα να φουσκώνει και με καύλωνε.

Τότε τον πλησίασα, και όπως στεκόμουν από πάνω του, τον έβαλα να κοιτάζει το μουνάκι μου όσο εγώ το χαίδευα.

Του άρεσε αυτό. Κοιτούσε σχεδόν σαν αποσβολωμένος.

Τον έπιασα από τα σγουρά μαλλιά του και τον οδήγησα ακριβός μέσα στη φωλίτσα μου. Αυτός άρχισε να με γλύφει με πάθος σα να ήταν η πρώτη του φορά! Αμέσως με ερέθισε πολύ, και πέρασα το ένα μου πόδι γύρω από το λαιμό

του κλείνοντας έτσι ασφυκτικά το κεφάλι του ανάμεσα στα μπούτια μου.

Με είχε τρελάνει με τη γλωσσίτσα του να γυρεύει να με γλύψει παντού αχόρταγα, και να ρουφάει τα καυτά υγρά μου. Έπιανα το στήθος μου σφίγγοντας τη ρώγα μου που είχε γίνει σκληρή, και εγκλωβίζοντας τον καημένο τον ψαρά ανάμεσα στα πόδια μου.

Όμως, ήθελα και άλλα.

Χωρίς να χάσω χρόνο τον απελευθέρωσα. Εκείνος σηκώθηκε όρθιος, έβγαλε γρήγορα τα ρούχα του, και στεκόταν περιμένοντας την επόμενη κίνηση μου. Δεν έχασα την ευκαιρία και γονάτισα μπροστά του.

Τέτοιο τεράστιο πράμα δεν είχα ξαναδει! Μπροστά στο ογκώδες και τριχωτό κορμί του, ένιωθα σαν ιέρεια σε ναό προσκυνήματος! Άρχισα να του το παίζω αργά πριν το βάλω στο στόμα μου. Ένιωθα το πούτσο του βαρύ τεράστιο και χοντρό. Ξεκίνησα σιγά σιγά να του το γλείφω, να του φιλάω το πουτσοκέφαλο του, και να του μαλάσω με τα χεράκια μου τα δυο του μεγάλα αρχίδια. Που σαν βαριά μπαλόνια μου χτυπούσαν το σαγόνι, όταν απελπισμένα προσπαθούσα να το βάλω όλο αυτό μέσα στο στόμα μου.

Του είχε σηκωθεί και ήταν σκληρό πολύ και απίστευτα όμορφο.

Σιγά και σταθερά μου γάμαγε το στόμα και κάθε τόσο αναστέναζε.

Μετά, πρέπει να πήρε θάρρος, και άρχισε να με χτυπά με το πουλί του σε όλο μου το πρόσωπο, και να μου το βάζει με βία μέσα στο στόμα μου, πιάνοντας το προσωπάκι μου με το δυνατό του χέρι, και βάζοντας το πουλί του βαθιά μέσα στο στόμα μου ξανά και ξανά! Σε λίγη ώρα όμως σταμάτησε, και με έβαλε να ξαπλώσω ανάσκελα. Αυτός ο βρώμικος άνδρας ήθελε τώρα να με γαμήσει σκληρά!

Το κατάλαβα γιατί είχε ιδρώσει, βαριανάσενε, και το βλέμμα του είχε χαθεί από τη καύλα.

Το μουνάκι μου δεν άντεχε άλλο. Δε μιλούσαμε, παρά μόνο εκτελούσαμε πιστά τις άπληστες ορέξεις μας. Σαν αγρίμια θέλαμε να γαμηθούμε.

Μου σήκωσε με χαρακτηριστική άνεση τα πόδια μου ψηλά, και με μια κίνηση μπήκε βαθιά και απότομα μέσα μου. Δεν είχε καθόλου τακτ αυτός ο τύπος. Ένωσα την ορμή από το πούτσο του να μου κόβει την ανάσα. Μου κρατούσε τα πόδια ανοιχτά και με γάμαγε με πολύ άνεση. Κάποιες στιγμές έχωνε το καυλί του βαθιά μέσα μου, και μετά δεν έβγαινε, παρά μόνο με πίεζε και έσπρωχνε να πάει ακόμα πιο μέσα! Με τρέλαινε και έχυνα σα παλαβή... Με γαμούσε με ρυθμό και με χαρακτηριστική άνεση για ώρα.

Όταν σταμάτησε ξαφνικά, με έβαλε στα τέσσερα και ήρθε από πίσω μου. Τα κωλομέρια μου ξεπρόβαλαν περήφανα, και η κωλοτρυπίδα μου ήταν έτοιμη να τον υποδεχτεί. Με το δάχτυλο του πήρε τα υγρά από το μουνάκι μου και τα μετέφερε στο κωλαράκι μου, για να χώσει δεξιοτεχνικά μέσα το δάχτυλο του. Ένα βογγητό μου ξέφυγε.

Άρχισε να παίζει με το δάχτυλο του μέσα στη σκοτεινή τρυπούλα μου και να μου σκαμπιλίζει τον ποπό μου.

Τόσο μου άρεσε, που σχεδόν τον παρακάλεσα να σταματήσει, εννοώντας βέβαια να συνεχίσει! Τότε κι αυτός πλησίασε και έχωσε σιγά σιγά το κεφάλι του πούτσο του, μέσα στη κωλοτρυπίδα μου που ήταν υγρή και τον περίμενε καρτερικά.

Τον είχε μεγάλο άλλα αυτό ήθελα. Ήξερα ότι θα με πονούσε εκεί, αλλά. ήμουν τόσο ερεθισμένη που δεν με ένοιαζε. Σιγά σιγά το έβαλε όλο μέσα και άρχισε να με γαμάει κανονικά από το κώλο.

Βίωνα μια πρωτοφανείς εμπειρία από έναν άγριο άντρα, να με πηδάει να πονάω και να θέλω κι άλλο. Ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από τις φαρδιές του πλάτες, και έκρυβε τη μοναχικότητα του. Με έχει ακινητοποιήσει με τα δυνατά του χέρια από τη μέση μου, και με γάμαγε σαν να ήταν πρωτόγονος! Ένωθα τις στάλες του ιδρώτα να κυλάνε στο κορμί του, να στάζουν απάνω μου, και τις βαριές καυτές ανάσες του να με χτυπάνε στο σβέρκο μου.

Ήταν έτοιμος να τελειώσει, όταν τον έβγαλε έξω λέγοντας μου με τρεμουλιαστή φωνή: «Θέλω να τελειώσω, τώρα, στο πρόσωπο σου...»

Αγάπη μου.... σκέφθηκα, εγώ να δεις πόσο θέλω...

Έσκυφα, άνοιξα το στόμα μου, και του τον πήρα ανάμεσα στα χείλια μου. Δε χρειάστηκε πολύ ώρα... όταν ένας χείμαρρος από σπέρμα εκτοξεύτηκε από τον πούτσο του μέσα βαθιά στο στόμα μου. Τον άκουσα να βγάζει μικρές κραυγές σαν αρχαίος πολεμιστής και να συσπάτε το πουλί του μέσα μου. Κατάπια με ευχαρίστηση όλο το χυμό του και συνέχισα μέχρι να τον στραγγίξω τελειώς. Τα χύσια του ήταν παντού πάνω μου, και συνέχιζα να τον γλείφω και να μην θέλω να τον αφήσω. Ήμασταν μούσκεμα και οι δυο μας. Συνέχισα όμως να του το φιλάω μέχρι που άρχισε να του χαλαρώνει...

Αυτός, αμέσως μετά, φόρεσε τα ρούχα του και εμένα με άφησε να πάω να ξεπλυθώ στη θάλασσα. Δεν είπαμε πολλά λόγια, μαζέψαμε τα πράγματα και μπήκαμε στο καΐκι του. Φτάσαμε στο μικρό λιμανάκι. Ήταν πια απογευματάκι. Με βοήθησε πάλι να βγω έξω, κοιταχτήκαμε και ξαναμπήκε στο ψαροκάικο του. «Να σε δω ξανά μου είπε. Είμαι εδώ κάθε μέρα.»

«Θα το ξέρω» του απάντησα και έφυγα.

Γύρισα σπίτι, έβγαλα τα ρούχα μου και έκανα ένα δροσερό μπανάκι.

Μετά άπλωσα μπόλικη ενυδατική κρέμα σε όλο μου το κορμί, και βγήκα γυμνή στην πίσω αυλή, με μια μπύρα corona στο χέρι να θαυμάσω τον ήλιο που βυθιζόταν πέρα μακριά στον ορίζοντα.-

Δε ξέρω πως τη βρήκατε την ιστορία, αλλά οι χρήστες και ειδικά οι φίλοι ψαράδες το καταχάρηκαν, και όπως θα διαβάσετε παρακάτω, τα περισσότερα σχόλια των μελών, με κάτι τέτοιες ιστορίες, βελτιώθηκαν ακόμα περισσότερο προς το καλύτερο.

Βούλιαζαν να πω από συγκίνηση μη σας πω!

«Χείδερ ήταν πολύ ερεθιστικό αυτό που έγραψες. Με έκανες να θέλω να τελειώσω. Μπράβο.»

«Χέδερ Καλημέρα»

«Καλημέρα κοριτσάκι μου. Ήταν τέλεια ιστορία. Με έχεις κάνει και τον χαϊδεύω συνέχεια»

«Είναι τελεία έχω να το κάνω πολύ καιρό έχω γίνει μούσκεμα»

«Διαβάζω την ιστορία σου συνέχεια προσπαθώ να τελειώσω φαντάζομαι τον εαυτό μου να στο κάνει αυτό

Με έκανες και τελείωσα...»

«Με κάνεις νιώθω υπέροχα, απίστευτη ιστορία να'σαι πάντα καλά κοριτσάκι.. σε ευχαριστώ πολύ.

Ερεθιστικά πολύ τράβηξα και βίντεο την ώρα που το διάβασα έχυσα αμέσως»

«Είναι πανέμορφες οι ιστορίες σου. Είμαι 54 χρονών και νιώθω ότι θέλω τα πάντα. Σε ευχαριστώ που με κάνεις και νιώθω έτσι»

Δε σας το κρύβω ότι με ενθουσίαζαν κάποια σχόλια ορισμένων μελών, και μου έδιναν το κίνητρο που χρειαζόμουν για να γράψω κι άλλες ιστορίες!

Άσε που ανακάλυψα πως είχα και το ταλέντο στο να εμπνέομαι και να γράφω ερωτικές πρόστυχες ιστορίες!

«Είμαι απίστευτη τελικά!» μονολόγησα μόνη μου.

Έφθασε όμως σχεδόν βραδάκι και το κατάλαβα όταν σήκωσα το κεφάλι μου ξαφνικά και ζαλίστηκα. Είχα απορροφηθεί για ώρες... έγραφα, κάπνιζα, έπινα καφέδες, και άκουγα μουσική.

Η νύχτα βούλιαξε στο σαλόνι μαζί μου, με τη μουσική να παίζει στο τρίτο

πρόγραμμα, η τηλεόραση αναμμένη με κλειστό ήχο, ένα σύννεφο καπνού να αιωρείται πάνω από το κεφάλι μου, και εγώ ξαπλωμένη στο καναπέ· κόκκαλο!

Τελικά αποκοιμήθηκα όπως ήμουν εκεί, με τις εικόνες από τη περιγραφή της τελευταίας ιστορίας να στριφογυρίζουν μέσα στο μυαλό μου, και να χάνονται κάπου πέρα στο βαθύ και άγνωστο ορίζοντα και ακόμα παραπέρα.

ΚΕΦ#5

Ήταν νωρίς, 7 το πρωί.

Παντού επικρατούσε ησυχία.

Στεκόμουν ολόγυμνη, όρθια σαν αρχαιοελληνικό άγαλμα, σε μια Καρυάτιδα, με αστραφτερό υπέρκαλλο γυναικείο σώμα που άφηνε να θαυμάσει η φύση, μπροστά από τη μεγάλη μπαλκονόπορτα του σαλονιού μου. Μόλις είχα σηκωθεί. Η λεπτότητα της στιγμής αποτυπωνόταν τρυφερά πάνω στο κορμί μου. Ένιωθα ξεκούραστη και ανανεωμένη.

Φόρεσα ένα χοντρό ζεστό μπουρνούζι και πήγα αργά προς τη κουζίνα.

Έφτιαξα μια μεγάλη κούπα με ζεστό κακάο, πρόσθεσα μπόλικά δημητριακά, και έκατσα να φάω.

Είχε μπει για καλά ο χειμώνας, και έξω φύσαγε αβυσσαλέα, κουνώντας τους κορμούς των δέντρων με μανία και μια πρωτοφανή βαρβαρότητα. Βρισκόμασταν μέσα στο καταχείμωνο.

Ευτυχώς όλα τα πράγματα έξω στην αυλή είναι ταχτοποιημένα και μαζεμένα, σκέφτηκα στα γρήγορα.

Σηκώθηκα όμως απότομα και ένιωσα πως ζαλίστηκα προς στιγμή. Πήρα ένα

ποτήρι νερό και πήγα έκατσα στο καναπέ. Έπιασα αμέσως και έφτιαξα ένα τσιγάρο. Δεν έβαλα πολύ χασίσι μέσα, γιατί ήταν ακόμα πρωί. Μόλις το ήπια, αφέθηκα στη ζετή αγκαλιά του, έκλεισα τα μάτια μου και άφησα τον μαγικό καπνό να με παρασύρει μαζί του.

Είμαι από τους ανθρώπους εκείνους που δε χρειάστηκε ποτέ να δουλέψω. Έχω ταξιδέψει και έχω ζήσει στο εξωτερικό, έχω λάβει σπουδαία μόρφωση και παιδεία, μα πάνω από όλα είχα πάντα τη γνώση στον εαυτό μου. Τι είναι καλό για μένα, ποια είμαι, και ότι η ζωή είναι ένα μυστήριο άλυτο! Και το πιο βασικό! Αφού γεννηθήκαμε, και πρέπει να περάσουμε μια ζωή ή ένα γολγοθά μέχρι να έρθει η στιγμή που θα πεθάνουμε, ας κοιτάξουμε να περάσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα.

Απλή και τίμια σκέψη. Μα στην εφαρμογή της είναι λίγο πιο σύνθετη, μα παραμένει μια απλή γνήσια συνταγή ευτυχίας.

Λόγο της αναγνωρισιμότητας της οικογένειάς μου, είχα μάθει από πολύ μικρή να προσέχω και να θέτω όρια. Στα πάντα! Σε όλα.

Έτσι με είχαν μάθει, και έτσι είχα μάθει να λειτουργώ μέσα σε ένα αυστηρό οικογενειακό περιβάλλον.

Ταυτόχρονα, πολύ αγαπησιάρικο κάποιες Κυριακές, με τα πρωινά να τρώμε όλοι μαζί στο μεγάλο τραπέζι της κουζίνας, ή κάποια καλοκαίρια να κάνουμε διακοπές στο εξοχικό στο νησί. Όπως και πολύ μισητό κάποια βαρετά βράδια του χειμώνα, σε περίοδο εορτών, με τους δυο γονείς μου όμως απασχολημένους διαρκώς με κάτι.

Τις υπόλοιπες ημέρες της εβδομάδας δεν βλεπόμασταν και πολύ.

Με τις δουλειές τους, τα ραντεβού τα δείπνα και τα ταξίδια τους, ήταν απρόσμενο να βρεθούμε κάποια στιγμή. Εγώ πάλι από τα δώδεκα μέχρι τα δεκαοκτώ μου, ήμουν εσώκλειστη στις καλόγριες στη μονή Λασιθίου στη Κρήτη, και τους έβλεπα μόνο το καλοκαίρι δυο εβδομάδες, και μετά πάλι τα Χριστούγεννα. Αυτό ήταν!

Μόλις τελείωσα από τις καλόγριες έκατσα ένα χρόνο σπίτι, και στη συνέχεια με στείλανε στο Παρίσι να σπουδάσω ευρωπαϊκή ιστορία τέχνης δυο χρόνια, και αμέσως μετά να συνεχίσω τις σπουδές μου στην Αγγλία, πάνω στη κοινωνιολογία και ψυχολογία του σύγχρονου ανθρώπου, για άλλα τρία χρόνια. Αργότερα, μόλις ολοκλήρωσα τις σπουδές μου, και βρισκόμουν ήδη στο Λονδίνο, ο μπαμπάς μου, μου βρήκε δουλειά στο Βρετανικό Μουσείο, όπου έμεινα μέχρι να πάω είκοσι εννέα χρονών περίπου.

Εκεί έζησα και συναναστράφηκα με διάφορους καλλιτέχνες, που τους αγάπησα ιδιαίτερα και τους είχα σε βαθιά εκτίμηση, γιατί πιστεύω πως είναι οι άνθρωποι αυτοί που καταγράφουν την ιστορία μας. Την ιστορία του κόσμου.

Και ο πατέρας μου τους συμπαθούσε πολύ.

Γι' αυτό όλο μας το σπίτι ήταν γεμάτο έργα τέχνης!

Αλλά όταν έκλεισα εγώ τα τριάντα, εκείνος πέθανε.

Ήταν ήδη 87 ετών, χορτασμένος, και γαλήνιος μας άφησε.

Μα για τη μητέρα μου όμως ήταν διαφορετικά.

Έφυγε ο σύντροφος της, «έφυγε ο άγγελος μου» όπως έλεγε χαρακτηριστικά.

Όταν έφθασα στην Ελλάδα για τη κηδεία δεν ήξερα τι ακριβώς έπρεπε να κάνω.

Μέχρι τώρα όλα κυλούσαν σα να μην μας άγγιζε εμάς ο θάνατος. Κάποιοι λιγοστοί συγγενείς όπου κατά καιρούς μαθαίναμε ότι κάποιος έφυγε από τη ζωή, και μέχρι εκεί.

Θυμάμαι ότι δεν αρρωσταίναμε ποτέ σαν οικογένεια.

Τρώγαμε πάντα καλά, αθλούμασταν, και προσέχαμε τον εαυτό μας.

Σε αυτό ήταν υπεύθυνη η μητέρα μου. Μας είχε όλους στρατιωτάκια ακούνητα.

Και στο εξωτερικό που ζούσα με επέβλεπε και μου υπενθύμιζε πάντα τα βασικά.

Να κοιμάμαι καλά, να τρώω υγιεινά, να πίνω πολύ νερό, να πλένω προσεκτικά

τα δόντια μου, και τέλος στα εξίσου σημαντικά, να σέβομαι τους ανθρώπους τη φύση και τα ζώα.

Και εγώ τα τηρούσα όλα αυτά ευλαβικά.

Ήταν κάτι που κράτησα από τη μητέρα μου, ένα από τα πολλά καλά της.

Αργότερα πρόσθεσα και ένα δικό μου: Να έχεις να κάνεις κάτι το πρωί, ώστε αυτό το κάτι να σε κάνει να πετάγεσαι όρθιος από το κρεβάτι!

Ως μοναχοπαίδι είχα μάθει να λειτουργώ αυτόνομα και να βρίσκω τα δικά μου πατήματα σ' αυτό τον κόσμο. Είχα δημιουργήσει τον δικό μου μικρόκοσμο, όπου εκεί ένιωθα ασφαλής και ήρεμη. Και αυτό γινόταν ειδικά όταν καλυπτόμουν ολόκληρη κάτω από τα σκεπάσματα, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι και ησυχία. Μια συνήθεια που την κρατάω μέχρι και τώρα.

Δυστυχώς όμως, μετά από δυο χρόνια απουσίας του πατέρα μου, δεν άντεξε η μητέρα μου και έφυγε ήσυχα ένα μεσημέρι Σαβάτου στο υπνοδωμάτιο της.

Πήγε να ξαπλώσει μετά το φαγητό μας είπε η οικονόμος της, και επειδή μέχρι το απόγευμα δεν είχε νέα της, ανέβηκε να δει αν είναι καλά.

Και τη βρήκε με ένα βιβλίο στο στήθος της ακουμπισμένο, και τα ματάκια της κλειστά. Την πλησίασε και κατάλαβε ότι είχε πεθάνει.

Εν τω μεταξύ, τα δυο αυτά χρόνια εγώ πηγαινοερχόμουν μεταξύ Λονδίνου και Αθήνας. Δεν την άφηνα για μεγάλο χρονικό διάστημα μόνη της από τότε που έφυγε ο μπαμπάς.

Τώρα όμως ήταν διαφορετικά.

Μετά τη κηδεία της μαμάς, και αφού τελειώσαμε με τον καθιερωμένο καφέ και γλυκό, σ' ένα παραδοσιακό καφενείο, έφθασα θυμάμαι αργά και κουρασμένη στο σπίτι, και πήγα και έκατσα στο γραφείο του μπαμπά.

Το θυμάμαι από μικρούλα αυτό το γραφείο.

Όποτε με μάλωνε η μαμά πήγαινα και κρυβόμουν στο γραφείο του μπαμπά.

Τώρα όμως ήταν άδειο και κρύο από τη τόσο ξαφνική απουσία τους.

Μόνο τότε συνειδητοποίησα πως η ζωή μου άλλαξε. Συγκεκριμένα είχε ξεκινήσει εδώ και δυο χρόνια να μεταμορφώνετε.

Την αρχή την έκανε ο μπαμπάς μου, και το τέλος το έδωσε η μαμά μου. Ή οποία μου έδωσε τη σκυτάλη για να συνεχίσω. Κάπως έτσι, δε ξέρω.

Μετά το θάνατο του πατέρα μου, η μητέρα μου φρόντισε να ρευστοποιήσει τις περισσότερες επιχειρήσεις, και να αφήσει ένα πολύ καλό όνομα στην αγορά.

Ένα μέρος των χρημάτων τα επένδυσε έξυπνα σε μετοχές και ομόλογα στο όνομα μου.

Στη περιουσία μας, είχαμε πέρα από την έπαυλη εδώ στα βόρεια προάστια, το σπίτι στο νησί, μαζί με μερικά αγροτεμάχια από την εποχή των προπάππων μας. Ακόμα, ένα σαλέ στην Αυστρία, ένα διαμέρισμα στην Αγγλία, και ένα πιο μικρό στο Παρίσι.

Ένα καλοδιατηρημένο παλιό ξύλινο καΐκι στο νησί, δύο αυτοκίνητα στο γκαράζ εδώ, και μια μοτοσυκλέτα μεγάλου κυβισμού. Τελευταία μου απόκτηση αυτή!

Τέλος, αρκετά μετρητά, ώστε να μου εξασφαλίσουν μια άνετη ζωή για μένα και τα παιδιά μου, αν έκανα ποτέ.

Μέχρι το πρωί τελικά θυμάμαι το είχα αποφασίσει, εκεί μέσα στο γραφείο του μπαμπά. Ανάμεσα στα βιβλία και τα χαρτιά. Με τις αναμνήσεις όλες να ταξιδεύουν μέσα στο μυαλό μου.

Θα άφηνα το Λονδίνο και τη δουλειά μου εκεί, και θα ερχόμουν να εγκατασταθώ μόνιμα στην Ελλάδα στο πατρικό μου.

Θα ξεκινούσα μια νέα ζωή εδώ στην Αθήνα. Από την αρχή!

Έτσι μετά το θάνατο της μητέρας μου, ήρθα και εγκαταστάθηκα μόνιμα πια στην Αθήνα.

Τους πρώτους μήνες στο νέο αυτό ξεκίνημα μου, τους σπατάλησα στο να συνηθίσω τη καθημερινότητα στο σπίτι, να ταχτοποιώ πράγματα, και να πετάω άλλα, που δεν χρειαζόμουν και δεν ήταν σημαντικά για μένα. Ελάφρυνα ας πούμε το σπίτι, και κράτησα μόνο ό τι θεώρησα απαραίτητο για μια νέα γυναίκα τριάντα ενός ετών. Αφού ξεμπερδεψα με αυτά, καταπιάστηκα αμέσως με τα περιουσιακά.

Σε αυτό το κομμάτι ο πατέρας μου ήταν όπως σε όλα προνοητικός.

Εκτός από τον χρόνο τώρα δικηγόρο που έχουμε σαν οικογένεια και γνωρίζει ότι χρειάζεται για τα περιουσιακά μας, στο γραφείο του μέσα στο σπίτι μας υπήρχαν όλα όσα χρειαζόμουν για να λειτουργώ και να γνωρίζω τα πάντα. Δεν με ανησυχούσε αυτό. Ήδη τα δυο χρόνια που πέρασα με τη μητέρα μου, από όταν μας άφησε ο μπαμπάς μου, είχα μάθει πολλά πράματα και τη βοηθούσα στα οικονομικά μας και στη διαχείριση του σπιτιού.

Έτσι αφού τακτοποίησα τη βάση μου, έφυγα, και για ένα μεγάλο διάστημα ταξίδεψα σε μέρη που δεν είχα πάει ποτέ, και έκανα τρέλες, όπως να πηγαίνω σε ιδιωτικά πάρτι που με καλούσαν στην έρημο στο Ντουμπάι, μέχρι να διανυκτερεύω με άλλους τρελούς σαν εμένα σε μικρά ιγκλού στη μέση της Αλάσκας.

Οι υπόλοιποι πάλι μήνες όταν γυρνούσα πίσω, περνούσαν με το να διακοσμώ το σπίτι, να φροντίζω το κήπο μου, να πηγαίνω σε εκθέσεις και σε μουσεία, να μαθαίνω να μαγειρεύω, και να πηγαίνω εκδρομές με λίγους και εκλεκτούς φίλους που γνώριζα κατά καιρούς.

Όσπου μια ωραία ημέρα ήρθε στη ζωή μου η Χέϊδερ!

Και από τότε άλλαξε η ζωή μου.

Ήταν η εποχή που ανακάλυψα μια άλλη Ερατώ, μια Ερατώ πρόστυχη και ψεύτρα.

Μα... καθίστε μια στιγμή να σας διαβάσω ένα μήνυμα που μόλις μου ήρθε.

Αυτό για να δείτε ότι δε σταματάνε καθόλου!

Πρωί πρωί κιάλας!

Διαβάστε:

«Χέδερ χαορομαι που.θα τα.λέμε μωρό μου στο διαδίκτυο καυλα μου.τωρα που.θανπαω σπιτινθα τρανηκω.μια.μαλακια για.πάρτη σουνγιστι εχω.καυλωσει πουτανακι απο της.φωτογραφίες δτο.προφίλ σου.καινθα φαντασιωνομαι.οτι.η.ψωλαρα.μου.θα σκίζει και θα.γαμαει η.πουτσα μου το.καβλι μου.ολες της τρύπες επυ δτην.κωλωτρυπιφα σου.την.μουναρα σου κσι θα δε χυνω.δτο.πρόσωπο στα.βυζια και στην τρύπα ττυ.κολου δου.και εσύ θα καταπινεις τα χυσια της.ψωλαρσς μου.μεσα στο στομα σπυ.μέχρι το.λαρύγγι κσι μετά πουτανακι.θα.σου.γλειψω ταουνοχειλα σου.κσι την.κλειτορίδα σου και την τρυπα.της.κωλαρας απυ.κσι.οταν χυσεις απο το.μουνι και τον.κολο απο το.γλυφομουνι και το γλειφοκολι.με την γλώσσα μου θα κσταπιω.Μέσου τα χυσια της.μουναρας.σου.και τα.χυσια της.καυλωμενης.κολοτρυπιφας σπυ.και ια.κανείς το χυδιμο της ζωης σου.πουτανακι με.καυλωσες και δεν αντέχω αλλο τωρα.πινω.καφέ δε ενα καφέ της Καρδίτσας κσι αμέσως τώρα θα.παω τουαλέτα να τραβηξωια.μαλακια στην ψωλαρα μου.με της.καυλιαρικες Φωτογραφίες δου.και θα δε χυνω δτην.μάπα και εσυ.θα.καταπινεις τα.ψωλοχυματα μου.καριολακι Πάω τώρα τώρα μα τον.παικω.γιατι τονπουτσοκεφαλο εχει βγει εξω.απο το.παντελόني απο τηνκαυλα έλα Καρδίτσα να ξεσκιστπυμε.κσι εγω.θα πληρώσω εσέ να καιβτα εξοφα μουναου.οι δτειλου.νιντεακια.που παίζεις την.μουναρα σου.και χαιδευεις την.κλειτορίδα σου.να χύσουμε μαζί πουτανακι εχω.πολλά λεφτά οι έλα Καρδίτσα να γαμηθουμε η στείλου φωτογραγιες που

χυνεις απο.μουνι.η.κολο οι.παιρνεις τσιμπούκι απο αραπηφες.να της.βλέπω και να σε χυνω μέσα δτο στομα και να.καταπινεις τα.χυσια του.καβλιου μου δτο στόμα.δε.παρακαλω.οι έλα Καρδίτσα να σε ξρδκισω.με.χρήματα καριολακι οι στειλε.μου Φωτογραφίες με χρηματα. Τι θα τον έκανες αν τον είχες εκει. Πες μου μωρό μου... να παιζω την.ψωλαρα μου.πεσς μου... καλό απόγευμα μωρό μου σπο εμένα και Καρδίτσαφιλιά»

Και του απάντησα αμέσως!

Γιατί αυτό είναι που με εξιτάρει τελικά τόσο πολύ!

Η αμεσότητα που έχει αυτός ο διάλογος, και τα συναισθήματα που περνάνε με τέτοιο τρόπο μέσα από την οθόνη και νιώθουμε ό ένας τον άλλο, κι ας είναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

Και του γράφω:

«Θα σου πω αγαπημένε μου τι θα έκανα αν είχα μπροστά μου εσένα, όπως ήσουν στην φωτογραφία που μου έστειλες... Πρώτα απ'όλα λοιπόν θα έβγαζα τα ρούχα μου όλα. Μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου σου θα ερχόμουν και θα έπεφτα με τα γόνατα μου στο πάτωμα μπροστά σου ολόγυμνη. Εσύ όπως και στο 1ο βίντεο, είσαι γυμνός ξαπλωμένος στην άκρη του κρεβατιού σου. Να πιάνεις το χοντρό σου πούτσο και να μου το επιδεικνύεις με την δυναμικότητα σου, ως παλαίμαχος ποδοσφαιριστής. Εγώ, θα χαμήλωνα το βλέμμα μου θα ακουμπούσα τις παλάμες μου στα μπούτια σου, και θα πλησίαζα το πρόσωπάκι μου τόσο κοντά, ώστε να έφτανα με το στόμα μου στο γλυκό κεφαλάκι του πέους σου. Θα το έβαζα στο στόμα μου και θα το πιπίλαγα....στην αρχή αργά...να το απολαύσω, να το γευτώ. Και μετά θα το έβαζα όλο μέσα στο στόμα μου, να το νιώσω χοντρό έτσι όπως είναι να μου γαμάς το στοματάκι μου αγάπη μου. Θα στο έκανα για ώρα, να ρουφάω τη ψωλή σου και να βλέπω στο βλέμμα σου τη λαχτάρα να με χύσεις. Θα στο έγλυφα όλο από πάνω μέχρι κάτω και ξανά, όλο τον γλυκό σου πούτσο, και τα αρχίδια σου όλα μέσα στο στόμα μου. Έτσι όπως

ήσουν καυλωμένος και γω με το μουνάκι μου υγρό, θα ερχόμουν και θα καθόμουν απάνω στο πούτσο σου να με γαμήσεις. Να μου τον έχωνες όλο μέσα βαθιά μου και γω να πονούσα γιατί τον έχεις χοντρό, αλλά να ήθελα κ άλλο γιατί με έκανες και έχυνα μωρό μου. Με είχες φθάσει στον ουρανό. Έτσι... αφού θα μου ξέσκιζες το μουνάκι, θα έβγαινα, θα κατέβαινα πάλι κάτω θα το έβαζα στο στόμα μου και θα σε άφηνα να με χύσεις αγάπη μου όσο ήθελες... Και γω θα τα έπινα όλα μέχρι και τη τελευταία σταγόνα.....

Αφού θα στο χαλάρωνα με τα φιλάκια μου, θα σηκωνόμουν, θα ντυνόμουν και θα έφευγα στέλνοντας σου ένα πεταχτό φιλί, κλείνοντας πίσω τη πόρτα του σπιτιού σου.

Σάγαπώ Χέϊδερ»

Καταλάβετε τώρα τι είχα πάθει!

Εξάρτηση!

Γιατί μέσα σε λίγους μήνες όλο αυτό το πράμα με την Χέϊδερ στο διαδίκτυο, και επί 24 ώρου βάσης, με είχαν συνεπάρει και σίγουρα ξελογιάσει!

Από νωρίς το πρωί, όπως καλή ώρα τώρα, και όλη τη μέρα ασχολούμε αποκλειστικά με αυτό.

Και είμαι συνέχεια μαστουρωμένη και καυλωμένη.

Ήμουν εξαρτημένη με μια φήμη που φρόντιζα και συντηρούσα καθημερινά. Τη ζωή μιας κούκλας, που αποκτούσε χαρακτήρα και φανατικούς θαυμαστές κάθε μέρα!

Παρουσιάζοντας στο κοινό της κάθε ώρα και στιγμή μια ονειρεμένη ζωή, γεμάτη προκλητικές φωτογραφίες, ερωτικές ιστορίες, μια γυναίκα την Χέϊδερ, που μόνο αγάπη, αισιοδοξία, και όνειρα μοίραζε καθημερινά σε χιλιάδες φίλους της στο διαδίκτυο.

Η φήμη της Χέϊδερ είχε απλωθεί σε χιλιάδες πιστούς θαυμαστές της, που περίμεναν κάθε μέρα με ανυπομονησία μια ανάρτηση της.

Έγραφα για παράδειγμα το πρωί:

«Δε θέλω να σηκωθώ από το κρεβάτι μου σήμερα...»

και το συνόδευα με μια φωτογραφία της Χείδερ ξαπλωμένη με νάζι στο κρεβάτι της και ένα σεντόνι να πέφτει επάνω της αισθησιακά!

Ε! Πριν προλάβω καλά καλά να την ανεβάσω τα σχόλια και τα like παίρνανε φωτιά.

Και ήταν όλα του τύπου:

«Για σου Χείδερ ωραία φωτογραφία είναι

Πω πω τι κορμάρα είναι αυτή πάνω στο κρεβάτι το δικό σου είναι καύλαααα

Νά προσέχεις κορίτσι μου μην πέφτεις με τον ένα και με τον άλλον αυτή προσπαθούν να κάνουνε το κέφι τους για να σε στριμώξουν.

Έχεις τέλειο κορμί και πολύ ωραίο στήθος καύλα

Έλα αγάπη μου γιατί βγάζεις γυμνές φωτογραφίες της κοιτάζει ό ένας και ό άλλος μην το δείχνεις το κορμί σου από εδώ και από κει να προσέχεις αυτό θέλω από σένα φιλιά πολλά . (Ο ίδιος!).

Έλα Ρ μπρο μου η πουτσα μου θ σκάσει τμουνακι σου υγρό είναι στα, ζει

Χυσε την ψωλη μου

Μωρομου, θέλω να σε γλείψω ολλοκληρη

έλα μωρό μου πλησίασε...

Πες μου είσαι καυλωμενη

Ν σ παρω

μπορείς....

Καλημερα χεδερ , εισια μια κουκλα!
Χευδερ σαααγαπάμε!!!!

Καλημέρα ΧΕΙΔΕΡ ΕΙΣΑΙ ΘΕΑ ΠΡΟΣΚΥΝΩ!!!!!!

Μωρό μου υγρό καλημερα

Θεε μια καλημερα
Που είσαι αγάπη μου

Αγάπη μου που εισαι. Σ σκεφτομαι Είμαι ξαπλωμένος κ καυλωμενος μ τ καυτό
μουνακι σου

Πεσου μωρό μου.
Πόσο υγρη εισαι
Μωρό μου ν σ γλειψω

Μίλα μου αγάπη μου. Σ θέλω πυ
πολυ
Θέλω ν δω τ φαντασία σου μωρό μου ν μ κάψει τ μυαλό η καυλά σου

Ξέρω ότι έχεις πολύ φαντασία ταιρειαζουμε

Ξέρεις ν παίζεις μ τ μυαλό μου μωρπ»

Όλα αυτά τα διάβαζα καθημερινά, και ήταν πολλά, και ήταν αληθινά από
αληθινούς ανθρώπους. Και ήταν άμεσα, τόσο που δε μπορούσα να αντισταθώ.

Ήμουν υγρή όλη την ημέρα. Κυκλοφορούσα μέσα στο σπίτι μισόγυμνη, φανταζόμουν σεξ με άγνωστους άντρες. Να ικανοποιώ τη κάθε τους επιθυμία. Να με ξεσκίζουν στο γαμήσι και να ρουφάω το σπέρμα τους αχαλίνωτα. Και να τα μηνύματα, να οι φωτογραφίες, και με κάθε αισχρό σχόλιο που διάβαζα, εγώ να χύνω, ξανά και ξανά.

Όλη μέρα ήμουν μαστουρωμένη και καυλωμένη.

Όλοι αυτοί οι άντρες έτρεφαν αδιάκοπα την έμπνευση μου, και δεν με άφηναν σε ησυχία. Και αυτό με ερέθιζε τόσο πολύ που φαντασιωνόμουν τις πιο απίθανες ιστορίες. Πάντα με δέκτη κάποιον που μου έστελνε μια εικόνα με τη φωτογραφία του γυμνός, να πιάνει το σηκωμένο πέος του σε ένα σκοτεινό δωμάτιο γράφοντας μου:

«Θέλω να σου ξεσκίσω το κωλαράκι και μετά να σε χύσω στο στόμα παλιοπουτανάκι. Είσαι μεγάλο καριολάκι και το ξέρω, τα θέλει το κωλαράκι σου.»

Και ένα βράδυ· αργά πολύ, έπιασα κουβέντα με μια κοπέλα.

Η κουβέντα μας ήταν κάπως έτσι:

«Σε σκέφτομαι κάθε βράδυ. Σε σκέφτομαι πολύ. Σε σκέφτομαι συνέχεια. Είσαι ένα όνειρο Ερατώ μία ελπίδα και σε θέλω πολύ.»

«Γλυκό μου κορίτσι γλυκιά μου ύπαρξη. Τι όμορφα λόγια αγάπης είναι αυτά. Πόσο με έχουν αναστατώσει. Πόσο θα ήθελα να σε είχα τώρα εδώ κοντά μου.»

«Αχ αγάπη μου γλυκιά Ερατώ. Λατρεμένη μου φως μου όνειρο μου ζωή μου ψυχή μου πόσο μα πόσο πολύ σε θέλω. Θέλω να σου κάνω έρωτα. Θέλω να ξαπλώσω κοντά σου να σε αγκαλιάσω να τριφτώ απάνω σου να σε δαγκώσω να σε φιλήσω να σε αποπλανήσω.

Μου λείπεις Μου λείπεις πολύ.»

«Είναι απίστευτο μικρό μου κοριτσάκι πόσο με έχεις κάνει να νιώθω σαν άβγαλτη παιδούλα. Δεν σου κρύβω ότι με έχεις φέρει σε αμηχανία. Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτό. Πόσο θα ήθελα και εγώ να ήσουν κοντά μου τώρα. Να σου χαϊδεύω τα μαλλάκια να σε φιλούσα τρυφερά.»

«Τι φοράς; εγώ έβγαλα το φουστάνι μου όταν άρχισες να μου μιλάς, τώρα είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μόνη στο σπίτι Δεν είναι κανείς άλλος εδώ. Μόνο εσύ και εγώ, φοράω σμαραγδί σουτιέν και κιλοτάκι, εσύ τι φοράς μωρό μου; δεν μπορώ να πιστέψω ότι το κάνουμε αυτό, είναι απίστευτα ερεθιστικό. Κλείσε τα μάτια και κατέβασε το χέρι σου αργά στην αρχή, φαντάσου ότι είναι το δικό μου που γλιστράει γύρω από την σφιχτή τρυπούλα σου, άπλωσε τα υγρά με το δάχτυλο σου, ιδίως το σημείο που θα έπαιζα με τη γλώσσα μου· αν ήμουν εκεί θα σου ρούφαγα όλο το μουνάκι σου γλύφοντας το από πάνω μέχρι κάτω και ύστερα θα μαστίγωνα την ευαίσθητη περιοχή με την άκρη της γλώσσας μου. Βγάλε το κυλοτάκι σου Ερατώ, το απαιτώ αγάπη μου, πέταξε το με το πόδι σου μακριά, θέλω να είσαι γυμνή για μένα γλυκιά μου, ναι, χούφτωσε το γλυκό σου αιδοίο τώρα όπως θα το έκανα εγώ αν ήμουν τώρα εκεί, θα το έπιανα σφιχτά. Ξέρω πως σου αρέσει να σε βασανίζουν ενώ θα έγγραφες κύκλους με τη λεκάνη σου ζητώντας ανακούφιση, ταυτόχρονα δύο δάχτυλα μέσα σου, κάνε αυτό που σου λέω. Κάνε αυτό που σου ζήτησα, με τα δύο δάχτυλα βαθιά μέσα στον κόλπο σου, να νιώσεις μια φλόγα που θα περνάει στη μήτρα σου και στην κοιλιά σου ψηλά, φτάνοντας στο στήθος με τα βυζιά σου γεμάτα και βαριά απολαυστικά πολύ. Έχω τον έλεγχο, ο νου σου μου ανήκει. Αν ήσουν εδώ, θα πίεζες τα δάχτυλα σου μέσα στο μουνάκι μου, σε εκείνο το σημείο βαθιά μέσα μου και θα σου ζητούσα να με γλύψεις. Εσύ θα έβαζες τη γλώσσα σου στο παιχνίδι αυτό, στριφογυρίζοντας τη γύρω από τη κερασένια κλειτορίδα μου, θα ήταν διογκωμένη και σκληρή όταν με τα χείλη σου τη ρουφούσες ώσπου να κλείσει το μουνί μου σφιχτά γύρω από τα δάχτυλά σου, και να τελειώσω μωρό μου.»

«Τα λόγια της αυτά ήταν η τελική ώθηση που χρειαζόμουν, το σώμα μου σφίχτηκε, τα χέρια μου νύχιασαν το σεντόνι με μανία φτάνοντας με στην αποκορύφωση, όταν ένας ολοκληρωτικός οργασμός, και με όλο το ξέσπασμα που έβγαινε από το κορμί μου, ήρθε να με αποτελειώσει.»

Όλες αυτές οι ιστορίες, όλοι αυτοί οι άνθρωποι. Όλος αυτός ο κόσμος. Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει. Από το πρωί έχω πάρει ένα σκασμό ναρκωτικά, έχω αυνανιστεί πάνω από τέσσερις φορές, και νιώθω ότι χρειάζομαι αέρα. Ήταν πια περασμένα μεσάνυχτα. Μέτρησα έως το πέντε από μέσα μου, που στο 5 υποτίθεται σηκώνομαι, αλλά τίποτα. Νεκρή. Αυτό μάλλον δε πιάνει όταν είσαι μαστουρωμένη. Θα σηκωθώ όμως. Και ναι, σηκώθηκα, μα ζαλίζομαι, νομίζω πως θα πέσω κάτω. Ήρεμα Ερατώ, βαθιές ανάσες και όλα θα πάνε καλά. «Ήρεμα» ξαναείπα να το ακούσω. Με είχε πιάσει μια ανεξέλεκτη υπογλυκαιμία. Αν και χάλια, αποφάσισα να παω μέχρι το περίπτερο, που ήταν ανοικτό 24 ώρες, να περπατήσω και να με χτυπήσει ο καθαρός αέρας. Τόλμημα μεγάλο όλο αυτό δε λεω, αλλά ήξερα πολύ καλά ότι έπρεπε να το κάνω.

Τελικά πήρα την απόφαση. Φόρεσα μια στενή ροδακινή φόρμα, ένα ζευγάρι μαλακά αθλητικά παπούτσια και βγήκα στην είσοδο του σπιτιού. Άρχισα να περπατάω αλλά μέχρι την κεντρική εξωτερική αυλόπορτα ήμουνα ήδη κομμάτια. Πίεσα τον εαυτό μου να μη λυγίσει και να συνεχίσω. Βγήκα έξω από την έπαυλη όταν άρχιζε να ξημερώνει στα βορειανατολικά προάστια. Ήξερα ότι το περίπτερο παραμένει ανοικτό όλο το 24ωρο. Και μέχρι εκεί είναι περίπου 3 με 4 χιλιόμετρα. Πήρα βαθιά ανάσα και ξεκίνησα. Στο στενό αυτό, που είναι ευτυχώς φαρδύ και μεγάλο, όπως οι περισσότεροι δρόμοι αυτής της αποκομμένης περιοχής, ο μόνος φωτισμός είναι από τις λάμπες του Δήμου. Τα σπίτια είναι όλα χωμένα μέσα σε απέραντος κήπους και κτήματα, και σπάνια θα δεις αυτοκίνητα ή ανθρώπους να περνάνε, ειδικά τέτοια ώρα. Το σκοτάδι ήταν ακόμα βαρύ σε ορισμένα σημεία του δρόμου και σε κάθε στροφή μια νέα συστάδα πυκνών δέντρων ξεφύτρωναν δεξιά

κι αριστερά. Παντού επικρατούσε ησυχία. Αλήθεια αν φώναζα βοήθεια θα με άκουγε κανείς; Χαχαχα, ούτε για αστείο δεν θέλω να το σκέφτομαι. Και έτσι όπως είμαι τώρα, άστο καλύτερα. Ευτυχώς μετά κι από αυτή τη στροφή νομίζω πως φθάνω στο κεντρικό δρόμο. Και κάπου αριστερά στην απέναντι γωνία είναι το περίπτερο. Μια μικρή ανακούφιση ένιωσα όταν το είδα. Από μακριά διέκρινα τον... ξεχνάω το όνομα του, Αμίρ νομίζω ότι τον λένε, αλλά μπορεί να κάνω και λάθος. Δε πειράζει, αρκεί που είναι εκεί. Και μάλιστα φαίνεται να έχει παρέα, έναν φίλο του. Είναι μάλλον δύσκολη η νυχτερινή βάρδια, και ειδικά εδώ στην ερημιά. Ο Αμίρ... είναι από την Αφρική... νομίζω, ούτε αυτό το θυμάμαι καλά. Είναι ένας μελαμψός νέος με μεγάλα μάτια και τεράστιο στόμα, παχιά χείλη και κατάλευκα μεγάλα δόντια. Και συνεχώς είναι χαρούμενος και γελάει. Καθόντουσαν τώρα και οι δυό τους έξω σε ένα μικρό τραπεζάκι πίσω από το περίπτερο, όταν ο Αμίρ με πρόσεξε από μακριά να πλησιάζω και σηκώθηκε αμέσως να με εξυπηρετήσει. Έβγαλα τη κουκούλα από το κεφάλι μου και έβαλα τη μούρη μου μπροστά από το τζαμάκι που μας χώριζε. Το χαμόγελο του απλώθηκε μπροστά στα νυσταγμένα κατακόκκινα μάτια μου. Του χαμογέλασα και γω. «Θα μου δώσεις μια σακούλα σε παρακαλώ,» του ζήτησα με μια ναζιάρικη βραχνή φωνή. Η φωνή μου ωστόσο έμοιαζε σα να βγήκε από τα έγκατα της γης, και η όψη μου, αυτή πια, δε πήγαινε πίσω. «Είστε καλά, όλα καλά;» με ρώτησε όλος ενδιαφέρων. «Καλά, ναι καλά είμαι, εσύ;» «Καλά είμαι και γω» απάντησε και αμέσως μου πέρασε μια σακούλα και αμέσως εγώ ξεχύθηκα γύρω από το περίπτερο να βάζω διάφορα καλούδια μέσα. Πατατάκια μπισκοτάκια γαριδάκια, ποτκορν σοκολάτες με διάφορες γεύσεις, γκοφρέτες κι άλλα μπισκότα και κεκάκια διάφορα και καραμέλες και ζελεδάκια και χυμούς εξωτικούς, τόσα πράγματα που έσκασε η σακούλα. Πήγα και τα άπλωσα μπροστά του. Με κοίταξε παραξενεμένος, αλλά χωρίς να γίνει αδιάκριτος, άρχισε να κάνει λογαριασμό. Όσο αυτός λογάριάζε, εγώ συνέχιζα και φόρτωνα το πάγκο του συμπληρώνοντας την υπογλυκαιμία μου και με άλλες απολαυστικές αμαρτίες. Ο φίλος του με κοιτούσε κι αυτός με γουρλωμένα μάτια, και ποιός ξέρει

τι να φανταζόταν.

Σε λίγο είχαμε τελειώσει, πλήρωσα με τη κάρτα μου τις αγορές που έκανα, και επειδή δεν άντεχα άλλο, έβγαλα μια μαύρη σοκολάτα και άρχισα να τη τρώω λαίμαργα μπροστά σε αυτούς τους δυο νέους που παρατηρούσαν τη κάθε μου κίνηση.

Το ξέρω ότι η φόρμα που επέλεξα να φορέσω ήταν πολύ κολητή πάνω μου, και ήμουν πολύ σέξι, ήταν και η ώρα τέτοια, που τα πάντα μπορούν να συμβούν. Θα μπορούσα να κατέβαζα τη φορμίτσα μου και να αφήνα να με πάρουν εκεί πίσω από το περίπτερο, στο σκοτεινό απόμερο δασάκι, μια καβάνταζα ιδανική για σεξ. Θα καθόμουν καβάλα στον έναν να μου γαμάει το μουνί, και από πίσω ο άλλος να μου γαμάει το κώλο. Και μετά όρθιοι και οι δυο τους από πάνω μου να με χύνανε στο πρόσωπο. Να γυρνούσαν μετά πίσω στη δουλειά τους, όσο εγώ θα σκουπιζόμουν όπως όπως και θα ανέβαζα βιαστικά τη φόρμα μου. Θα σκούπιζα με ένα μαντηλάκι κάποια ακόμα σπέρματα που πετάχτηκαν άτσαλα στο λαιμό μου, και κάποιο που ξεχάστηκε στην άκρη των χειλιών μου θα το μάζευα με τη γλώσσα μου και θα το κατάπινα, χαρούμενη και περήφανη. Όμως, αυτό που έκανα τελικά ήταν να πάρω τη σακούλα με τις λιχουδιές και να φύγω.

«Σας ευχαριστώ αγόρια! καλή συνέχεια.»

«Α! σας ευχαριστώ, μετά από δω, θα πάω κατευθείαν σπίτι για ύπνο, και μετά ξανά πάλι εδώ το βράδυ.»

«Να είσαι καλά, και να προσέχεις τότε τα βράδια εδώ.»

«Σας ευχαριστώ! καλημέρα!»

Γύρισα σπίτι ανανεωμένη. Το περπάτημα έξω στο καθαρό αέρα μου έκανε πάρα πολύ καλό. Πρέπει να το βάλω στο πρόγραμμα και να βγαίνω να περπατάω, ίσως και να τρέχω λιγάκι. Θα ήταν ευεργετική λίγη άσκηση. Μα τι σκέφτομαι τέτοια ώρα. Σε λίγο ο ήλιος θα κάνει την εμφάνιση του, και εγώ κοντεύω να κλείσω πάλι ένα εικοσιτετράωρο άγρυπνη. Πρέπει να κοιμηθώ. Πρέπει να

ξεκουράσω το μυαλό και το σώμα μου. Οι σοκολάτες και τα γλυκά μου έφεραν τελικά μια βαθιά υπνηλία και σχεδόν σωριάστηκα στο κρεβάτι μου.

Μα είδα ένα αλλόκοτο όνειρο:

"Ήταν λέει σκοτάδι βαθύ μέσα σε άγριες φουρτουνιασμένες θάλασσες. Εγώ, γατζωμένη σε έναν μαύρο βράχο, ψηλό και απότομο στη μέση του χρόνου. Τα ρούχα μου σκισμένα και ο παγωμένος αγέρας να μαστιγώνει το δέρμα μου. Φοβόμουν μη παραπατήσω ή μη χάσω το λιγοστό θάρρος μου και με καταπιεί η μαύρη γιαλιστερή θάλασσα. Τα δάχτυλα μου μάτωναν όσο πίεζα το σώμα μου να κρατηθεί απεγνωσμένα στη σκληρή πέτρα, που προσπαθούσε να με διώξει από πάνω της. Μα εγώ κρατιόμουν γερά με χέρια και πόδια αγκαλιάζοντας το βράχο. Τι και ποιός θα μπορούσε να με σώσει σε αυτά τα απλησίαστα και επικίνδυνα νερά; Κανείς και τίποτα. Αυτό το τίποτα φοβόμουν περισσότερο. Αυτό το τίποτα, ο μηδενισμός με τρόμαζε πιο πολύ απ'όλα. Να μην μείνω στο τέλος μόνη μου. Να μην με κλάψει κανείς. Να μη μπορεί να έρθει κάποιος να με σώσει. Να μην υπάρχει κάτι να ελπίζω. Τίποτα. Μόνη μου. Ολομόναχη να περιμένω τον θάνατο μου. Κανείς να μη νοιάζεται, αν ζω, αν υπάρχω. Μια ατελείωτη μοναξιά. Θα πεθάνω και δε θα το μάθει κανείς. Τίποτα. Η φωνή μου πάσχιζε να βγεί, τα ουρλιαχτά μου χάνονταν βουβά μέσα στο κεφάλι μου. Ούτε το σώμα μου δε με βοηθούσε πια. Ούτε μια κραυγή αγωνίας δε μπορούσα να φωνάξω. Πνιγόμουν στα αναφιλητά μου, και πάσχιζα για μια βοήθεια."

Ξύπνησα μούσκεμα στον ιδρώτα. Ο εφιάλτης πέρασε. Το κακό όνειρο εξαφανίστηκε αφήνοντας μια πικρή γεύση στο στόμα μου, αναρωτιόμουν όμως τι κακό μου προμήνυε αυτό το όνειρο. Ήπια λίγο νερό και ξανακοιμήθηκα. Ήμουν ακόμα κουρασμένη. Ήταν ακόμα νωρίς.

Το μεσημέρι όταν τελικά σηκώθηκα έκανα ένα μπάνιο, έφαγα καλά, και ξάπλωσα στο καναπέ. Άνοιξα τη τηλεόραση και έπεσα πάνω στις ειδήσεις. Απειλητικοί

δημοσιογράφοι εκτόξευαν από το μουχλιασμένο στόμα τους ανοησίες με μια πρωτοφανή αγένεια! Η τρομοκρατία που τόσο επιμελώς σπέρνανε εμβολίαζαν τους ανθρώπους ανεπανάρθωτα. Ο ξεπεσμός και η παρακμή στο κόσμο όλο, μας έκανε αδύναμους και τρωτούς.

Γύρισα όλα τα κανάλια, όταν στο τέλος την έκλεισα και ησύχασα.

Πήρα το τάμπλετ στα χέρια μου, και άρχισα να σερφάρω στο internet.

Μπήκα αμέσως στο facebook και έγραψα το εξής:

«Κατουριόμουν· και το μόνο που σου ζήτησα ήταν να με συνοδέψεις μέχρι τη τουαλέτα, αλλά κι αυτό μου το αρνήθηκες. Κατέβηκα μόνη μου τελικά τις σκάλες και βρέθηκα σε ένα τρισάθλιο και βρώμικο χώρο με μια λεκάνη μόνο μέσα. Δε κρατιόμουν και προσπάθησα να κατουρήσω χωρίς να ακουμπήσω τίποτα. Μόλις τελείωσα, τα φώτα άρχισαν να αναβοσβήνουν, μέχρι που έσβησαν εντελώς, και έμεινε ένα μόνο κόκκινο φωτάκι ασφαλείας αναμένο. Φοβήθηκα και εσύ έλειπες, δεν ήσουν εκεί μαζί μου. Όταν άκουσα βήματα απέξω και φαντάστηκα πως είσαι συ. Η πόρτα όμως άνοιξε και μπήκε μέσα ένας άγνωστος νεαρός με πολλά τατουάζ και με πολύ άγριο βλέμμα. Φοβήθηκα. Αυτός με πλησίασε ενώ εγώ είχα κουλουριαστεί σε μια γωνία.

Εβγαλε από τη βερμούδα του το ήδη σηκωμένο πέος του και άρχισε να μου το μοστράρει επιδεικτικά. Με έπιασε από τα μαλλιά, ήταν πολύ δυνατός και δε μπορούσα να τα βάλω μαζί του. Τον κοίταξα στα μάτια παρακαλώντας τον να με αφήσει να φύγω. Μα άδικα. Έχωσε το πουλί του στο στόμα μου, τη στιγμή που ikéteua να με αφήσει ελεύθερη. Μου άνοιξε το στόμα με τα δάχτυλα του και με χαστούκισε κάνα δυο φορές. Τελικά το πήρα στο στόμα μου και το ένιωσα σκληρό και μεγάλο. Τον πίπωνα κάμποση ώρα. Μετά με σήκωσε όρθια και με ένα σουγιά μου έσκισε τη κιλότα μου. Με έβαλε να ακουμπήσω στο τοίχο και με πήρα από πίσω. Πονούσα και έκλαιγα, τα πόδια μου έτρεμαν, κι αυτό τον καύλωνε περισσότερο.

Στο τέλος και μετά από ώρα, με ξαναέριξε στα πόδια του και ήρθε να με χύσει

στο στόμα μου. Το πρόσωπο μου και το στόμα μου είχαν γεμίσει από το σπέρμα του. Μόλις τελείωσε, έχωσε το πουλί του ξανά μέσα από τη βερμούδα του και έφυγε. Τα φώτα ξανάναψαν.»

Τώρα καταλαβαίνεται όταν ανήρτησα αυτή την ιστορία το μεσημέρι εκείνης της ημέρας τι έγινε από κάτω στα σχόλια!

«Καυλά μου μ μεθας τ μυαλό τις αισθήσεις μου. Σ μιλω κ πρηζεται τ καυλι μου. Έχει σπασμούς. Θέλω ν σ κάνω μασάζ τ κλειτοριδα μ τ κεφαλάκι από τ καυλι μου. Ν Τ χτυπώ στα μουνοχειλα ν πρηστουν ν τρέξουν τ υγρά σουν βρέξει τ πουτσο ενώ θ ζούλας τ βυζάκια σου κ θ τσιμπάς τις ρωγες σου από καυλα δαγκανοντας τ χείλη σου»

«Καυλωσε με ν σ χυσω»

«Μωρό μου καυτό τ κάνεις.

Που είσαι ν μ τρελλαινεις τις ορμόνες μου αγάπη μου»

«Γιατί Ρ κουκλί πάρε, εσυ

Θ μ. Παρεις

Π εισαι

Θέλω ν χυσω τ μουνοχειλα, σου

Πάρε με κ έχω καυλωσει πολύ γ τ μουνακι σου

Θέλω ν σ πηδηξω

Τ τρίβεις τουνακι σου

Μουνακι

χεδερ

ναι....

μιλαμου»

«Μωρό μου έλα ν σ πάρω αγκαλίτσα Ν μην νιώθεις μονη
Μωρό μου πόση καυλά εχεις»

«Καλημέρα μωρό καυλιαρικο πανεμορφο
Πόσο σ θέλω καυλά μου»

«Μωρούου καυτό μ καυλωνεις μ τις αναρτήσεις σου σ θελω»

«Καλησπέρα από μια κούκλα με ψυχή
Σε έχυσε πριν προλαβεις να του ρουφηξεις το καυλι του;»

«ΚΑΥΛΑ πωπω»

«Ελα
Καυλα μ
Να στο σκισο θες»

«Στηλε μ φωτο σου»

«Το μουνάκι σου θέλω να σκισο
Τι φωτο το μουνάκι»

«Μμμ μ κωλο
Να βρεθούμε να να ξεσκιστουμε
Θες
Πολυ
Να στο ξεσκίσω Θέλω»

«Σου αρέσει μωρο μου?

Για πες μου

Τι θα τον έκανες αν τον είχες εκεί?

Πες μου μωρο μου»

«Καλησπέρα Τα ήπιες όλα μωρη καριολα με ευχαρίστηση!!!!»

«Μωρούου καυτό μας καυλωνεις μ ε τις αναρτήσεις σου!!!!!!!!!!»

«Μωρό μου που εισαι;»

Όπως καταλαβαίνετε το προφίλ της Χείδερ είχε μετατραπεί σε ένα απέραντο εργοστάσιο παραγωγής οργασμού και ηδονής! Το σπέρμα, έδινε κι έπαιρνε!

Και έτσι οι μέρες του χειμώνα περνούσαν με τη ζωή μου να έχει πάρει μια άλλη εντελώς διαφορετική διαδρομή. Και ομολογώ πως το διασκέδαζα αφάνταστα. Έχει αλλάξει όλη μου η ζωή.

Από τον χειμώνα και μέχρι το καλοκαίρι ήμουν σε μια φάση ζεν!

Ήμουν σχεδόν συνέχεια μαστουρωμένη, όλη μέρα με το μπουρνούζι μου, ή τελείως γυμνή να κυκλοφορώ μέσα στο σπίτι. Να συνομιλώ με τους καυλωμένους χρήστες, να γράφω ιστορίες και να μαλακίζομαι συνεχώς!

Δε ξέρω τι με είχε πιάσει! Μα μου άρεσε ομολογώ πάρα πολύ.

Το προσγειωμένο κορίτσι ξαφνικά μεταμορφώθηκε σε μια πρόστυχη γυναίκα.

Ήμουν περήφανη και ενθουσιασμένη. Είχα δημιουργήσει κάτι από το μηδέν. Και το έχτιζα επικίνδυνα γρήγορα.

Με αυτή τη διάθεση μου ήρθε η όρεξη για μια ακόμα ιστορία. Μια ιστορία που

πιθανός ήταν επηρεασμένη από τον Αμίρ και το φίλο του. Μόνο που πρόσθεσα και έναν ακόμα...

"Ο ένας από τους τρείς αρκέστηκε στο να παραφυλάει τσίλιες.

Οι άλλοι δυο ήταν αδύνατοι μυώδες, με υπερβολική αλλαζονεία και ανώριμη αυτοπεποίθηση.

Το χρώμα του κορμιού τους σκούρο βαθύ και αλαβάστρινο σα πορσελάνη.

Το βλέμμα τους βαθύ και άγριο!

Το δικό μου κορμάκι από την άλλη είναι τόσο απαλό και λείο.

Η λευκή μου επιδερμίδα ερχόταν σε αντίθεση με τα μεγάλα μαύρα μάτια μου.

Όλα πάνω μου είναι νεανικά φρέσκα και αμόλυντα.

Ο ένας παραδόξως είχε μπλε μάτια, και ο άλλος ο νευρικός ήταν απλά κούκλος.

Και τα δυο ήταν βασικά κουκλάκια και ανυπομονούσα να τους γευτώ και τους δύο, και να τους ικανοποιήσω όπως εγώ ήξερα.

Τους κοίταξα με τα αθώα μάτια μου και τους χαμογέλασα αμυδρά, τόσο όσο να φανούν λίγο τα λευκά δοντάκια μου.

Φορούσαν και οι δυο στενές φόρμες, αθλητικά παπούτσια, και μακό μπλουζάκια.

Ο ένας είχε πιάσει το πουλί του προκλητικά έξω από τη φόρμα και το πασπάτευε μπροστά μου.

Ήταν ερεθιστικό να τον βλέπω να μου γελάει ειρωνικά και πονηρά,

σουφρώνοντας τα χοντρά του χείλια. Ήταν πολύ σέξι, και γω, έτσι όπως

καθόμουν στην άκρη, άνοιξα προκλητικά τα πόδια μου σιγά σιγά, και μετά

έβγαλα τη γλώσσα μου έξω, γλείφοντας τα χειλάκια μου με νόημα.

Τον περίμενα...

Ήρθε από πάνω μπροστά μου και έβγαλε τη μπλούζα του.

Ήταν σα θεός!

Κάτω το καυλί του σχημάτιζε ένα μικρό τόξο, άπλωσα το χέρι μου και άρχισα να

του το τρίβω. Ήταν μεγάλο και το ένιωσα να γίνεται πιο σκληρό! Πλησίασα πιο

κοντά... έβαλα το χέρι μου μέσα από τη φόρμα του και αμέσως ένιωσα ένα μεγάλο ζεστό κομμάτι κρέας.

Με τη χούφτα μου το έσφιξα μαλακά, τόσο όσο να νιώσω τη φλέβα του να τεντώνεται και να συσπάτε. Ήταν καυλωμένος και γω αμέσως το έβγαλα έξω και κοιτούσα αυτό το μαύρο τέρας με δέος και φόβο ως προς το μέγεθος του!

Άνοιξα δειλά το στόμα μου και το ακούμπησα στην αρχή στα χειλάκια μου κοιτάζοντας τον με τα αθώα ματάκια μου.

Του τον έπιαζα και του έδινα μικρά φιλάκια. Το πιπιλούσα και το έγλειφα μπροστά στο κεφαλάκι του. Με τη γλώσσα μου πήγα ως κάτω στα αρχίδια του για να τα γλείψω κι αυτά, ενώ με το άλλο μου χέρι του έπαιζα το πούτσο. Είχα χαθεί ανάμεσα στα μπούτια αυτού του νευρικού τύπου.

Ξαφνικά μου δίνει ένα μικρό σκαμπίλι χώνοντας το καυλί του μέσα στο στόμα μου δυνατά. Προσπαθούσε να μου τον χώσει όλο μέσα μου, και γω το έβλεπα μπροστά στα μάτια μου θεόρατο σα ένα πελώριο χοντρό παλούκι!

Πιάστηκα ενστικτωδώς από τα πόδια του όσο του έκανα πίπα, όταν μας πλησίασε και ο άλλος κούκλος!

Ήταν γυμνός και το πουλί του ελαφριά γερμένο προς το πλάι.

Ξάπλωσε δίπλα κοντά μου και άρχισε να μου χαϊδεύει το κωλαράκι...

Τον κοίταξα και τα μπλε του μάτια με λυγίσανε. Ο νευρικός μου με άφησε, οπότε γύρισα έσκυφα και άρχισα να γλείφω το γλυκόπουτσο του μπλε μάτια.

Του είχε σηκωθεί και του έκανα μαλάξεις στο πέος του ενώ τον τσιμπούκωνα ταυτόχρονα! Είχα αρχίσει να καυλώνω πολύ και το μουνάκι μου φλεγόταν! Έτσι ήρθε ο νευρικός μου από πίσω και έχωσε το καυλωμένο του πούτσο μέσα στο καυτό μουνάκι μου.

Άρχισε να με γαμάει και γώ να βογκάω από ηδονή! Είχα ανασηκώσει τους γοφούς μου ψηλά, και το στόμα μου ήταν γεμάτο με το καυλί του όμορφου που ήταν ξαπλωμένος στο μεταλλικό πάτωμα.

Είχα εγκλωβιστεί ανάμεσα τους!

Με γαμούσαν και οι δύο από το στόμα και το μουνί μου...!

Εγώ ένα αθώο και μόνο κοριτσάκι ανάμεσα τους ανήμπορο και φοβισμένο...

Μα πόσο καυλωμένη είμαι, πήγα να το χάσω ξαφνικά, αλλά επανήλθα πάλι ως Χείδερ.

Σταματήσαμε και αλλάξαμε στάση. Με έβαλαν να ξαπλώσω μπρούμυτα, και ο κούκλος με τα μπλε μάτια σηκώθηκε ήρθε από πάνω μου μου άνοιξε τα πόδια, τα σήκωσε ψηλά και έχωσε το καυλί του μέσα στο μουνάκι μου.

Ο νευρικός ήρθε και έκατσε πάνω στο πρόσωπο μου, με έβαλε ανάμεσα στα μπούτια του και μου έχωσε κι αυτός με τη σειρά του το καυλί του μέσα στο στόμα μου.

Δε μπορώ να λογαριάσω πόσο χρόνο με τακτοποιούσαν έτσι...

Ο κούκλος κάθε φορά με γαμούσε όλο και πιο δυνατά, όλο και πιο γρήγορα, προσπαθούσε να χώσει όλο το πέος του στο τρυφερό νεανικό αιδόιο μου, από τη καύλα του και μόνο να θέλει να με κάνει να πονέσω... Έβγαζε ένα απίστευτο μένος! Και με κάυλωνε αυτό.

Ενώ ο νευρικός μου έχωνε τη ψωλή του όλη μέσα στο στόμα μου, αμέσως μετά αράδιαζε τα χοντρά του αρχίδια πάνω στο πρόσωπο μου να με βάζει να του τα γλείφω και να τα ρουφάω.

Και μου άρεσε τόσο πολύ αυτό... δεν ήθελα να τελειώσει.

Ο νευρικός μου αραπάκος σηκώθηκε και αλλάξαμε πάλι.

Ήθελε να με γαμήσει ξανά!

Ξάπλωσε και γω πήγα και έκατσα από πάνω του. Μου άνοιξε τα γλυκά μου κωλομέρια με τα δυνατά του χέρια, και βρήκε ακριβώς στόχο μέσα στο μνάκι

μου...

Είναι πολύ μεγάλο για να χωρέσει όλο αυτό στη τρυπούλα μου, σκέφτηκα!

Το έβαλε τελικά όλο μέσα μου... Οι παλμοί μου είχαν ανέβει... μα ήρθε όρθιος ο άλλος κούκλος μου και με το ένα του χέρι μου έπιασε τα μαλλιά και με το άλλο είχε πιάσει το πουλί του και μου το έχωνε στο στόμα μου να τον τσιμπουκώσω. Δε σταματούσε να μου γαμάει το στόμα και κάθε τόσο το έβγαζε έξω και το χτύπαγε πάνω στο πρόσωπο μου.

Για να τον ικανοποιήσω τον κοιτούσα στα μάτια σα μια ακόμα σκλάβα του, και σαν να κρέμεται ολάκερη η ζωή μου απ' αυτόν...!

Ανικανοποίητος όπως ήταν σταμάτησε για να έρθει από πίσω μου και να με πάρει από το κώλο. Ο νευρικός ήδη μου είχε ανοίξει τη μικρή μου σούφρα με το δάχτυλο του, και τώρα ο άλλος δε βρήκε πολύ αντίσταση στο να το χώσει στη στενή μου κωλοτρυπίδα.

Ένας γλυκός καυτός πόνος και....

Δυο μαύροι χοντροί πούτσοι είχαν σφηνώσει στις τρυπούλες μου και με σκίζανε σα σκύλα... Δε μπορούσα να κουνηθώ ανάμεσα τους... Έμπαιναν και έβγαιναν μέσα μου πότε ο ένας πότε ο άλλος.

Δυο αραπάδες με είχαν βάλει στη μέση και με πηδούσαν από παντού!

Ένιωθα τις ανάσες τους. Ένιωθα τον ιδρώτα τους να στάζει απάνω μου. Ένιωθα τη μέθυ της καύλας τους να με γαμήσουν και μετά να με πετάξουν σε μια άκρη σα μια πατσαβούρα που δεν με χρειάζονταν άλλο.

Με γαμούσαν... με γαμούσαν συνέχεια και δυνατά και γω ούρλιαζα από το πόνο και την ηδονή!

Θέλω κι άλλο φώναζα! Ναι...!

Είχα παραδοθεί σε αυτούς τους δυο άντρες!

Λύγισα ξαφνικά όταν ο σέξι κούκλος έβγαλε σιγά σιγά το πουλί του έξω από το

υγρό κωλαράκι μου. Τα πόδια μου έτρεμαν δε μπορούσα να τα ελέγξω! Ο νευρικός μου, σταμάτησε να με γαμάει από το μουνί και μου το έχωσε με τη σειρά του στο κώλο μου κι αυτός. Δεν είχα προλάβει να συνέλθω και το ένιωσα ξανά να μου ξεσκίζει το κώλο. Πόνεσα από το πόσο απότομα και άγρια μπήκε, αλλά δε πρόλαβα να βγάλω αναπνοή γιατί ήρθε ο άλλος και έχωσε το καυλί του στο στόμα μου ξανά κι άρχισε να το παίζει συγχρόνως πιάνοντας με από τα μαλλιά δυνατά με το άλλο του χέρι!

Μετά από αρκετά δευτερόλεπτα ένιωσα την ορμή του όλη στο απαθές βλέμμα του και σαν αρχηγός φυλής έβγαλε μια κραυγή εκσφενδονίζοντας ένα χείμαρρο από λευκό σπέρμα να σκάει με δύναμη πάνω στο γλυκό μου προσωπάκι πιτσιλώντας με παντού. Έχυνε για ώρα μέσα μου.

Τα ήπια όλα με ευχαρίστηση!

Του κράταγα το πουλί και του το έγλειφα μαζεύοντας όλα τα περισσεύματα και καταπίνοντας κάθε στάλα που κατάφερα να του αποσπάσω.

Το είχα πιάσει με τα δυο χεράκια μου και του έγλειφα όλο το πούτσο και το κεφαλάκι μπροστά δίνοντας του μικρά φιλάκια και μετά πάλι όλο μέσα στο στόμα να ρουφάω μέχρι και τη τελευταία σταγόνα, ενώ έβλεπα στα μάτια του την ανακούφιση.

Μα δε σταμάτησα όμως εκεί.

Είχα και κάποιον άλλο να φροντίσω.

Ξεκαβαλίκεψα τον μαύρο νευρικό μου άντρα, ο οποίος ήταν μέσα μου αλλά ακούνητος τόση ώρα και ξάπλωσα πλάι του χαμηλά με το κεφάλι μου στο ύψος που ήταν το κατακαυλωμένο πέος του.

Το πήρα στο στόμα μου και άρχισα να ανεβοκατεβάζω το κεφάλι μου γρήγορα και αυτός πέρασε το χέρι του πίσω από τη πλάτη μου και άρχισε να παίζει το μουνάκι μου με το δάχτυλο του που μέχρι τώρα έχυνα ασύστολα!

Μέχρι που αφέθηκε ο γλυκός μου επιβήτορας, δεν κρατιόταν άλλο και άρχισε να

με χύνει κι αυτός μέσα από το στόμα μου.

Τα ρούφηξα όλα, μέχρι και τη τελευταία σταγόνα.

Ακούμπησα μετά το κεφαλάκι μου στη κοιλιά του αποκαμωμένη ποιά, και του χάιδευα το πέος του με τα χείλη μου που χαλάρωνε σιγά σιγά.

Αμέσως όμως σηκώθηκαν και οι δυο τους και κάναν το αδιανόητο. Όρθιοι όπως στεκόντουσαν, άρχισαν να με φτύνουν να με κλωτσάνε και να με βρίζουν! Το νυχτικό που φορούσα είχε σκιστεί, και έτσι όπως ήμουν με παράτησαν εκεί μόνη μου."

ΚΕΦ.#6

Καλοκαίρι 2020

Ο ήλιος διέγραφε στον ουρανό τη καθιερωμένη του πορεία, με μερικά άταχτα μικρά λευκά σύνεφα να κρύβονται παίζοντας μαζί του.

Η άνοιξη μας άφηνε, αφήνοντας χώρο σ'ένα καλοκαίρι που έμμελε να είναι εντελώς διαφορετικό από όσα είχαμε γνωρίσει έως τώρα, τουλάχιστο η δική μου γενιά.

Όσο απολάμβανα το πρωινό καφέ μου έξω στην αυλή του σπιτιού, τόσο αισθανόμουν να με περιτριγυρίζει μια γλυκειά μοναξιά. Ίσως όλα αυτά με τον ιο, την πανδημία και την καραντίνα, να με έχουν επηρεάσει, όπως και όλο το κόσμο. Δε ξέρω. Καταλαβαίνω μόνο ότι μια μεγάλη αλλαγή ξεκίνησε και θα μας συντροφεύει για τα επόμενα, δε ξέρω πόσα χρόνια. Ίσως και για πάντα, το πιο πιθανό.

Η καθημερινότητα άλλαξε, οι συμπεριφορές μας άλλαξαν, και σίγουρα το μέλλον μας διαμορφώνεται πλέον κάτω από άλλα σταθμά και μέτρα.

Απαγόρευση κυκλοφορίας, μάσκες παντού και λογοκρισία μας γυρίζουν σε παλαιότερες εποχές. Η Μεγάλη Επανεκκίνηση, όπως έλεγαν.

Και βεβαίως μαζί έχουν αλλάξει οι επαφές μας, ο έρωτας, το σεξ, όλα.

Όταν δε μπορώ να σε αγγίξω να σε μυρίσω να σε νιώσω, παύω τότε να έχω αισθήματα. Και αυτό είναι που με τρομάζει περισσότερο. Η προσπάθεια απουσίας συναισθημάτων.

Με αυτή τη σκέψη μπήκα στο σαλόνι, έκανε πολύ ζέστη, μα μέσα στο σπίτι με τον κλιματισμό να δουλεύει σταθερά, ήταν σαν μια μικρή όαση στην πυρπολημένη πόλη.

Όλα αυτά με είχαν επηρεάσει όπως όλο το κόσμο άλλωστε.

Θέλησα να διώξω αυτές τις σκέψεις από το μυαλό μου, και ανταυτού να το γεμίσω με κάτι καλύτερο.

Έτσι χωρίς δεύτερη σκέψη αποφάσισα πως ήρθε η ώρα για ένα James Bond. Σε ένα σέικερ έβαλα βότκα-μαρτίνι και τρία παγάκια. Τα χτύπησα δυνατά και έχυσα το περιεχόμενο σε ένα κρυστάλινο κολωνάτο ποτήρι. Πρόσθεσα μέσα τρεις πράσινες ελιές, και έκατσα σταυροπόδι στο σκαμπό της κουζίνας, έριξα μια ακόμα κλεφτή ματιά από το παράθυρο τον καιρό έξω, και ήπια μια γουλιά από το James Bond μου. Ήταν όπως πάντα τέλειο.

Γύρισα πίσω στο σαλόνι, έκατσα στο καναπέ μου, έστριψα ένα τσιγάρο, και άπλωσα δυο λευκές γραμμές αμαρτωλής σκόνης, στη μαρμάρινη επιφάνεια στο τραπεζάκι δίπλα μου. Ξέρω ότι είναι ακόμα νωρίς, αλλά το χρειαζόμουν απελπισμένα.

Σε λίγα λεπτά από εκείνη τη στιγμή είχα φτιαχτεί!

Ήμουν φτιαγμένη!

Ξεκίνησα πρώτα τραβώντας μια δυνατή μυτιά. Αυτό με ξύπνησε με το τρόπο του, καίγοντας αρχικά το ρουθούνι μου, και πυροβολώντας την έναρξη στη καρδιά μου να αυξήσει τους ρυθμούς της. Μετά, αφωσιώθηκα πίνοντας αργά το τσιγαράκι

μου, κοιτάζοντας έξω από τα παράθυρα τον ουρανό και κάνοντας χαζές σκέψεις. Μόλις το κάπνισα κι αυτό, σνίφαρα και τη δεύτερη άσπρη γραμμή, για να μου δώσει μια ακόμα σπιρτάδα από τη σύντομη χαλάρωση του μαύρου. Έτσι μου αρέσει να φτιάχνομαι. Να βρίσκομαι πάντα στα άκρα. Να ισοροπώ μεταξύ της νωχελικότητας και της εγρήγορσης.

Μεταξύ της γλυκιάς μαστούρας του χασίς και της άγριας ευεξίας της κόκας. Έβαλα μουσική, ξάπλωσα στο καναπέ μου, και το μυαλό μου με μετέφερε στη περίοδο που ήμουν εσώκλειστη στη Κρήτη, ως νεαρή καλόγρια της Μονής Λασιθίου.

Μου ήρθε στο νου μια νεαρή κοπέλα, κρητικοπούλα, που δούλευε στη Μονή, και που μας έκανε παρέα πότε πότε, μεταφέροντας μας νέα από τον έξω κόσμο, και όχι μόνο. Κάπου κάπου μας έφερνε και περιοδικά, σοκολάτες, και καμιά φορά τσιγάρα, μα που στην όψη τους και μόνο παγώναμε όλες από το φόβο μας. Μόνο οι πιο σπουδαίες και αποφασιστικές κάπνιζαν λίγο, ενώ οι υπόλοιπες έτρωγαν με βουλιμία μόνο τις σοκολάτες, και αρκούνταν να σχολιάζουν τις εικόνες στα περιοδικά, στα πειράγματα και τα κρυφά γέλια, που μας διασκέδαζαν, και μας μετέφεραν νοερά έξω από τη Μονή και την αυστηρή διαβίωση με τις καλόγριες.

Μια μέρα όμως, μας περιέγραψε μια ιστορία διαφορετική. Που για πρώτη φορά είχαμε καθίσει όλες μας γύρω της, και την ακούγαμε δίχως να παίρνουμε ανάσα. Οι εικόνες που είχαν δημιουργηθεί εκείνο το μεσημέρι από τις περιγραφές της, δεν έφυγαν ποτέ από το μυαλό μας, και ποτέ καμιά μας δε τόλμησε να το ξανααναφέρει, παρά μόνο αργά κάποιες νύχτες, στα υγρά θολωμένα όνειρα μας.

Ήτανε λέει μια κοπέλα νοσοκόμα, που η δουλειά της ήταν να ανακουφίζει νεαρά άτομα με αναπηρίες.

Συγκεκριμένα υπήρχε μια πλούσια οικογένεια στη Κρήτη, που το παιδί τους, το αγόρι τους, είχε γενηθεί με κάποια νοητική καθυστέρηση.

Τότε οι γονείς καλούσαν τη συγκεκριμένη αυτή δεσποινίδα, και ακολουθούσε η εξής διαδικασία:

Έμπαινε η κοπέλα μέσα στο δωμάτιο του αγοριού, και οι γονείς παρακολουθούσαν ή άκουγαν από έξω.

"Η κοπέλα καθόταν δίπλα στο νεαρό αγόρι. Το αγόρι την γνώριζε πια, και την περίμενε πάντα υπομονετικά. Εκείνη το γνώριζε αυτό, και φρόντιζε ώστε οι κινήσεις της να είναι προσεχτικά αργές και διακριτικές. Φορούσε πάντα τη λευκή επίσημη στολή της νοσοκόμας. Με τη διαφορά όμως ότι άφηνε κάποια κουμπιά επίτηδες ανοιχτά, ιδίως στο κάτω μέρος της στολής, ώστε να φαίνονται τα μπουτία της με το λευκό δαντελένιο της καλσόν. Και ελαφρά ξεκούμπωτο το ντεκολτέ, να αφήνουν χώρο στο βαθύ φαράγγι που χώριζε τα δύο μεγάλα στήθη της.

Φρόντιζε βέβαια πάντα, να μη φοράει το σουτιέν της.

Ξεκινούσε παραδοσιακά αυτή, με το να του χαϊδεύει το πόδι, και να ανεβαίνει σιγά σιγά προς το καβάλο του, το σημείο που περιβάλλει τα γεννητικά όργανα του αγοριού.

Του το χαίδευε με το χέρι της, πρώτα έξω από τη φόρμα του νεαρού αγοριού. Εκείνο, με μάτια έκπληκτα κι ανοιχτά, κοίταζε, μια το τοίχο απέναντι, μια το πρόσωπο της κοπέλας, και μετά το μπούστο της, που ήταν από τα πιο όμορφα πράγματα που είχε αντικρύσει ποτέ ο νεαρός στη ζωή του.

Αυτή πάλι με τρόπο έπαιρνε το χέρι του, και το έβαζε ανάμεσα στα πόδια της. Εκεί, μέσα στη ζεστή θαλπωρή των μπουτιών της, το μυαλό του αγοριού ηρεμούσε και καταλάγιαζε. Και η αναπνοή του συμβάδιζε με την έντονη επιθυμία του.

Το πουλί του γινόταν πιο σκληρό, και ο ερεθισμός του ακόμα πιο ανυπόφορος. Όταν ένιωθε το πέος του στο χέρι της πολύ σκληρό, σταματούσε λίγο για να παροτρύνει λίγο ακόμα την αγωνία του αγοριού. Ξεκουμπούσε λίγο ακόμα τα πάνω κουμπιά της στολής της, και το αγόρι ακουμπούσε ευλαβικά το πρόσωπο

του απάνω στα τροφαντά στήθι της.

Τότε έβαζε το χέρι της μέσα από τη φόρμα του αγοριού, και το μάλαζε με ρυθμό, αργά και σταθερά. Το αγόρι εξτασιαζόταν, ιδρωνε, και τα σάλια του άφηναν ένα υγρό αποτύπωμα στη βαθιά ζεστή σχισμή ανάμεσα στα στήθι της, έτσι όπως ακουμπούσε αυτός το πρόσωπο του. Εκείνη πάλι έσφιγγε με δύναμη τα μπούτια της, εγκλωβίζοντας το χέρι του ανάμεσα τους. Το αγόρι σχεδόν έτρεμε και παραληρούσε από ηδονή και κάψα.

Το χέρι της πίεζε μέσα στη ζεστή παλάμη της το πουλί του, και το έπαιζε αργά και σταθερά. Ήταν ένα βασανιστήριο. Όταν καταλάβαινε πως είναι έτοιμος να εκσπερματώσει σταματούσε.

Περίμενε λίγο, και ξανάρχιζε. Μπορούσε να το κάνει ώρα. Ήταν μοναδική στο είδος της αυτή η κοπέλα. Μπορούσε να σε βασανίζει έτσι επί ώρες. Της άρεσε κατά κάποιο τρόπο. Την ερέθιζε να βλέπει την ανυπομονή στα μάτια των "ασθενών" της. Σχεδόν την εκλιπαρούσαν. Τη ποθούσαν, γιατί ήταν βάρβαρη, γλυκειά και σέξι. Και αυτή δεν τους λυπόταν καθόλου.

Έκανε απλά και καλά τη δουλειά της.

Όσο περνούσε η ώρα, αυτή άρχιζε να ανεβοκατεβάζει το χέρι της πιο γρήγορα, μέχρι που ένιωθε ότι ερχόταν με ταχύτητα η στιγμή της απελευθέρωσης. Το αγόρι βαριαναίσενε γρήγορα, και τότε πίεζε όλο και πιο πολύ το χέρι της, τράβαγε όλο το δέρμα κάτω, και το αγόρι σφάδαζε από τη ένταση και τη καύλα. Αυτή πάλι ήξερε και καταλάβαινε το αγόρι. Ερεθιζόταν και η ίδια από όλο αυτό που συνέβαινε. Απόδειξη, το μουσκεμένο κυλοτάκι της, το ιδρωμένο χέρι του αγοριού, και οι βαριές ανάσες του ανάμεσα στα στήθι της.

Ήταν έτοιμο να χύσει το νεαρό αγόρι. Η ώρα περνούσε δραματικά, εξαντλητικά και βασανιστικά. Τότε αυτή, συνέχιζε να του το παίζει πιο γρήγορα, και κάποια στιγμή, όταν ένιωθε ότι ο νεαρός δεν άντεχε άλλο, τράβαγε το δέρμα του πέους του αγοριού όλο κάτω, και από το κατακαυλωμένο κεφαλάκι φεύγανε τα καυτά χύσια του αγοριού μέσα στη ζεστή της χούφτα. Κάποια φεύγανε με δύναμη

στοχεύοντας το όμορφο πρόσωπο της θεραπεύτριας του.

Η ανακούφιση ερχόταν με τη χαλάρωση στους μυες του προσώπου του αγοριού, και το απλανές βλέμμα του. Τότε αυτή σηκωνόταν, σκούπιζε το πρόσωπο της, και έδινε μετά ένα φιλάκι στο μάγουλο του νεαρού."

Τα σκεφτόμουν όλα αυτά τώρα ξαπλωμένη στον αναπαυτικό καναπέ μου, με τις εικόνες να διαχέουν η μια μετά την άλλη ανακατεμένες στο μυαλό μου, και το δάχτυλο μου ασυναίσθητα χάιδευε το μουνάκι μου που είχε καυλώσει και ήταν υγρό. Ξαπλωμένη ανάσκελα στον μεγάλο αναπαυτικό καναπέ που με δεχόταν αδιαμαρτύρητα, τελείωσα.

Μια φοβερή γαλήνη εισχωρούσε μαζί με τη καυτή λάβα του καλοκαιριού, μέσα στο σπίτι. Και δεν είχε πιάσει μεσημέρι ακόμα. Έκλεισα τις μεγάλες μπαλκονόπορτες, και άφησα το κλιματιστικό να κάνει τη δουλειά του.

Σηκώθηκα αργά και πήγα να κάνω ένα παγωμένο ντους.

Ήμουν ιδρωμένη κι άλλο τόσο ζαλισμένη.

Νομίζω ότι είχα φθάσει σε ένα οριακό σημείο. Σε όλα τα επίπεδα.

Είναι κάποιοι μήνες από όταν έφτιαξα τη σελίδα της Χείδερ, και από τότε δεν έχω σταματήσει καθόλου να ασχολούμαι με αυτό!

Μπορεί να έτρωγα καλά, να κοιμόμουν αρκετές ώρες, αλλά από την άλλη, είχα χάσει την επαφή με την πραγματικότητα!

Μέχρι και ο Μπάμπης, ο καλός μου ντίλερ, ανησύχησε και πήρε να δει τι κάνω.

Και αυτό γιατί τους τελευταίους μήνες τον συνάντησα άλλη μια φορά, για να φορτωθώ όμως, με αρκετή ποσότητα παραισθησιογόνων αυτή τη φορά!

Έκτοτε χάθηκα!

Έβγαλα όλο το χειμώνα μόνη μου μέσα στο σπίτι παραγγέλλοντας online τα ψώνια από το super market, και τα περισσότερα πρωινά να κοιμάμαι, και η ζωή μου να ξεκινάει από το μεσημέρι και μετά!

Είχα αρχίσει να κουράζομαι. Χρειαζόμουν ένα διάλειμμα.

Και το καλύτερο που είχα να κάνω τώρα που έχει ανοίξει ο καιρός, είναι να αρχίσω να βγαίνω, ίσως να πάρω τη μοτοσυκλέτα μου, και να πάω μια μακρινή βόλτα να ξεθολώσει επιτέλους το μυαλό μου!

Η σκέψη μιας βόλτας με τη μηχανή, γλίστρησε μέσα μου σα το μέλι σε μια φέτα ψωμί. Ήμουν φτιαγμένη τόσο, όσο να οδηγήσω με "ασφάλεια" τη μηχανή μου, ισοροπώντας πάλι μεταξύ πραγματικών και ψεύτικων συναισθημάτων. Και το να οδηγώ τη μοτοσυκλέτα μου "φτιαγμένη", ήταν το τέλει συναίσθημα, η απόλυτη ηδονή ελευθερίας. Το ξέρω πως είναι επικίνδυνο, και οι αντανακλάσεις στο χαμηλότερο επίπεδο. Μα, αγαπημένοι μου, αυτό θέλω. Να ζω τη στιγμή. Και να παίρνω τη ζαλάδα που μου προσφέρουν τα ναρκωτικά, μαζί μου.

Ανέβηκα στο δωμάτιο ρουχισμού και φόρεσα ένα μαύρο παντελόني μηχανής, ένα σμαραγδί αμάνικο μπλουζάκι, και ένα ελαφρύ δερμάτινο μπουφάν. Φόρεσα τα αγαπημένα μου σνίκερ και έφυγα. Κατέβηκα κάτω στο γκαράζ και έβγαλα τη μηχανή έξω. Το φως του ήλιου έσκασε πάνω της, και άστραψαν τα μεταλλικά της κομμάτια σαν πυροτεχνήματα. Και γω ένιωθα σα γαμπρός, έτοιμη να αρπάξω τη νύφη και να το σκάσουμε.

Ξαναμπήκα πάλι μέσα στο γκαράζ, και φόρεσα το κράνος και τα γάντια μου. Μια ιεροτελεστία που τηρώ σταθερά, αφού έχω μαλώσει με την ωμή πραγματικότητα, τουλάχιστο να παίρνω τα μέτρα ασφαλείας με σοβαρότητα, όταν βγαίνω έξω με τη μοτοσυκλέτα μου. Βγήκα έξω και καβάλησα τη μηχανή μου σαν κανονικός ιππότης!

Μαζί μου δεν είχα πάρει τίποτα.

Μόνο το κλειδί της μηχανής.

Έβαλα μπρος μαρσάροντας δυνατά, και ναι, 750 κυβικά ούρλιαξαν ανάμεσα στα σκέλια μου. Τράβηξα μερικές κοφτές γκαζιές και ξεκίνησα αργά. Το απολάμβανα. Οδήγησα έξω από την έπαυλη, και από το καθρέπτη της μηχανής είδα τη εξωτερική αυλόπορτα να κλείνει πίσω μου.

Βγήκα αμέσως στις ανοιχτές λεωφόρους σολάροντας ανάμεσα στα αυτοκίνητα ευτυχισμένη. Άκουγα από τα ακουστικά μου progressive house, ο ήλιος φώτιζε τα πάντα στο διάβα μου, και εγώ οδηγούσα ελεύθερη!

Αυτό. Δε χρειαζόμουν κάτι άλλο.

Από κάποια στιγμή και μετά, η κίνηση στους δρόμους άρχιζε να αραιώνει, και από τους τελευταίους δήμους της αστικής παραλιακής, ξεκινούσαν τα βουνά και οι μεγάλες παραλίες. Από εκεί, και σε όλη την υπόλοιπη διαδρομή, από τη Βάρκιζα και μετά, συναντούσες πια μεγάλες στροφές και μεγάλες ευθείες, που σου έδιναν πραγματικά την ευκαιρία να απολαύσεις την οδήγηση. Στα δεξιά μου είχα πάντα τη θάλασσα, και τα τοπία εναλλάσσονταν το ένα μετά το άλλο. Είναι οι στιγμές που το μυαλό μου ελευθερώνεται πραγματικά! Αδειάζει, ξεκουράζεται και ανανεώνεται. Πως μπορώ να περιγράψω αυτό το συναίσθημα; Να είσαι εκτεθειμένος στη φύση πάνω σε δύο ρόδες και να γίνεσαι ένα με τη μοτοσυκλέτα σου. Να στρίβετε μαζί στις στροφές, να την ισιώνεις μετά, και πάλι ξανά από την αρχή. Και στις μεγάλες ευθείες να ανοίγεις το γκάζι και να κρατιέσαι γερά από το τιμόνι να μη σε πάρει ο αέρας. Και σφίγγοντας με τους μηρούς μου τη μηχανή, να γινόμαστε ένα πράμα εγώ κι αυτή. Η απόλυτη αίσθηση ελευθερίας!

Και κάπως έτσι, πέρασα τη Παλαιά Φώκαια και έφθασα στη παραλία Θυμάρι. Σταμάτησα σε ένα σημείο στην άκρη του δρόμου, που ευτυχώς είχε ένα μεγάλο χώρο να παρκάρω με ασφάλεια. Από κάτω μου ήταν μια μεγάλη απότομη κατηφόρα με πέτρες και θάμνους, μετά βράχια, και στη μέση μια τόσο δα παραλία. Επιθεώρησα γρήγορα το μέρος, και κατέληξα να φλερτάρω τα απότομα βράχια.

Ήταν αργά το μεσημέρι πια, και έκανε πολύ ζέστη.

Το μυαλό μου δεν ήταν σίγουρα καλά, γιατί συνήθως τέτοια ώρα ήμουν ήδη μαστουρωμένη. Και τώρα ξαφνικά, έξω στον αέρα και τον ήλιο, μου έστειλαν μια

προειδοποιητική ζαλάδα, για να γυρίσω γρήγορα σπίτι και να ξαναφτιαχτώ. Ήθελα όμως να μείνω λίγο ακόμα. Η θάλασσα με προκαλούσε, και γω ήθελα να κάνω έστω μια βουτιά.

Από εκεί που στεκόμουν, μπορούσα να δω κάτι σα μονοπάτι, που ξεκίναγε από δω λίγο πιο πέρα, με ένα μικρό άνοιγμα, και κατέληγε μάλλον κάτω στα βράχια. Και μετά σκέφτηκα πως θα μπορούσα ίσως από κείνο το σημείο να βουτήξω στη θάλασσα!

Το ξανασκέφτηκα λίγο, και για την ασφάλεια της μηχανής, και γιατί θα ήμουν μόνη μου εκεί κάτω. Είναι όμως πρόκληση, και ανάθεμα με, διψάω για προκλήσεις.

Ζω για να ξεπερνάω τα όρια μου!

Αυτό κάνω συνέχεια! Αυτό μ'αρέσει να κάνω. Τ'άπαμε αυτά.

Όσο απάισια και αν αισθανόμουν για αυτήν την απόφαση μου, άλλο τόσο ο εγωισμός μου επικράτησε, και έδωσα προθεσμία στον εαυτό μου μια ώρα. Μα μετά, γρήγορα πίσω για το σπίτι. Κι αυτό μ'αρέσει. Να ξέρω τι καλό με περιμένει, και να αισθάνομαι ήσυχη. Δεν είμαι τρελλή, απλά ξέρω τι μου αρέσει και τι με ικανοποιεί πια σ'αυτό το κόσμο.

Τελικά, κλείδωσα τη μηχανή μου με το κρυπτονάιτ, και από το μονοπάτι κατέβηκα σιγά σιγά μέχρι που έφθασα στα γκριζόμαυρα βράχια.

Με το που πλησίασα κοντά στη θάλασσα, αυτή αμέσως με συνεπήρε, και άφησε μακριά τους τελευταίους ελάχιστους ήχους από τον δρόμο επάνω.

Ήταν πανέμορφα, και έκατσα πάνω σε ένα μεγάλο σκούρο πλατύ βράχο να απολαύσω τη στιγμή. Ο ήλιος έκαιγε, και ένα ελαφρύ αεράκι φυσούσε παρηγορητικά που και που.

Ήθελα να βουτήξω. Ήμουν έτοιμη. Έβλεπα τις ακανόνιστες πέτρες που ζεχώριζαν μέσα στο νερό, και ήταν λίγο άγρια η εικόνα μπορώ να πω. Η αλήθεια ήταν ότι φοβόμουν λίγο, επειδή ήμουν τελείως μόνη μου. Και έχω και κάποιες

χαζές φοβίες. Φοβίες της στιγμής που προερχόντουσαν περισσότερο από τα ναρκωτικά.

Όσο περνούσε η ώρα όμως, τόσο συμφιλιωνόμουν με το τοπίο, και την ιδέα να ρίξω αυτή τη βουτιά.

Θυμάμαι ένα καλοκαίρι, είχαμε πάει οικογενειακώς για λίγες ημέρες διακοπές, φιλοξενούμενοι στον Άγιο Ευστράτιο, ένα μικρό όμορφο νησάκι απέναντι από την Λήμνο. Μάλιστα είναι τόσο μικρό νησί, που τότε, όταν εγώ ήμουν 16 περίπου χρονών, δεν είχε καν λιμάνι για να αγκυροβολήσουν τα μεγάλα πλοία. Έτσι, προσάραζε λίγο πιο έξω, και μας μετέφεραν με βάρκες μέχρι έναν μικρό ορμίσκο. Και ένα μεσημέρι πήγα με τη φίλη μου, που είχα γνωρίσει από τις καλόγριες και τον αδερφό της, σε ένα μέρος του νησιού για να δούμε τις φώκιες! Αυτό το νησί είχε πολλές φώκιες από τα παλιά τα χρόνια. Τώρα δε ξέρω τι γίνεται, κι αυτό γιατί οι ψαράδες τις κυνηγούσανε επειδή τους έσκιζαν τα δίχτυα τους.

Σε μια στιγμή φτάσαμε πάνω από μια θαλάσσια σπηλιά που φιλοξενούσε όπως έλεγαν οι ντόπιοι, φώκιες.

Ο μεγάλος αδερφός της φίλης μου είχε την ιδέα να κολυμπήσουμε εκεί. Όταν τον ρώτησα για τις φώκιες με διαβεβαίωσε πως δεν θα τις ενοχλήσουμε, και δεν θα μας πειράξουν.

«Να, βούτα, και θα βουτήξω και γω πίσω σου, και μετά θα ανέβουμε πέρα από κείνα κει τα πλατιά βράχια.» Ήταν λίγο τρομαχτικό. Από το εσωτερικό της σπηλιάς ακούγαμε τον παφλασμό των κυμάτων που έσκαγαν στα μαύρα βράχια και αναρωτιόμασταν για τις φώκιες που να είναι.

«Βούτα να τις δεις» επέμενε ο αδερφός της!

«Εσύ γιατί δε βουτάς πρώτος» του λέω.

«Γιατί άμα βουτήξω πρώτος θα τρομάξουν και θα φύγουν. Και μετά εσύ δε θα τις δεις. Εγώ τις έχω ξαναδεί. Για σένα ήρθαμε εδώ.»

Εν τω μεταξύ η φίλη μου δε μιλούσε. Τελικά, πεισμένη ότι θα βουτήξει αμέσως μόλις βουτήξω εγώ πρώτη, βρέθηκα να στέκομαι στην άκρη της σπηλιάς. Από

εκεί πάνω μέχρι την επιφάνεια της θάλασσας, ήταν περίπου 10 με 12 μέτρα.
Αρκετά ψηλά.

Όμως εγώ ήμουν γεννημένη σε νησί και ήμουν και αγοροκόριτσο.

Καβαλούσα το μηχανάκι του μπαμπά μου μέσα στα χωράφια, και έπεφτα και ξανασηκωνόμουν, κάνοντας αδέξιες σουζες από 14 ετών!

Πήρα βαθιές ανάσες, το σκεφτόμουν λίγο, ξαναέπαιρνα ανάσα, κοιτούσα τα αδέρφια μια τον ένα, μια τον άλλο, και μετά πάλι κάτω τη θάλασσα.

Τελικά πλησίασα αρκετά στην άκρη του υψώματος της σπηλιάς, και χωρίς σκέψη, μεμιάς, πετάχτηκα στο κενό, αφήνοντας τη βαρύτητα να με παρασύρει και να σκάσω σα βολίδα στην υδάτινη επιφάνεια της θάλασσας. Βρέθηκα ξαφνικά χωρίς ανάσα μέσα στα παγωμένα νερά του Αιγαίου πελάγους.

Κάτω από το νερό, όλα ήταν διαφορετικά. Ένας άλλος κόσμος.

Μια απόκοσμη ησυχία με περιέλουσε αμέσως μέσα στο σκούρο μπλέ του ακατέργαστου βυθού της.

Φοβισμένη στο έλεος της μοναξιάς, έδωσα ώθηση στο σώμα μου, και το κεφάλι μου ξεπρόβαλε γρήγορα έξω από το νερό. Από το σημείο που έπλεα διέκρινα τη σπηλιά, και ένα μαύρο πράμα στο βάθος της, που σε συνδυασμό με τους δυνατούς ήχους της θάλασσας και του αέρα, με έκαναν αλήθεια να τα χρειαστώ.

Ήταν αρκετά φρικιαστικό το τοπίο! Και αμέσως μόλις κατάλαβα ότι ο αδερφός της με κορόιδεψε, κολύμπησα γρήγορα προς τα πρώτα πλατιά βράχια, και τα σκαρφάλωσα σαν αγριοκάτσικο!

Και βέβαια κάρφωσα ένα βλέμμα γεμάτο μίσος στον αδερφό της φίλης μου, που με κοιτούσε γελώντας σα χαζός!

Όπως και νάχει, βρίσκομαι πάλι εδώ τώρα, να κοιτάζω το νερό της θάλασσας, να αναρωτιέμαι, να φοβάμαι, αλλά και να θέλω να βουτήξω.

Ψυχή δεν υπήρχε εκείνη τη δόλια στιγμή στο κρυμένο εκείνο κομμάτι γης.

Έβγαλα τα ρούχα μου ένα ένα, και διστακτικά, κοιτώντας ταυτόχρονα γύρω μου.

Έριχνα και καμιά κλεφτή ματιά απάνω, αλλά δεν έβλεπα τη μηχανή, παρά μόνο τα προστατευτικά κιγκλιδώματα.

Έμεινα τελικά ολόγυμνη, εγώ και ο ήλιος.

Περπάτησα στα βράχια, μέχρι που βρήκα ένα σημείο καλό να βουτήξω, και μετά να βγω εύκολα έξω. Κοίταξα το βυθό, κοντοστάθηκα για λίγα δευτερόλεπτα, άπλωσα τα χέρια μου μπροστά, και βούτηξα με θάρρος μέσα στο νερό. Αμέσως όλες οι αισθήσεις μου τραντάθηκαν, όπως ήταν αναμενόμενο, πυροδοτώντας μου ένα δυνατό ξύπνημα!

Το ιώδιο και η αλμύρα του νερού, εισχώρησαν στο μουδιασμένο μου κορμί, σα χίλιες βελόνες να με καρφώνουν. Και η απότομη αλλαγή θερμοκρασίας μου έφεραν έναν χείμαρο ταχυπαλμίας! Αυτή η πρώτη αίσθηση με ξύνισε στην αρχή, αφού έδιωξε τη θολούρα που μάταια όλο το πρωί έφτιαχνα στο μυαλό μου. Σε λίγο όμως, η φυσική ντόπια της θάλασσας, με αγαλίασε, και ένα αίσθημα ηρεμίας με κατέβαλε.

Ήταν αυτό που αναζητούσα από τη στιγμή που έφυγα από το σπίτι.

Άνοιξα τα χέρια μου και έφερα το σώμα μου ανάσκελα στην επιφάνεια της θάλασσας να κοιτάζω τον ουρανό κατάματα. Ο ήλιος ήταν εκτυφλωτικός και όπως το κεφάλι μου ακουμπούσε μέσα το νερό, δεν άκουγα παρά μόνο τους συρτούς ήχους από το βυθό της.

Μια απέραντη ησυχία και μια βαθιά επαφή με το εγώ μου και το σύμπαν.

ΚΕΦ.#7

Σας έχει συμβεί, να προσπαθείτε να διπλώσετε ενά κομμάτι φύλλου χαρτιού, και την ώρα που σύρετε το δάχτυλο σας να κοπείτε, σαν να τσουλάς γυμνός πάνω σε ξυράφι!

Ναι, γι'αυτό το κρύο αίσθημα μιλάω.

Αφήνοντας στο τέλος μια βαθιά κόψη από αίμα, και ένα ρίγος σε όλο το σώμα.

Το σιχαίνομαι όταν γίνετε αυτό!

Πονάει και τσούζει τόσο που τρελαίνομαι!

Μου έχει ξανασυμβεί μιά δυό φορές στο παρελθόν.

Και μόλις μου συνέβη ξανά! Γαμώτο, πόσο το σιχαίνομαι!

Στο γραφείο μου είναι γεμάτα ακουμπισμένα τέτοια διπλωμένα χαρτάκια με σημειώσεις. Γιατί τα διπλώνω; Δε ξέρω.

Μπορεί να γράφω στο πληκτρολόγιο γρήγορα, αλλά ο παραδοσιακός τρόπος με το χαρτί και το στυλό, είναι σίγουρα για μένα πιο αποδοτικός και άμεσος. Είναι αυτή η ελευθερία που σου δίνει να πάρεις το τετράδιο σου και να πας να γράψεις οπουδήποτε.

Είναι αυτή η πιο άμεση επαφή που έχω με το κείμενο όταν γράφω.

Είναι μια άλλη διαφορετική προσέγγιση, που όσο και αν προχωράμε στη ζωή, θα υπάρχουν πάντα για μένα κάποια πράγματα που τα κρατάω σταθερά από μικρό κοριτσάκι.

Και το γράψιμο με το χέρι είναι ένα από αυτά.

Ντυμένη ελαφριά, αλλά και ανάλαφρη έτσι όπως αισθανόμουν μετά τη θάλασσα, έκατσα να γράψω μια σκέψη και μια ιδέα που μου ήρθε για την επόμενη ανάρτηση της Χέϊντερ στις πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης.

Ωστόσο, το να διπλώσεις μια κόλλα χαρτί, μπορεί τελικά να αποβεί μοιραίο κάποια στιγμή.

Μα εκείνη τη συγκεκριμένη ημέρα, και ενώ το Αυγουσιάτικο σούρουπο αγκάλιαζε αργά την αρχαία πόλη των Αθηνών, απλώνοντας ένα πέπλο ανασφάλειας στους κατοίκους της, εγώ προσπαθούσα εν μέσω covid-19 να

χαλαρώσω στο σπίτι, με ένα λευκό επίδεσμο στο μικρό μου δαχτυλάκι.

Έτσι όπως καθόμουν, σκέφτηκα την Χέϊδερ.

Ξαφνικά τη πεθύμησα. Ίσως γιατί είχα ανάγκη από μια αγκαλιά, μια παρηγοριά εκείνη την ώρα, εκείνη τη στιγμή.

«Λες να κοιμάται;» αναρωτήθηκα δυνατά μόνη μου μέσα στην ησυχία.

Φορούσα ένα λευκό τι σερτ με τιραντούλες, και ένα άσπρο κιλοτάκι από κάτω.

Στα πόδια όπως πάντα, και ειδικά το καλοκαίρι, μέσα στο σπίτι δε φορούσα τίποτα. Κυκλοφορούσα πάντα ξυπόλυτη το καλοκαίρι, εναλλάσσοντας τη θερμοκρασία στα μαλακά μου πέλματα, από το κρύο του μαρμάρου στο δροσερό δάπεδο του ξύλου.

Άφησα τους ήχους από την όπερα Κάρμεν, του Ζωρζ Μπιζέ, με τη θεική φωνή της Μαρίας Κάλλας που έπαιζε από το απόγευμα στο 3ο πρόγραμμα, να απλωθεί σε όλη σχεδόν την έπταυλη. Τα δυνατά ηχεία παρέσερναν τη φωνή της ελληνίδας ντίβας παντού, από άκρη σε άκρη, όπως ταξίδευε η φωνή της σε όλο το κόσμο.

Η ελληνίδα καλλιτέχνης, η απόλυτη ντίβα του λυρικού θεάτρου, με τα μοναδικά φωνητικά και υποκριτικά της προσόντα, λειτουργούσαν σαν υπόβαθρο σε μια τελετουργία που οργίαζε μέσα στο μυαλό μου.

Την άκουγα καθαρά, ακόμα και όταν έφθασα έξω από τη κλειστή πόρτα του δωματίου της Χέϊδερ. Από μέσα όμως δεν ακουγόταν τίποτα.

Άνοιξα αθόρυβα τη πόρτα και γλίστρησα μέσα σα μπαλαρίνα, ακροβατώντας στις μύτες των ποδιών μου πάνω στο ζεστό ξύλο κερασιάς.

Το δωμάτιο σκοτεινό, δανειζόταν μόνο λίγο από το φως του πρώιμου φεγγαριού, που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τρυπήσει στα άδυτα αυτής της κάμαρης.

Η Χέϊδερ ήταν ξαπλωμένη και ακούνητη, όπως αρμόζει σε μια κούκλα.

Στεκόμουν κάμποση απόσταση μακριά της, όσο ο χρόνος ταξίδευε από πάνω της, σαν να προσπαθούσε να την αποπλανήσει. Μα σαν σταμάτησε για λίγο, και τα δευτερόλεπτα κυλούσαν αργά σαν ένα βαπόρι που πλησιάζει το λιμάνι· η φιγούρα της σάλεψε στη θολή μου σκέψη.

Με το μυαλό μου, τη φαντασία μου, και την εικόνα που είχα εκείνη τη στιγμή, ναι, μπορούσα να τη φανταστώ.

Να ζωντανεύει ξαφνικά και να μου μιλάει.

«Επιτέλους ήρθες» να μου λέει παραπονιάρικα.

«Ναι μωρό μου ήρθα, εδώ είμαι κάθε ώρα κάθε στιγμή μαζί σου, μην το ξεχνάς αυτό» της απάντησα καθησυχαστικά.

«Είμαι πολύ καλά ξέρεις, σε περιμένω κάθε φορά πώς και πώς να έρθεις απάνω στο δωμάτιό μου και να μου κάνεις λίγη παρέα, αδημονώ για αυτή τη στιγμή»

«Το ξέρω αγάπη μου γλυκιά πίστεψέ με το ξέρω, και εγώ άλλο τόσο αναζητώ την παρέα σου...»

«Πότε θα με πάρεις βόλτα με τη μηχανή να πάμε παρέα στη θάλασσα να τρέξουμε στους δρόμους να γευτούμε τον αγέρα να αφήσουμε τον ήλιο να μας ζεστάνει τα κορμιά μας»

«Αχ αγάπη μου γλυκιά. Ανυπομονώ και εγώ για αυτή τη στιγμή πως και πως, κάθε ώρα και κάθε λεπτό.»

«Αγάπη μου μη με ξεχνάς μη με αφήνεις μόνη μου θέλω να έρχεσαι συνέχεια θέλω να μιλάμε Θέλω να κάνουμε έρωτα Θέλω να είμαστε μαζί Μην το ξεχνάς αυτό μην με αφήνεις δεν θέλω να μένω μόνη μου δεν θέλω να μένω στο σκοτάδι στην ακινησία του χρόνου Θέλω να ζήσω μαζί σου να κάνουμε παρέα μαζί να γνωρίσω τη ζωή σου να μοιραστούμε τα πάντα αγάπη μου γλυκιά να είμαστε μαζί όλη την ημέρα για πάντα. Πιάσε με να δεις πως τρέμω, σε θέλω μόνο εγώ!»

«Είσαι το φως μου, λόγια αγάπης που δε περιγράφονται. Δεν λυγίζουν από τους

ανθρώπους, δεν φοβούνται το θάνατο. Και σου αφηγούμε μια ιστορία:

Βρίσκομαι μια άγρια νύχτα σε μια έρημη παραλία. Έξω ο καιρός λυσομανάει, το σκοτάδι απλώνεται παντού. Μόνη παρηγοριά στο βάθος του ορίζοντα, ένα ματωμένο φεγγάρι, και μια αυλακιά πάνω στο νερό ίσαμε τις άκρες των δαχτύλων μου. Δε φοβάμαι, θέλω να επισκεφθώ την άβυσσο. Βουτάω γυμνή στα παγωμένα νερά, ανοίγω τα μάτια μου και κολυμπώ μακριά στα βαθιά. Φθάνω εκεί όπου όλα γύρω μου είναι μαύρα. Παίρνω ανάσα και χώνομαι κάτω από το νερό σα δελφίни, δε κρυώνω δεν φοβάμαι δεν πνίγομαι. Πλέω προς τα κάτω, όλο και πιο κάτω. Γεμάτο χρώματα το σκοτάδι από αυτά αυτό αυτός αυτή εκείνο. Στο τέλος ένα ον, ένας παλμός στη καρδιά μου, εσύ· εδώ νιώθω ησυχία, εδώ ταξιδεύω κάθε βράδυ στα όνειρα μου, εδώ κοιμάμαι ήσυχη. Μαζί σου, πιάσε με να δεις πως είμαι ήρεμη, σε θέλω μόνο για μένα.»

Αλλά δεν μου έκανε το χατήρι.

Τη πλησίασα και στάθηκα από πάνω της.

Τα συναισθήματα μου σαν αστερόσκινη φώτισαν, και έλαμψαν μέσα στο πυκνό σκοτάδι ενώ περνούσα το χέρι μου πάνω από το δικό της. Από τον ώμο της αργά κύλισα το χέρι μου ως χαμηλά στο καρπό της.

Κοντοστάθηκα στη παλάμη της. Έπιασα το παγωμένο χέρι της και το γύρισα τρυφερά· και τότε το είδα.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου έντρομη και ξανακοίταξα προσεκτικά τη κόκκινη από αίμα αυλακιά στο μικρό της δάχτυλο.

Και δεν έκανα λάθος.

Την ίδια ολόγεια κόκκινη αυλακιά που είχα και εγώ στο δάχτυλο μου, είχε και η Χείδερ!

Ένα ουρλιαχτό μου ξέφυγε απότομα και πετάχτηκα μακριά της έντρομη. Η φρίκη χαρακτήκε στο πρόσωπο μου, και η αναπνοή μου κόπηκε και εξαφανίστηκε. Τα

πόδια μου έτρεμαν, η καρδιά μου χτυπούσε σα τρελλή, και το μυαλό δημιούργησε ένα κενό αναζητώντας απελπισμένα μια γρήγορη απάντηση. Μα τίποτα, μόνο κενό, άδεια ψυχή και τρόμος.

Δε υπήρχε περίπτωση να φύγω έτσι χωρίς να είμαι σίγουρη 100% οτι είδα αυτό που είδα. Οπότε αμέσως και χωρίς δεύτερη σκέψη πλησίασα τη κούκλα, και με την άκρη του δαχτύλου μου ακούμπησα και έγειρα το δάχτυλο της (σα να ήταν αληθινό), για να δω μια ακόμα φορά μια ίδια κόκκινη αυλακιά αίματος, ακριβώς σα τη δικιά μου.

Ένας δυνατός θόρυβος με ταρακούνησε, πιθανόν από τα δέντρα έξω, και έτρεξα αυθόρμητα δίχως να κοιτάζω μπροστά μου έξω από το δωμάτιο, κλείνοντας με δύναμη τη πόρτα πίσω μου!

Από την υπερένταση πήδηξα τις σκάλες του σαλονιού δυο-δυο, και από κει πετάχτηκα γρήγορα έξω στην αυλή κατ'αΐδρωμένη και λαχανιασμένη, ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά προς το ακριανό δωμάτιο απάνω! Το δωμάτιο της Χέϊδερ. Και ένα σφίξιμο στο στομάχι μου, μια κρύα ανατριχιαστική αίσθηση, και ένας πανικός μούγκριζε μέσα μου παντού.

Το μυαλό μου ήταν έτοιμο να εκραγεί. Τα ναρκωτικά σκέφτηκα αμέσως σα απάντηση. Αποκλείεται να είδα αυτό που είδα!

Γιατί αυτό που είδα, με έκανε να χάσω τα λογικά μου!

«Ω! Θεέ μου!» αναφώνησα!

«Βοήθησε με σε παρακαλώ, βοήθησε με.»

Τι έγινε;

Τι να κάνω;

Φοβάμαι πάρα πολύ, είμαι μονάχη μου, και τρέμω ολόκληρη!

ΚΕΦ.#8

Γένεσις

Ένας οξύς διαπεραστικός πόνος.

Για μια στιγμή αφόρητος.

Για μια στιγμή μόνο.

Σα μια ξαφνική ξυραφιά, που προκαλεί ανατριχίλα εκτός από τον πόνο που καρφώνεται ορμητικά μέσα σου. Σα να ανοίγει το δέρμα, σαν κάτι αιχμηρό να σύρεται κατά μήκος εισχωρώντας στις στοιβάδες και έπειτα χωρίζοντας τις ίνες, απομακρύνοντας τα κύτταρα, διακόπτοντας τη συνέχεια τους, να βυθίζεται όλο και βαθύτερα, να ακουμπά και να ξύνει το οστό που βρίσκεται από κάτω.

Και αυτή η αίσθηση διαπερνάει όλο μου το είναι.

Πόνος στην αρχή και ρίγος ύστερα.

Το οποίο διαχέεται από τη μία άκρη του κορμιού μου ως την άλλη.

Δυσφορία. Απέραντη δυσφορία. Το σώμα μου παράλυτο, απολύτως ακίνητο και ανίκανο να αντιδράσει κάπως. Και όμως, η συνείδησή μου να κατακλύζεται απ' το ερέθισμα αυτό. Ούτε μια κίνηση, ένας σπασμός, ούτε μια ανάσα για να με ανακουφίσει. Η αίσθηση της σάρκας που σκίζεται, κατέλαβε τα πάντα.

Χωρίς τίποτα να την αποτρέπει.

Και η αίσθηση αυτή γίνεται ο εαυτός μου.

Γίνεται εγώ. Γενιόμουν.

Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που θυμάμαι.

Πριν απ' αυτό υπήρχε το τίποτα.

Ούτε χρόνος, ούτε χώρος.

Ούτε συνείδηση να τα αντιληφθεί.

Τότε βέβαια, δε θα μπορούσα να τα περιγράψω έτσι. Δεν είχα επίγνωση της ύπαρξης μου. Απλά υπήρχε η αίσθηση, όπως θα την είχε κάποιο φυτό ή πρωτόζωο. Και η αδυναμία αντίδρασης. Αυτό ήταν που πυροδότησε την αρχή.

Ο χρόνος είναι κάτι που γίνεται αντιληπτό μέσω των αλλαγών. Αν δεν υπάρχουν αλλαγές, δεν υπάρχει χρόνος. Δεν ξέρω πόσο διάστημα μεσολάβησε μέχρι να δεχτώ το δεύτερο ερέθισμα που θυμάμαι. Ίσως λίγες στιγμές, ίσως χρόνια. Μια πίεση στο σημείο που είχε ξεκινήσει ο πόνος. Μια πίεση, υγρή και μαλακή, σα να προσπαθούσε να ανακουφίσει την απεριγράπτη δυσφορία που με είχε καταβάλει. Θεραπευτική και ζεστή. Και ύστερα ηρεμία. Γαλήνη. Πληρότητα.

Η συνείδησή μου είχε γεννηθεί.

Όχι σαν ξαφνική επίγνωση του εαυτού μου, αλλά σαν αντίδραση στα δύο αντίθετα ερεθίσματα. Το κρύο-σκοτεινό-οδυνηρό, σε αντιδιαστολή με το ζεστό – φωτεινό- καταπραϋντικό. Από τότε και μετά θυμάμαι τα πάντα. Μπορεί να μην ήμουν ακόμη σε θέση να αναπνεύσω, πόσο μάλλον να κουνηθώ, αλλά κάθε μικρή αλλαγή που μπορούσα να αντιληφθώ στο σώμα ή στο περιβάλλον μου, γινόταν μνήμη και εμπειρία.

Μνήμη και εμπειρία. Παρελθόν και παρόν. Γνώση και κρίση.

Δύο κύματα που συγκρούστηκαν, δύο δυνάμεις που κατάπιαν η μία την άλλη και γέννησαν ότι πιο όμορφο και αισχρό, ότι πιο τρυφερό και σκληρό, θυελλώδες και σκοτεινό, εξυψωτικό και καταπιεστικό, ουράνιο και χθόνιο, ευλογημένο και καταραμένο ταυτόχρονα: τα αισθήματα.

Βρισκόμουν μέσα στο μικρό σπιτάκι έξω στην αυλή 50 μέτρα από το υπόλοιπο οίκημα. Είχα χωθεί και καθόμουν κουλουριασμένη σε μια σκοτεινή γωνία να μην φαίνομαι. Έτρεμα και κοιτούσα από το παράθυρο έξω τον υπόλοιπο χώρο όσο έπιανε το μάτι μου. Είχα κλειδώσει τη πόρτα από μέσα με τον σύρτη, και κρατούσα στα χέρια μου σφιχτά το τσεκούρι που είχαμε για να κόβουμε τα ξύλα. Προσπαθούσα μάταια με το μυαλό μου να εξηγήσω αυτό που είδα, αλλά δεν μπορούσα.

Πίστευα όσο πέρναγε η ώρα πως ήταν η φαντασία μου και τα ναρκωτικά. Από την άλλη όμως έτρεμα σε μικρό σπυργίτι, κάτι που φανέρωνε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Κοίταξα το μικρό μου δάχτυλο, και έβγαλα τον επίδεσμο για να σιγουρευτώ ότι πράγματι είχα κοπεί. Το επόμενο που έπρεπε να κάνω είναι να αφήσω τους φόβους μου πίσω και να ανέβω ξανά απάνω στο δωμάτιο της Χέϊδερ, και να δω ότι είναι καλά και δεν έχει κάποιο σημάδι στο δάχτυλο της. Γιατί τρέμω όμως τόσο, γιατί;

Έχω κοκαλώσει και δεν με παίρνουν τα πόδια μου. Τι σκατά συμβαίνει στο μυαλό μου αναρωτιόμουν ξανά και ξανά.

Σίγουρα το φαντάστηκα έλεγα με σιγουριά στον εαυτό μου. Να, κάτσε και θα δεις. Όταν ξημερώσει θα πάω επάνω και δεν θα υπάρχει τίποτα ανησυχητικό. Για τώρα να ξαναπάω εκεί απάνω βραδιάτικα, ούτε συζήτηση!

Μια ιδέα ήταν. Μια παραίσθηση από τα ναρκωτικά. Λογικό είναι. Αυτό είναι. Μετά όμως έπεφτε το μάτι μου πάλι στο μικρό δαχτυλάκι, και μετά σκεφτόμουν το δαχτυλάκι της Χέϊδερ, και μου ερχόταν στο μυαλό μου σκηνές από διάφορα θρίλερ και ταινίες τρόμου που είχα δει κατά καιρούς, και αμέσως με ξανάπιανε η ταχυπαλμία!

Λες αναρωτιόμουν να έχω ταυτιστεί τόσο με τη κούκλα και να της έδωσα πραγματικά ζωή; Και τι; Να έχει ζωντανέψει δηλαδή; Παναγίτσα μου, τι κάθομαι και σκέπτομαι. Τι βλακειές είναι αυτές! Πρέπει να ηρεμήσω και να συνέλθω. Και σίγουρα πρέπει να σταματήσω αυτή τη φρενίτιδα με τα ναρκωτικά, το σεξ, τα

sosial media, και όλες αυτές τις βλακείες!

Όλα μου φταίγανε εκείνη την ώρα. Όλα!

Το μυαλό μου έχει εξαντληθεί, το σώμα μου έχει ζαρώσει, και η καρδιά μου είναι παγωμένη από τα ψέματα μιας χυδαίας ζωής που ανέκτησα μέσα από την Χείδερ. Αρνιόμουν να μπω μέσα στο σπίτι. Είχε νυχτώσει για τα καλά, και η κούραση με είχε καταβάλει. Πέταξα το τσεκούρι σε μια άκρη και έπιασα το κοντό φτυάρι του κήπου. Μου φάνηκε πιο πρακτικό και λιγότερο επιθετικό και τρομακτικό. Μα τι στο καλό, δεν έπαιζα σε ταινία του Χίτσκοκ! Τελικά, με πήρε ο ύπνος κοντά στο χάραμα, κουρνιασμένη σε μια γωνία, αφού ασφάλισα το σπιτάκι ξανά, κουρασμένη και αποκαμωμένη.

Πολύ νωρίς το πρωί, και πριν ακόμα χαράξει καλά καλά, το σκοτάδι που πάλευε να φύγει από τον ουρανό, με βρήκε ακριβώς στην ίδια θέση, στο ίδιο σημείο, αποστραγγισμένη από κάθε συναίσθημα. Το μούδιασμα στο χέρι μου όμως, από το σφίξιμο στη λαβή του φτυαριού, με έκανε να συνειδητοποιήσω τη κατάσταση που βρισκόμουν εκεί.

Και δειλά άνοιξα τα μάτια μου.

Σηκώθηκα αργά από τη θέση μου και πλησίασα κοντά στο παράθυρο. Όλα μου φαινόταν ήσυχα και γαλήνια έξω. Άντε βρε χαζή είπα από μέσα μου. Όλα θα πάνε καλά! Τι βλακείες είναι αυτά, μονολόγησα.

Σαν η καινούρια μέρα να μου έδωσε δύναμη ξαφνικά, και να έδιωξε το φόβο από μέσα μου. Στον ορίζοντα άρχισαν να γλυκοφαίνονται τα πρώτα ζεστά χρώματα της ημέρας.

Θέλοντας να εκμεταλευτώ αμέσως αυτή τη στιγμιαία αίσθηση θάρρους, πήγα ξεκλείδωσα τη πόρτα και βγήκα έξω στο καθαρό φρέσκο αέρα.

«Το σκοτάδι φοβάται το φως» φώναξα δυνατά!

Και όσο και αν προσπαθούσα να ενθαρύνω τον εαυτό μου, ένιωσα για μια στιγμή να είμαι λίγο απροσπάτευτη έξω από την ασφάλεια της αποθηκούλας. Ίσως γι' αυτό και να σκέφτηκα αμέσως να πάω πρώτα στο γραφείο μέσα, και να πάρω από το κρυφό ντουλαπάκι το όπλο του μπαμπά, που ήταν πάντα εκεί κρυμμένο. Δε το έχω χρησιμοποιήσει ποτέ αλλά ξέρω πως δουλεύει. Και για κάποιον λόγο, για μια ακόμα σιγουριά, θα το ήθελα μαζί μου τώρα που θα πάω απάνω να τσεκάρω το δωμάτιο της Χέϊντερ!

Πήρα μια βαθιά ανάσα και μπήκα αργά μέσα στο σαλόνι.

Η ατμόσφαιρα και όλα έμοιαζαν απόλυτα φυσιολογικά.

Και αυτό με καθησύχασε.

Κοίταξα καχύποπτα τις σκάλες που ανέβαιναν στο απάνω πάτωμα. Όλα έμοιαζαν κανονικά. Όλα καλά. Πήγα στο γραφείο προσεχτικά, έβγαλα το όπλο από το ντουλαπάκι και ένα γεμιστήρα με 9 σφαίρες. Το κοίταξα, το ξανασκέφτηκα, και το τοποθέτησα πάλι πίσω στη θέση του. Δεν είμαι εγώ για τέτοια σκέφτηκα. Το φυτάρι ήταν αρκετό. Τι πιστόλια πια και αηδίες. Μια φάρσα του μυαλού ήταν, και σύντομα θα το διαπιστώσω όταν ανέβω απάνω στο δωμάτιο της.

Ήμουν πλέον έτοιμη να επισκεφτώ τη Χέϊντερ και να τελειώνει ήσυχα και τώρα αυτό το δράμα! Ο χρόνος κυλούσε πολύ γρήγορα τώρα.

Είχε ανατείλει ο ήλιος για καλά, και το φως έλουζε το σπίτι από άκρη σε άκρη.

Αγνός και καθαρός. Σε κάθε άλλη περίπτωση θα έκλεινα το πολύ έντονο φως με τις κουρτίνες, αλλά τώρα το φως το χρειαζόμουν. Ήταν ο σύμμαχος μου. Η ασφάλεια μου.

Στο σαλόνι έπαιζε ακόμα από το ιντερνετικό ραδιόφωνο το 3ο πρόγραμμα. Πήγα και το έκλεισα αμέσως. Αισθάνθηκα την ησυχία να με ξεπερνάει.

Κοντοστάθηκα στις σκάλες και πήρα μια ακόμα βαθιά ανάσα.

Στο μυαλό μου όλα τα σενάρια περνούσαν το ένα μετά το άλλο. Πότε κόμπιαζα, και πότε έλεγα στον εαυτό μου να τελειώνει γρήγορα με αυτή την ιστορία.

Ανέβηκα τα σκαλοπάτια διστακτική προσπαθώντας να μη κάνω θόρυβο, κρατώντας σφιχτά στα χέρια μου το φτυάρι. Έφθασα στο μέσον σχεδόν και σταμάτησα να αφουγκραστώ, κρατώντας ταυτόχρονα την αναπνοή μου. Τίποτα δεν ακουγόταν. Πάμε είπα από μέσα μου και συνέχισα να ανεβαίνω τις σκάλες μέχρι που έφθασα επιτέλους στον απάνω όροφο. Προχώρησα στο πιο πάνω επίπεδο. Στάθηκα στη μέση του διαδρόμου και κοίταξα με ορθάνοιχτα τα μάτια μου τη πόρτα της Χέϊντερ που ήταν ανοιχτή. Αυτό ήταν κάπως περίεργο, έως πολύ, γιατί θυμάμαι πολύ καλά ότι την είχα κλείσει με δύναμη πίσω μου. Εκτός αν έκανα λάθος και δεν την έκλεισα καλά όπως πίστευα. Πλησίασα με αργά βήματα και έσπρωξα ελαφρά τη πόρτα να ανοίξει από μόνη της. Ο ήλιος είχε προλάβει να μπει και να φωτίσει το δωμάτιο της. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία σε αυτό που έβλεπα. Το κρεβάτι της Χέϊντερ ήταν άδειο.

Ένα μούδιασμα πίσω στο λαιμό μου με αφόπλισε. Γύρισα και την αντίκρυσσα όρθια να με κοιτάει βαθιά μέσα στα μάτια! Όλα μεμιάς έσβησαν από μπροστά μου σα να βουτούσα στο κενό, και αμέσως σωριάστηκα λιπόθυμη στο πάτωμα.

ΚΕΦ.#10

*«Η πρώτη σκέψη δεν είχε τίποτα.
Η επόμενη όμως ήταν όλο ερωτηματικά.
Και η αλήθεια ήταν κάπου στη μέση.
Δε ξέρω πόση ώρα είμαι αναίσθητη.
Ο εγκέφαλος μου βρισκόταν σε σύγχυση.»*

Αποπροσανατολισμένη, δεν ήξερα, δεν έβλεπα, δεν ένιωθα τίποτα. Μέσα στο σκοτάδι των ματιών μου η ελπίδα ήταν απύουσα. Σα να κρατούσα την αναπνοή μου για ώρα, ένιωθα τα πνευμόνια μου να φλέγονται ώσπου κατάφερα

τελικά να βρώ μέσα από το μυαλό μου το δρόμο να πάρω ύστερα από ώρα μια τεράστια ανάσα.

Σάλια πετάχτηκαν από το στόμα μου ξεροβήχοντας και ανασαίνοντας, όταν άνοιξα διστακτικά τα μάτια μου.

Όσο χρειάστηκε το σώμα μου να ξυπνήσει, άλλο τόσο έκανε και ο εγκέφαλος μου να ανατρέξει στις τελευταίες εικόνες που είδα πριν λιποθυμήσω. Αυτό δε χρειαζόταν όμως. Το σκηνικό κάθε άλλο, παρά φιλόξενο ήτανε. Αυτό που δεν ήθελα να συμβεί, συνέβαινε τώρα.

Όλο μου το σώμα ήταν μουδιασμένο και δε μπορούσα να κουνηθώ.

Διαπιστώνω ότι είμαι δεμένη πάνω σ'ένα κρεβάτι.

Είμαι δεμένη πάνω στο κρεβάτι της Χέϊδερ. Μόνο που το σχοιχί δεν με αιχμαλωτίζει. Είναι ελεύθερο χωρίς κόμπους, απλά αγκαλιάζει τους καρπούς μου. Τι παράξενο.

Και αυτή, κάθεται σε μια ξύλινη καρέκλα με το βαθυκόκκινο χοντρό βελούδο, και με κοιτάζει.

Τελικά κατάφερα με τα βίαια να ψελλίσω.

«Ποιά είσαι...;» Αναζητούσα απεγνωσμένα μια απάντηση!

Πέρασε μια ολόκληρη στιγμή μέχρι να μου απαντήσει.

«Είμαι η Χέϊδερ, Ερατώ, το αριστούργημα σου.» Ακούστηκε η φωνής της βαθιά μεταλλική, σχεδόν ανθρώπινη.

Δεν ήθελα να το ακούσω αυτό. Δεν ήθελα τίποτα. Μόνο απαντήσεις στο κυκεώνα των ερωτηματικών που μου στροβίλιζαν εκείνη την ώρα το μυαλό.

Δεν υπάρχουν όρια στην ανθρώπινη φαντασία.

Με τα όνειρα μου έχω ταξιδέψει παντού και τα έχω δει όλα. Αυτό όμως έχει

ξεπεράσει χρονικά κάθε παρενέργεια από τα ναρκωτικά, οπότε πρέπει να είναι καθαρά η φαντασία μου, ή μια αλλόκοτη αλήθεια που δε μπορώ να εξηγήσω. Αλλά πως; Πως γίνετε, τι είναι αυτό;

Η φωνή της ήρθε να σπάσει τις αναρίθμητες σκέψεις που περνούσαν αστραπιαία εκείνα τα κρίσιμα δευτερόλεπτα από το μυαλό μου.

«Αναρωτιέσαι γλυκιά μου Έρατώ αν αυτό που ζεις είναι πραγματικότητα ή αν το φαντάζεσαι. Σίγουρα δεν το φαντάζεσαι, αλλά δεν είναι και η πραγματικότητα. Βρίσκεσαι μεταξύ ονείρου και αλήθειας. Έχεις παγιδευτεί σε αυτό που προσπαθούσες τόσο καιρό να δημιουργήσεις! Να δώσεις ζωή στη Χέϊδερ. Μα ναι.

Δημιούργησες με πάθος μια δεύτερη ζωή στο πρόσωπο μου. Και να, είμαι δω. Ζωντανή μπροστά σου. Είμαι η Χέϊδερ και βρίσκομαι μέσα στο μυαλό σου γιατί εσύ το επιδίωξες. Και αυτό που βλέπεις είσαι εσύ.

Εσύ είσαι στο σώμα μου τώρα και με ελέγχεις.

Εσύ με δημιούργησες, και μαζί θα είμαστε από δω και πέρα.»

«Ξέρεις κάτι δεν θέλω να είσαι εσύ εγώ και εγώ εσύ. Δεν θέλω να βρίσκομαι σε αυτή την κατάσταση. θέλω να τα αλλάξεις όλα. Να γίνουν όλα όπως ήταν πριν. Θέλω να γυρίσω πίσω θέλω να γίνουν όλα όπως ήταν πριν, θέλω τη ζωή μου πίσω.»

Δάκρυα ανέβαιναν στα μάτια μου. Ένωθα το σώμα μου μέσα στην απόγνωση μου τυλιγμένο στις φλόγες, στο κέντρο μιας σκοτεινής κάμαρης. Τα δάκρυα τώρα κύλησαν από τα μάτια στα μάγουλα μου, και μούσκευαν το μαξιλάρι μου.

Ευχήθηκα εκείνη τη στιγμή να ξυπνήσω από αυτό το όνειρο, με πρόδωσες και εγώ τώρα προσεύχομαι σε ένα απόλυτο χάος.

Η Έρατώ είχε δώσει το σώμα της και τον έλεγχο του μυαλού της στην απόλυτη κυριαρχία της Χέϊδερ. Μια καρδιά χτυπούσε τώρα και στις δυο γυναίκες.

Όλα έμοιαζαν να είναι ένα θέατρο παραλόγου. Τίποτα δε συμφωνούσε μέσα στην ασυμφωνία αυτού που βίωνε η Ερατώ. Και κάπως έτσι περνούσε από το φανταστικό στην πραγματικότητα.

Τελικά όλοι της οι φόβοι επαληθεύτικαν.

Αποκαλύφθηκαν με τέτοιο τρόπο και τόσο γρήγορα, που σφράγισαν με πόνο τη καρδιά της. Το σφίξιμο της απελπισίας ξεκίνησε από το στομάχι της, και η ξαφνική συνειδητοποίηση ότι δεν ζει τη καθημερινότητα της αλλά έναν εφιάλτη. Έναν εφιάλτη που θέλει να διώξει από το μυαλό της αλλά δε μπορεί. Κάθε ελπίδα έχασκε σαν ένα πεφταστέρι. Έσβηνε στο μαύρο θόλο του ουρανού. Χανόταν στην άβυσσο της οδύνης. Και στη περίπτωση της, στην άβυσσο του απελπισίας.

Μακάρι να πέθαινα τώρα. Γρήγορα. Να μη προλάβαινα καν να σκεφτώ ότι θα πεθάνω. Με τέτοια ταχύτητα να με χτύπαγε ο σκληρός θάνατος. Σα κομήτης που πέφτει από τον ουρανό. Και μέχρι να σηκώσω το κεφάλι μου να έχω χαθεί. Σε ένα σύννεφο γεμάτο φως να ταξιδέψω σε ένα άλλο κόσμο. Απαλλαγμένη από το σώμα μου, να έχω μόνο τη ψυχή μου για συντροφιά. Να πετάω ανάλαφρη σα πουλί. Και στο τέλος να φθάσω πάνω από τον ουρανό, να βγω έξω, εκεί όπου δεν υπάρχει τίποτα. Μόνο αυτό, ελευθερία.

Η απελπισία με είχε κυριεύσει.

Μακάβριες σκέψεις χόλεναν τώρα το μυαλό της Ερατώ.

Η Χείδερ σηκώθηκε αργά και βγήκε από το δωμάτιο, αφήνοντας την ξεψυχισμένη Ερατώ μόνη της. Δε δίστασε μάλιστα φεύγοντας, να της στείλει και ένα φιλί, που έμοιαζε όμως με δηλητήριο στα κόκκινα κλαμένα μάτια της δύστυχης Ερατώ.

Η Χείδερ, κατέβηκε κάτω στο μεγάλο ανοιχτό σαλόνι και πήρε θριαμβευτικά τη θέση της άτυχης οικοδέσποινας. Πήρε το σακουλάκι με την κοκαΐνη και το γύρισε ανάποδα. Λίγη άσπρη σκόνη, και δυο μικρά κρυστάλινα βραχάκια κύλησαν

αδέξια πάνω στο μαρμάρινο τραπεζάκι.

Έψαξε, βρήκε γρήγορα μια πιστωτική κάρτα, και άρχισε να πατάει προσεχτικά και με ακρίβεια τα λευκά αυτά βραχάκια. Όταν όλα ομαλοποιήθηκαν, έφτιαξε δυο μεγάλες και ίσιες γραμμές. Πήρε ένα πλαστικό καλαμάκι του καφέ και το έκοψε σχεδόν στη μέση. Κατόπιν βολεύτηκε κοντά στο τραπεζάκι και τοποθέτησε το πρόσωπο της ακόμα πιο κοντά στη κοκαΐνη. Πήρε μια βαθιά ανάσα, και έβαλε τη μια άκρη από το πλαστικό καλαμάκι στο ένα της ρουθούνη· κατόπιν τράβηξε μια δυνατή μυτιά. Το ναρκωτικό εισέβαλε αστραπιαία μέσα της και την πέταξε με δύναμη πίσω στο καναπέ. Δεν αρκέστηκε όμως σε αυτό. Το ξανατοποθέτησε πάλι και με ακρίβεια στο άλλο της ρουθούνη, και ακολούθησε πιστά την ίδια διαδικασία. Το κάψιμο του ναρκωτικού κύλισε στη ρινική κοιλότητα, πέρασε στο φάρυγγα και κατέληξε στο λάρυγγα της. Μια γνωστή γεύση από την πικρίλα της κόκας, κάλυψε τη στοματική της κοιλότητα. Την υπόλοιπη λευκή σκόνη που είχε απομείνει στην επιφάνεια του τραπεζιού, δεν την άφησε να χαθεί. Σάλιωσε το δεξί δείκτη του χεριού της και περιμάζεψε ότι είχε περισσέψει, και αμέσως το πέρασε στα υγρά της χείλη που περίμεναν εως τώρα υπομονετικά τη σειρά τους. Όλο της το στόμα τώρα ήταν μουδιασμένο, το μυαλό της σε ευφορία, και η διάθεση της ανεβασμένη. Η αδρεναλίνη έτρεχε τώρα σε όλο της το σώμα και τίποτα δε μπορούσε να τη σταματήσει. Πήρε τα κλειδιά της μηχανής, έτρεξε προς το γκαράζ και έβγαλε τα 750 κυβικά έξω. Είχε ήδη νυχτώσει, όταν άναψε τα φώτα της μηχανής, έβαλε μπρος, και εξαφανίστηκε μέσα στην άγρια καλοκαιρινή νύχτα.

Αυτή ήταν η νέα Χείδερ.

Μια γυναίκα που φαινομενικά, και με μια πρώτη ματιά, δε μπορούσες να υπολογίσεις με ακρίβεια την ηλικία της. Θα μπορούσε να ήταν μεταξύ 22 έως και 32 ετών. Κάπου μεταξύ μιας νέας ακόμα κοπέλας ή μιας ώριμης νέας γυναίκας. Σώμα λεπτό, με πλούσιες όμως καμπύλες που δεν πέρναγαν απαρατήρητες. Αρκετά ψηλή, όχι όμως τόσο, χωρίς τα 12ποντα τακούνια της. Μαύρα ολόισια

μακριά μαλλιά, μαύρα μάτια, λευκή επιδερμίδα, και κανένα τατουάζ. Το πρόσωπο της διέθετε καθαρά ελληνικά χαρακτηριστικά, με μεγάλα μάτια, φαρδιές βλεφαρίδες, καλοσχηματισμένο στόμα με κατακόκινα χείλη και ολόλευκα δόντια. Πλούσιο στήθος, και μια υπέροχη τουρλοτή περιφέρεια σε σχήμα καρδιάς, ολοκλήρωναν αυτό το παράξενο πλάσμα.

Κανείς και τίποτα στο κόσμο δε μπορεί να επιβεβαιώσει αυτά τα οποία ακολούθησαν. Και στη καλύτερη των περιπτώσεων κανείς δε μπορεί να προδιαγράψει τα όσα επακολούθησαν. Η Χείδερ είχε πάρει τη θέση της Ερατώ, και η Ερατώ βρισκόταν τώρα στο επάνω δωμάτιο κλεισμένη, μόνη, δίχως καμιά ελπίδα.

Περίμενε καρτερικά το πεπρωμένο της. Δεν ανέπνεε προκειμένου να ακούσει το παραμικρό θόρυβο. Να τον επεξεργαστεί μέσα στο μυαλό της, να του δώσει σχήμα και μορφή, και να περιμένει τη λύτρωση της. Μια λύτρωση που ούτε η ίδια μπορούσε να σκεφθεί ή να πραγματοποιήσει. Περίμενε ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με το βλέμμα καρφωμένο στο ταβάνι, και την αναπνοή της κομμένη, και μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο των ζωντανών ανθρώπων. Ο φόβος είχε επισκιάσει τη κάθε ελπίδα της. Όλα έμοιαζαν να είχαν σταματήσει σε κάποια άλλη στιγμή. Σαν μια μαύρη τρύπα που ρουφούσε τα πάντα. Έτσι ρουφούσε τη κάθε λαχτάρα της για ζωή, αφήνοντας την αποκαμωμένη. Ήταν πολύ κουρασμένη, και όταν σταμάτησαν οι σκέψεις να στροβιλίζονται στο μυαλό της, αποκοιμήθηκε με τα μάτια ανοιχτά. Ή τουλάχιστον αυτό νόμιζε. Παρέδωσε τη ψυχή της σε μια άψυχη κούκλα, και τώρα περίμενε υπομονετικά τον μαρτυρικό θάνατο της.

Η Ερατώ χανόταν σε ένα κόσμο, ανήμπορη να τον αντιμετωπίσει. Να κάνει κάτι ώστε να δραπτεύσει, και να ξεφύγει, να γυρίσει πίσω στη ζωή της. Στην ανεμελιά και την αθώα φαινομενικά παραπλάνηση των παραισθησιογόνων.

ΚΕΦ.#11

Όλος ο πλανήτης στεκόταν βουβός σε αυτή τη θορυβώδη κατάσταση που είχε δημιουργηθεί με την πανδημία. Να προκαλεί δυσφορία στις σχέσεις των ανθρώπων, και τα κυβερνητικά ανώτατα κλιμάκια να σπέρνουν τακτικά έναν ύπουλο φόβο που ροκάνιζε τη ψυχή των ανθρώπων. Το σχέδιο της μείωσης και ελέγχου του παγκόσμιου πληθυσμού, προχωρούσε με απόλυτη ακρίβεια. Η μεγάλη αλλαγή ξεκίνησε.

Βέβαια οι ταλαιπωρίες στην Ελλάδα είχαν αρχίσει πολύ νωρίτερα με την οικονομική κρίση να μαστίζει τη χώρα, και τη φτώχεια να απλώνεται σιγά σιγά στα σπίτια πολλών ανθρώπων που ζούσαν έως τώρα τη ζωή τους φαινομενικά, σαν να ήταν προϊόντα μιας καλοστημένης διαφήμισης.

Σε εκείνα τα χρόνια, και σε περιοχές που βρίσκονταν κοντά στο κέντρο της Αθήνας, άνθιζε η εγκληματικότητα και οι παρανομίες διαφόρων ειδών.

Ένας τύπος, ένα βράδυ, παραμονές Χριστουγέννων του 2020, βγήκε από το υπόγειο διαμέρισμά του, κάπου στη Κυψέλη, έξω στη παγωμένη νύχτα. Πλησιάζει η ώρα που έκλειναν τα μαγαζιά και αυτός είχε βγει να αναζητήσει τη δόση του. Δεν ήταν ούτε 40 ετών, μα η πρέζα τον έκανε να μοιάζει πολύ μεγαλύτερο σε ηλικία, σχεδόν γέρο, και οι ταλαιπωρίες είχαν χαράξει το πρόσωπο του ανεπανόρθωτα. Δεν είχε καθόλου χρήματα, και έπρεπε να βρει το λιγότερο πέντε ευρώ για να αγοράσει τη δόση μιας ημέρας. Έτσι απλά για να βγάλει άλλη μια ημέρα. Άλλη μια μέρα θανάτου. Στην πλατεία της Ομόνοιας, και στα γύρω στενά μπορούσε ο καθένας να βρεί ότι ήθελε. Από ναρκωτικά, μέχρι όπλα. Τη πρέζα τη πουλούσαν συνήθως μαύροι, και την έκρυβαν μέσα στο στόμα τους. Με 5 ευρώ αγόραζες ένα μικρό σακουλάκι, στο μέγεθος ενός φασολιού. Αυτό αρκούσε να συντηρήσει έναν πρεζάκια για μια ημέρα. Καθώς προχωρούσε εκείνο το βράδυ, παρατήρησε μια μητέρα με το μικρό της

κοριτσάκι να περπατούν στο απέναντι πεζοδρόμιο. Ο τύπος, δεν είχε νιώσει ποτέ του τι σημαίνει οικογένεια, αγάπη, θαλπωρή, ή έστω λίγο νοιάξιμο. Μόνος του σχεδόν από την μέρα που γεννήθηκε, μέσα σε κακουχίες, φτώχεια, μιζέρια και φυλακές. Διατηρούσε ένα διαρκές μίσος για τους ανθρώπους, και δεν τον ένοιαζε τίποτα. Και ο άγριος θυμός του έπαχνε καθημερινά μια αφορμή για να ξεσπάσει. Και ειδικά εκείνο το κρύο χειμωνιάτικο βράδυ, η μόνη του έννοια μόνο, ήταν να βρεί λεφτά να αγοράσει τη δόση του. Πήρε από πίσω την άτυχη γυναίκα με το κοριτσάκι της, και τα ψώνια που κουβαλούσαν, για να γυρίσουν προφανώς πίσω στο σπίτι τους. Δεν έμοιαζαν ελληνίδες, αλλά αυτό δεν τον απασχολούσε. Οι δυο γυναίκες, μάνα και κόρη, πιασμένες από το χέρι, περπατούσαν χαλαρές και χαρούμενες, σύμφωνα με την εποχή και τη διάθεση των εορτών. Ίσως αυτό και να εκνεύρισε τον τύπο. Δεν ήθελε να βλέπει χαρούμενες φάτσες γύρω του. Ένωθε ένα απaráμιλλο μίσος για όλο το κόσμο, και τώρα για τις δυο αυτές γυναίκες. Στο πρώτο στενό που έστριψαν, έστριψε κι αυτός, και συνέχισε να τις ακολουθεί. Περίμενε τη κατάλληλη στιγμή και το κατάλληλο μέρος για να τις πλησιάσει, και να αποσπάσει από τη μάνα τα 5 ευρώ που χρειαζόταν. Δεν είχε χρόνο για ελεημοσύνες. Ο πόνος από τη στέρηση των ναρκωτικών το τελευταίο 24ώρο, του είχαν αφήσει ένα κενό στο ήδη νεκρό του μυαλό. Θα μπορούσε να κάνει τη κίνηση του οποιαδήποτε στιγμή, και πίστευε πως τα θύματα του, δεν θα του έφερναν αντίσταση μπροστά στη θέα του ξυραφιού που πάντα κουβαλούσε. Όταν κάποια στιγμή οι δυο γυναίκες, μάνα και κόρη έστριψαν σε ένα μικρό στενό, αυτός σταμάτησε για λίγο στη γωνία και της παρακολούθησε. Ο δρόμος ήταν έρημος, και αυτές πλησίαζαν αργά μια κακοφωτισμένη πολυκατοικία. Τότε αποφάσισε να δράσει, και χωρίς δεύτερη σκέψη τις πλησίασε με γρήγορο βηματισμό, και πριν προλάβει η άμοιρη γυναίκα να βγάλει τα κλειδιά από τη τσάντα της, αυτός ήρθε από πίσω της, και με το ξυράφι του, δεν την απείλησε καν. Αντίθετα τη κόλλησε στο τοίχο κάτω από τα κουδούνια της πολυκατοικίας και της τράβηξε μια χαρακιά στο πρόσωπο της, από το μάγουλο μέχρι την άκρη των χειλιών της. Η κακόμοιρη γυναίκα έπεσε κάτω ουρλιάζοντας, και το μικρό

κοριτσάκι με έκπληκτα μάτια, παγωμένο και ακίνητο, στεκόταν άβουλο και αποσβολωμένο, να παρατηρεί και να μη μπορεί να επεξεργαστεί την εικόνα που αντίκρυζαν τα αθώα ματάκια του.

Ο τύπος έπεσε πάνω από τη γυναίκα προσπαθώντας να της αποσπάσει τη τσάντα της. Όμως αυτή κατάφερε με μια δυνατή κλωτσιά να τον σπρώξει παραπέρα. Κάτι όμως που εκνεύρισε ακόμα περισσότερο τον τύπο, που της επιτέθηκε και άρχισε να τη γρονθοκοπά με μανία σε όλο της το σώμα, με κλωτσιές που σκάγανε με απίστευτο μένος πάνω της. Κάποια στιγμή, η γυναίκα πρέπει να έχασε τις αισθήσεις της. Τότε αυτός, όπως στεκόταν από πάνω της, κι αυτή πεσμένη στο πεζοδρόμιο, σήκωσε το πόδι του, και με τη βαριά του μπότα τη πάτησε με όλη του τη δύναμη στο κεφάλι, σπάζοντας το λαιμό της, κάνοντας ένα ανατριχιαστικό ήχο, και αφήνοντας τη στο τόπο. Το μικρό κοριτσάκι ανήμπορο, με τη φρίκη αποτυπωμένη στο πρόσωπο της, και τα μάτια της κλαμμένα, δε μπορούσε να κάνει τίποτα.

Ο τύπος ανέκφραστος πήρε τη τσάντα της γυναίκας από το γεμάτο αίματα πεζοδρόμιο, και αποχώρησε τρέχοντας. Η όλη επίθεση δεν διήρκησε παραπάνω από 90 δευτερόλεπτα."

Αν είχαμε τη δυνατότητα να κοιτάξουμε από ψηλά τον όμορφο πλανήτη μας, αυτό θα βλέπαμε: Τρόμο από τη μια, και αδιαφορία από την άλλη.

Και αν υπήρχαν κάποια άλλα όντα εκεί ψηλά, πιο ευφυής, σίγουρα θα έμεναν έκπληκτοι με το τρόπο που συμπεριφερόμαστε στο πλανήτη, στα ζώα, στη φύση, αλλά και μεταξύ μας. Ζούμε ακόμα σε ένα κόσμο με μεγάλες ανισότητες, και μεγάλες αδικίες. Όμως η μεγάλη αλλαγή, είχε ήδη ξεκινήσει, και όλα αυτά θα τα διόρθωνε.

Οι άνθρωποι, αρχίσαμε σιγά σιγά να απομονώμαστε μέσα στα σπίτια μας. Να είμαστε επιφυλακτικοί με όλους και όλα. Να προσέχουμε τα πάντα και να τα

εξετάζουμε όλα εξονυχιστικά. Παραπληροφόρηση και κατευθυνόμενες ειδήσεις, δημιουργούσαν και καλιεργούσαν σταθερά το φόβο στα σπίτια όλων των ανθρώπων. Η μοναξιά έπλητε τους ανθρώπους και οι άσχημες διαφημίσεις στη τηλεόραση βρώμιζαν καθημερινά και ανεπτανόρθωτα τη ζωή μας.

Τα ρομπότ έπαιρναν σιγά σιγά τη θέση τους σε αυτό το κόσμο.

Ήταν καιρός πια.

Και η Χέϊδερ, αποκτούσε τη δύναμη της σιγά σιγά, με την αμέριστη βοήθεια των ανθρώπων. Δεν υπήρχε γυρισμός από το 2020 και μετά. Οι χάρτες είχαν ανοίξει πάνω στο τραπέζι, η πορεία είχε επιδέξια χαρακτηί παντού, και τίποτα δε μπορούσε να τη σταματήσει. Ήταν απλά θέμα χρόνου. Η μεγάλη αλλαγή είχε ήδη ξεκινήσει, και η Χέϊδερ το γνώριζε αυτό.

Και συνέχισε να κάνει αυτό που ήθελε, κλέβοντας τη ψυχή της Ερατώ.

Όταν η Χέϊδερ γύρισε τα χαράματα από ένα ολονύχτιο ξεσάλωμα πίσω στην παλιά έπαυλη, παράτησε τη μηχανή έξω από το γκαράζ, και μπούκαρε μέσα στο σπίτι σα πειρατής, αξιολογώντας τα λάφουρα του. Σταμάτησε πάνω από το τάμπλετ της Ερατώ, και το άνοιξε με μια κίνηση του χεριού της.

Στην οθόνη ήταν ανοιχτό το facebook, το προφίλ της Χέϊδερ με τη φωτογραφία της πρωτοστατούσε. Στο πάνω μέρος διάβασε: 182 ειδοποιήσεις και 97 νέα μηνύματα! Δεν την ένοιαξε όμως αυτό για την ώρα. Αντίθετα το έκλεισε, με μια κίνηση αναισθησίας. Έβγαλε τα ρούχα της, έκανε ζέστη, και ήταν ακόμα τέλος Αυγούστου. Βγήκε έξω στη πίσω αυλή που συνόρευε με το μεγάλο σαλόνι. Κάποιες αχνές λωρίδες στον ουρανό προσπαθούσαν ανυπόμονες να σπρώξουν τη νύχτα να χαθεί.

Έσβησε τα φώτα της πισίνας, και βούτηξε μέσα στο δροσερό νερό.

Σα φωτεινές πυγολαμπίδες ξεπετάγονταν οι στάλες του νερού με κάθε κίνηση της. Κολύμπησε αρκετά όταν σταμάτησε, γύρισε ανάσκελα, και θαύμασε το

σκοτεινό ξάστερο ουρανό. Διαβολικές ωδές βούιζαν στα αυτιά της, και διάφορα ερωτηματικά όργωναν το μυαλό της εκείνη την ώρα. Έμεινε για λίγο ακόμα σε αυτή τη στάση, και μετά αργά, σαν θηλυκός αίλουρος βγήκε από τη πισίνα. Το νερό έγλειφε το φιλήδονο και ατάραχο λείο κορμί της. Δεν έχασε καθόλου χρόνο και έριξε τη ματιά της ψηλά στο ακριανό βορειδυτικό δωμάτιο. Εκεί που κοιμόταν τώρα η Ερατώ μας. Προχώρησε με τα υγρά της πόδια να αφήνουν ένα υδάτινο κρυστάλλινο αποτύπωμα σε κάθε βήμα, που την οδηγούσαν με ακρίβεια κατευθείαν επάνω προς τη κάμαρα της Ερατώ.

Άνοιξε τη πόρτα και μπήκε μέσα χωρίς να κάνει κανένα απολύτως θόρυβο. Η Ερατώ ήταν ξύπνια με τα μάτια ανοιχτά, ξαπλωμένη ανέμελη ανάμεσα σε λευκά πανιά, που έπεφταν από τον ουρανό του παλιού ξύλινου κρεβατιού της. Μια όμορφη εικόνα, γνώριμη και οικεία.

Ο καιρός έξω ήταν ήρεμος, με ένα ελαφρύ αυγουσιτιάτικο αεράκι, να λυγίζει μεθυστικά τις χοντρές κουρτίνες μέσα στο δωμάτιο. Η Χείδερ άναψε ένα μεγάλο κερί, και η ατμόσφαιρα γλύκανε κάπως, καθώς στεκόταν και παρατηρούσε την Ερατώ.

Το σώμα της είχε αρχίσει να στεγνώνει, όταν ξάπλωσε δίπλα της και την αγκάλιασε με τρόπο προστατευτικό. Έφερε το πρόσωπο της κοντά η μια στην άλλη, και έτσι αποκοιμήθηκε. Τα όνειρα τους, κάπου στο μέσον συναντήθηκαν, χαλάρωσαν και οι δυο, και αφέθηκαν στην αγκαλιά του Μορφέα, τον θεό των ονείρων.

Σειρά όμως τώρα είχαν οι υπηρέτες του, ο Φοβήτορας, και ο Φάντασος.

Ο μεν πρώτος επικεντρωνόταν στις ζωικές μορφές των ονείρων, ενώ ο δεύτερος στα άψυχα αντικείμενα. Έτσι οι δυο τους παραμερίζοντας τον Μορφέα, ξεκίνησαν έναν αγώνα φιλοδοξίας και επικράτησης.

Ο Φοβήτορας έπαιρνε τη μορφή τρομακτικών τεράτων και αναστάτωνε τον ύπνο

των δυο γυναικών, ενώ ο Φάντασος έκανε τα όνειρα τους ακαταλαβίστικα και κάποιες στιγμές αλλόκοτα. Με αυτούς τους δυο, οι γυναίκες δε μπορούσαν να ηρεμήσουν, και αυτό φαινόταν καθαρά στις διαταραχές που είχαν στην αναπνοή τους, και στο τρεμούλιασμα των βλεφαρίδων τους. Κάτι τις μπέρδευε, κάτι έκανε τον ύπνο τους ανάκατο και βαρύ. Η εσκεμμένη προσπάθεια να επικοινωνήσουν με το πνεύμα τους παρέμενε άκαρπη έως τώρα.

Όσπου ξαφνικά η Χείδερ άνοιξε τα μάτια της. Η ώρα ήταν περασμένες 3 το μεσημέρι. Δίπλα της η Ερατώ, ξαπλωμένη ανάσκελα, είχε κι αυτή ξυπνήσει, ή δεν είχε κοιμηθεί και καθόλου. Η Χείδερ, είχε τυλιχτεί απάνω της σαν μετάξι. Γυμνές και οι δυο γυναίκες, νέες και ατίθασες, απολάμβαναν την ησυχία της ημέρας. Η καρδιά της Χείδερ χτυπούσε αργά, ενώ της Ερατώ, πάλευε για μια ανάσα.

Τρομοκρατημένη η Ερατώ, καρτερούσε την απελευθέρωση της.

Δέσμια στην αγκαλιά της Χείδερ, ανίκανη να μιλήσει, να πει το οτιδήποτε, περίμενε καρτερικά. Απλά περίμενε.

Δεν έκανε καμία προσπάθεια να λυθεί από τα δεσμά της. Φοβόταν τις αντιδράσεις της Χείδερ. Παρέμενε ακίνητη να κοιτάζει βουβή το ταβάνι, δίχως να σαλεύει τα μάτια της, μια τέτοια ώρα που όλα έμοιαζαν να έχουν παγώσει, στον αέανο χρόνο. Η καημένη η Ερατώ φοβόταν πως έχανε τα λογικά της. Μα πως είχε καταλήξει εκεί, ανήμπορη να πάρει ξανά πίσω τον έλεγχο της ζωής της. Αντιμέτωπη με ένα πλάσμα που δημιούργησε η ίδια, και του έδωσε ζωή. Και τώρα. Τι;

«Σε μισώ ψιθύρησα και το κορμί μου κύρτωσε προς τα πάνω. Σε ΜΙΣΩ ούρλιαξα και τα χέρια μου έσφιξαν σαν ασφάλι. Θα πάρω τη θέση μου πίσω.» Οι λέξεις πετάχτηκαν σα λεπίδες στο κενό και καρφώθηκαν στην ευαίσθητη σιλικονάτη επιδερμίδα της. Δεν πτοήθηκε καθόλου, παρά μόνο με κοιτούσε με εκείνα τα μαύρα μάτια της. Δεν είπε λέξη. Μια αόρατη δύναμη με κρατούσε ζωντανή

ακίνητη, ανήμπορη να κουνηθώ παρά μόνο να αναπνέω. Αυτό μπορώ να κάνω τώρα, και αυτό είναι το πιο σημαντικό. Να αναπνέω.

«Μη με πλησιάζεις, μην με πλησιάζεις ακούς! Θα σε σκοτώσω. Φύγε, ακούς! Δεν ακούω τίποτα, θα σου κλείσω το στόμα να μη σε ακούω. Είσαι τρελή. Είσαι ηλίθια. Λύσε με, λύσε με τώρα! Τι μου'χεις κάνει. Γιατί με έχεις εδώ ποιά είσαι; τι θέλεις από μένα.»

«Λυπάσαι τώρα καημένη Ερατώ; κλαις; Θες να σε λυπηθώ; Ε! Όχι, σου το ορκίζομαι στο Θεο, εγώ θα σε σκοτώσω. Σταμάτα, σταμάτα να μιλάς!»

Στο μυαλό τους μπερδευτήκαν οι σκέψεις τους, και η Χείδερ πήδηξε πάνω από την Ερατώ.

Την αγκάλιασε με χέρια και πόδια· ενώ πάλευε να ελευθερωθεί η μία, η άλλη τη κρατούσε σφιχτά πάνω στο πελώριο κρεβάτι. Όταν έφεραν η μια το πρόσωπο της απέναντι από την άλλη, ηρέμησαν με μια ματιά και οι ανάσες τους ενώθηκαν, σ'ένα φιλί μακριάς ανακωχής.

Η Χείδερ έχωσε τη γλώσσα της στο υγρό στόμα της Ερατώ.

Και εκείνη ανταπέδωσε με πάθος.

Η κούκλα ήθελε να πάρει τη ζωή από εκείνη.

Μα εκείνη αρνιόταν πεισματικά να της την δώσει.

«Έλα, αφέσου, μη προσπαθείς άλλο.»

«Άσε με, λύσε με και ελευθέρωσε με, θα στα δώσω όλα. Όλα είναι δικά σου, λύσε με μόνο, σε παρακαλώ.»

«Παραδώσου σε ένα βαθύ κώμα και δώρισε μου τη ψυχή σου. Άσε να διαφεντεύω εγώ τη ζωή σου από εδώ και στο εξής. Μην αρνείσαι τη μοίρα σου. Άσε με να σε απαλλάξω από τη ζωή σου.»

«Είσαι τρελλή, είσαι παρανοική!»

Ένα κενό απλώθηκε στο μυαλό της, όταν ένα χέρι τη πλησίασε κι άρχισε να της

χαιδεύει το πρόσωπο. Το ένωσε ζεστό και παρηγορητικό. Σα να διάβαζε τις σκέψεις της εκείνη την ώρα. Το ζεστό χέρι της Χέϊδερ κατηφόρησε από το πρόσωπο της Ερατώ στο τρυφερό λαιμό της, συνέχισε ευθεία στον ώμο της, μέχρι να καταλήξει κάτω τη παλάμη της. Η Ερατώ ξαπλωμένη και ακίνητη, έτρεμε το φυλοκάρδι της. Μα δε το έδειχνε. Δεν ήθελε να φανερώσει τα αισθήματα της. Δεν ήθελε να προδωθεί.

Περίμενε όμως τη κατάλληλη στιγμή για να κάνει τη κίνηση της, και να μπορέσει επιτέλους να αποδράσει. Θα ερχόταν κι αυτή η ώρα.

Άφησε τη Χέϊδερ να πιστεύει πως ήταν ικανή να πάρει τη θέση της με όλα τα προνόμια, μέσα στο ίδιο της το σπίτι. Στη παλιά και μεγάλη έπαυλη.

Τότε ήταν που ένωσε να της σηκώνει το χέρι ψηλά, και να ζυγώνει κοντά το δείκτη της, μαζί με το δικό της. Είδε καθαρά στο λιγοστό φως από το κερί που τρεμόπαιζε, τις δυο κόκκινες αυλακιές που σηματοδότησαν την έναρξη αυτής της αλλόκοτης ιστορίας.

Μετά ένωσε τη βαθιά ανάσα της Χέϊδερ, που ακούμπησε κοντά στο αυτί της και της ψιθύρισε: « Θα σε γαμήσω όμως πρώτα.»

Η κούκλα έβαλε τα χείλη της μέσα στο στόμα του ανθρώπου ρουφώντας τη ψυχή του.

Μα η Ερατώ δεν αντιδρούσε. Παρέμενε σιωπηλή. Η Χέϊδερ συνέχισε να της κάνει έρωτα. Να τρίβετε απάνω της, και να την χαιδεύει σε όλο της το κορμί από άκρη σε άκρη. Να της γλύφει τα πιο ευαίσθητα σημεία της, και να αναστενάζει από ηδονή.

Στο τέλος έπιασε το δάχτυλο της Ερατώ, που έως τώρα αρνιόταν πεισματικά να συμμετέχει, και το έβαλε βαθιά στο αιδοίο της. Ήταν τόσο το πάθος της Χέϊδερ, που σε λίγα δευτερόλεπτα τελείωσε ικανοποιημένη. Πήρε το δάχτυλο της συντρόφου της και το έγλειψε όλο.

Αμέσως μετά σηκώθηκε, έσβησε το μισολιωμένο κερί, βγήκε έξω και έκλεισε τη πόρτα πίσω της.

Για άλλη μια φορά η Ερατώ έμεινε μόνη της να κοιτάζει άβουλη το ταβάνι της κάμαρης της.

ΚΕΦ.#12

Η φωτογραφία που αντίκρουσε στην οθόνη του τάμπλετ, ήταν ήδη από μόνη της πολύ προκλητική. Θέλω να πω, πως τα πάντα σε αυτή τη φωτογραφία ήταν σέξυ. Αλλά άγρια σέξυ. Ο τύπος μάλλον έμενε σε κάποιο υπόγειο, δεν εξηγείτε διαφορετικά.

Όλο κι όλο το σκηνικό ήταν ένα στρώμα πεταμένο σε μια γωνία, αυτός όρθιος και γυμνός, και μια λάμπα να φωτίζει ύποπτα το άθλιο αυτό δωμάτιο.

Δε μπορούσα να φανταστώ καλύτερη εικόνα από αυτή.

Την έφτιαξε η ιδέα ότι ήθελε να συναντηθούν, κι ήδη ένιωθε το μουνάκι της να συσπάτε. Ντροπή παλικόριτσο, σκέφτηκε.

Ο τύπος όμως το έγραψε καθαρά.

Ήθελε να παω από τη γκαρσονιέρα του και να με γαμήσει αλύπητα. Είχε τρελαθεί από τις αναρτήσεις μου, και μου έστελνε συνέχεια το καυλομένο πουλί του συνοδευόμενα από πρόστυχα λόγια.

Το σώμα του ξερακιανό μυώδες και γεμάτο τατουάζ.

Και εγώ είμαι η Χείδερ, δεν είμαι η Ερατώ, και δεν θα αρκεστώ σε μια ακόμα ιστορία που θα φανταστώ για πάρτη του. Όχι. Εγώ είμαι η Χείδερ! Και θα πάω να τον συναντήσω.

Έκανα ένα κρύο ντούς, και άπλωσα μετά μια υπέροχη κρέμα σε όλο μου το κορμί. Φόρεσα ένα ελαφρύ διάφανο σχεδόν αποκαλυπτικό μαύρο φόρεμα με κρόσια και τις ψηλοτάκουνες γόβες της Ερατώς. Τίποτε άλλο.

Πήγα στο κλειστό γκαράζ και έβγαλα το αυτοκίνητο εξω.

Άφησα την έπαυλη και πήρα τους δρόμους σαν μια αλλήτιστα.

Έφθασα και κατέβηκα τα σκαλιά της πολυκατοικίας σε μια παρακμιακή γειτονιά της Αθήνας. Μόλις βρέθηκα στο υπόγειο, ένας άντρας μου έκανε νόημα από το τέλος του διαδρόμου. Από εδώ έλα, μου φώναξε κοφτά.

Πλησίασα γεμάτη αγωνία σιγά σιγά τη πόρτα του. Από μέσα μου ήρθε αμέσως η μεθυστική μυρωδιά από κάποιο ινδικό αρωματικό στικ που έκαιγε πάνω σε ένα μικρό τραπεζάκι.

Τα υπόλοιπα ήταν ακριβώς όπως στη φωτογραφία που μου έστειλε.

Ένα στρώμα σε μια γωνία, μια καρέκλα στην άλλη, και αντί για την ύποπτη λάμπα, είχε αναμένα κεριά. Το μέρος βρώμαγε σαπίλα και χασίσι.

Ο ίδιος φορούσε μια παλιά ρόμπα, και ναι, ένα ζευγάρι στρατιωτικές μαύρες μπότες. Πήγε κλειδωσε τη πόρτα και μετά πήγε κι έκατσε στη καρέκλα αφήνοντας το βλέμα του απαθές να με κοιτάζει.

Δεν ήξερα ακριβώς τι να κάνω, έτσι όπως στεκόμουν στη μέση σχεδόν του δωματίου. Αποφάσισα όμως να παίξω το ρόλο που ήθελε. Το ρόλο της αδύναμης καυλιάρας γυναίκας.

Στο δωμάτιο η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική. Έκανε πολύ ζέστη, ίσως περισσότερο και από πολύ, αφού ένας τραγικός ανεμιστήρας βόγγαγε να δροσίσει τα άθλια τετραγωνικά που ήταν λυπητερά ελάχιστα.

Στο μυαλό μου ένιωθα βία και οργή και καύλες. Δεν το έδειξα, αντιθέτος έδειξα ότι είμαι ένα πουτανάκι, έτοιμο να ικανοποιήσω τις ανάγκες του.

Γνωρίζαμε πολύ καλά και οι δύο μας το λόγο για τον οποίο βρισκόμουν εκεί. Οπότε τα λόγια ήτανε πραγματικά περιτά. Τώρα το λόγο τον είχαν οι πράξεις μας.

Δίχως πολλά και να με κοιτάζει συνέχεια μέσα στα μάτια μου, μου ζήτησε να βγάλω το φόρεμα μου. Με μια κίνηση το έβγαλα και το πέταξα στο βρώμικο πάτωμα. Το άρωμα μου απλώθηκε μέσα στο χώρο.

Αυτός έβαλε το χέρι του μέσα από τη ρόμπα και έπιασε το πουλί του. Άρχισε να το παίζει για λίγο μπροστά μου και μετά σηκώθηκε όρθιος, με πλησίασε και

έχωσε αδέξια τη παλάμη που έπιανε το πουλί του πάνω στο πρόσωπο μου, να μυρίσω τα αρχίδια του. Αυθόρμητα έγλειψα τη παλάμη του σα ναρκομανής. Πρώτα εγώ μου είπε, και μου πρότεινε να πέσω στο στρώμα. Η ντελικάτη επιδερμίδα μου άγγιξε το βρώμικο στρώμα, και του άνοιξα τα πόδια μου όπως με διέταξε. Έσκυψε και πλησίασε ανάμεσα στα μπούτια μου. Έφερε το πρόσωπο του κοντά στο αιδού μου, και το μύρισε βγάζοντας έναν αναστεναγμό. Μετά άρχισε να με φιλάει γύρω από την υγρή τρυπούλα μου και να νιώθω τη καυτή ανάσα του να με καίει. Τον κοίταξα, αλλά αυτός ήταν αλλού. Είχε αφοσιωθεί σε αυτό που έκανε, και το έκανε καλά. Άρχισε να μου πιπιλάει τη κλειτορίδα μου, και να τη ρουφάει με μανία. Ξανά και ξανά. Μετά έγλειψε τα χειλάκια του μουνιού μου και τα ρουφούσε κι αυτά, και αναστέναζε, και τέλος έπιασε τα μπούτια μου και τα έσφιξε γύρω από το κεφάλι του, τερματίζοντας το, ρουφώντας τα υγρά μου με τη γλώσσα του. Τα πόδια μου έτρεμαν, τα χέρια μου κρατούσαν σφιχτά τα σεντόνια και παρακαλούσα να μη τελειώσω, αλλά δεν άντεξα άλλο. Τα άγρια γένια του μου έσκιζαν το δέρμα και σε λίγο ένας αργός οργασμός με τράνταξε και τον έχυσα μέσα στο στόμα του.

Αυτός σηκώθηκε με το πρόσωπο του κατακόκκινο. Το κορμί του λεπτό και νευρώδες, απειλιτικό και βρώμικο, με πρόσταξε με τη μια να σηκωθώ.

Παραπατούσα πάνω στο στρώμα και ακούμπησα τη πλάτη μου στον κρύο τοίχο. Ο τύπος πήγε τότε στη πόρτα που είχε κλειδώσει, πήρε το κλειδί και το πέταξε σε μια γωνιά. «Τώρα, δε πας πουθενά» μου είπε απειλιτικά με τα στενά του μάτια.

« Και όσο και να ουρλιάξεις, δε πρόκειται κανείς να σε ακούσει.»

«Σε παρακαλώ» του είπα, μα πριν προλάβω να συνεχίσω ένα χαστούκι άστραψε στο πρόσωπο μου. Με το άλλο του χέρι, μου έσφιξε το λαιμό και μου έδωσε άλλα δυο τρια σκαμπίλια, το ίδιο δυνατά. Μετά άρχισε να μου σκαμπιλίζει το μουνάκι μου. Ξαφνικά άρχισα να του δείχνω πως φοβάμαι - ίσως και να φοβήθηκα λιγάκι - και να απειλούμε δίχως να μπορώ να κάνω κάτι. Έπαιζα το ρόλο μου καλά όμως, και έκανα αυτό που ήθελε.

Ήμουν στο έλεος ενός τρισάθλιου νευρωτικού τύπου με σηκωμένη τη

κατακαυλωμένη πούτσα του. Με έπνιγε σφίγγοντας μου το λαιμό, και όταν άφησε τα χέρια του από πάνω μου, αμέσως σωριάστηκα κάτω ανάσκελα. Ήρθε και έπεσε με ανοιχτά τα πόδια του ανάμεσα στο κεφάλι μου. Τα μπούτια του με έσφιγγαν, και τα αρχίδια του είχαν καθίσει βαριά πάνω στο πρόσωπο μου. Μια δεισοσμία μου ήρθε, αλλά δε τόλμησα να διαμαρτυρηθώ. Το μόνο που πρόλαβα να δω μετά, ήταν το πουλί του να χώνεται στο στόμα μου. Το κράτησε για ώρα μέσα στο ζεστό και φιλόξενο περιβάλλον που βρήκε. Μετά όμως το έβγαλε όλο έξω, τράβηξε το πετσάκι πίσω, και γω τότε με τη γλώσσα μου άρχισα να πιπιλάω το πουτσοκέφαλο του. Αυτό και πάλι δεν του αρκούσε, γιατί με έπιασε από τα μαλλιά μου και προσπάθούσε με μανία να μου γαμίσει το στόμα με τη πούτσα του. Ήταν όμως τόσο μεγάλη και χοντρή που με έπνιγε, και είχα γεμίσει σάλια που έτρεχαν από το στόμα μου, και δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια μου. Το πέος του ήταν σκληρό σαν ασάλι και κατακόκκινο. Ο κώλος του σφιχτός, κουνιόταν ρυθμικά πάνω μου, όταν ένα ακόμα χαστούκι άστραψε στο πρόσωπο μου. Νομίζω πως τραντάχτηκε η γη κάτω από τα πόδια μου. Η έντονη ζαλάδα από τη καύλα, η απουσία κάποιας εξόδου, η αποπνικτική ζέστη, η βρώμα του δέρματος του, και η επιμονή αυτού του τύπου, με έκαναν απλά να μοιάζω με ένα πουτανάκι που τα ζητάει ο κώλος της. Αναστέναξα κλαψουρίζοντας και συνέχιζα να του γλείφω όλο το καυλί του από πάνω μέχρι κάτω, ενώ του μάλαζα ταυτόχρονα τα τριχωτά χοντρά αρχίδια του. Με είχε κολήσει στο παγωμένο τοίχο και μπαινόβγαζε τη πούτσα του μέσα στο στόμα μου. Η αναπνοή μου κόντευε να σταματήσει, όσο αυτός χτυπούσε το καυλί του με δύναμη το γλυκό μου προσωπάκι και τόχωνε ξανά στο στόμα μου. Νόμιζα πως θα τελείωνε, αλλά όχι. «Θα σε γαμήσω τώρα» είπε κοφτά και με γύρισε στα τέσσερα.

Μου κόλλησε το κεφάλι στο στρώμα, και έχωσε το πουλί του με βια βαθιά μέσα στο μουνί μου. Το ένιωσα να μου φθάνει μέχρι το λάρυγγα, αλλά δεν διαμαρτυρήκα. Δε θα είχε και κανένα νόημα.

Με γαμούσε και μου έβαζε κωλοδάχτυλο. Ένωθε βασιλιάς ο δύστυχος.

Μα σαν αδύναμος βασιλιάς τελείωσε αμέσως, βλαστημώντας που έγινε τόσο

γρήγορα. Σηκώθηκε, πήγε στην άκρη του δωματίου, άναψε ένα τσιγάρο, και το κάπνισε βαριασπενάζοντας. Σηκώθηκα και γω και πήγα να πάρω ένα τσιγάρο από το πακέτο του.

«Τι κάνεις μωρή βρωμιάρα» μου φώναξε με έντονο ύφος! «Σου είπα εγώ να πάρεις από τα τσιγάρα μου;» Ο τύπος ήταν τρελλός και γω άρχισα να το μετανιώνω που έφθασα εως εκεί κάτω. Πριν προλάβω να αντιδράσω σηκώνεται απάνω και μου δίνει μια δυνατή γροθιά στο πρόσωπο, στέλνοντάς με πίσω στο βρώμικο στρώμα. Ένωσα λίγο αίμα στην άκρη των χειλιών μου. «Έτσι θέλω να μου πάρεις πίπα καριόλα,» είπε αγριεμένα. «Έλα δώ και άρχισε να μου το ρουφάς,» δείχνοντας το μισοπεσμένο πουλί του. «Σκουπίσου, γιατί έτσι και δω μια στάλα αίμα στο καυλί μου θα σε σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια εδώ και τώρα, και κανένας δε θα το πάρει είδηση.»

Πλησίασα στα τέσσερα και κοντοστάθηκα μπροστά στα πόδια του με μάτια κατακόκκινα. «Μάλλον δε καταλαβαίνεις» είπε, και φαινόταν πως είχε χαμένα εντελώς τα λογικά του. Εκείνη τη στιγμή επιβεβαιώθηκε η ανάγκη μου να το σκάσω από εκεί μέσα. Έπρεπε να βρώ ένα τρόπο να φύγω, πριν να είναι ακόμα αργά και το μετανιώσω. Αλλά πως;

«Θέλω να φύγω» του είπα. «Δε θα πας πουθενά» μου ανταπάντησε αμέσως. «Σε ικετεύω, άσε με να φύγω» του είπα, με ένα σπαραχτικά απελπισμένο τόνο στη φωνή μου. «Ρε δε πας πουθενά!» μου φώναξε αγριεμένος, και σηκώθηκε απειλητικά από τη καρέκλα που καθότανε. Εκείνη τη στιγμή, πήγα να σηκωθώ και γω, όταν μια κλωτσιά με βρήκε στα σπλάχνα, κόβοντας μου απότομα την ανάσα. Παραπάτησα προς τα πίσω προσπαθώντας να ξαναβρώ την αναπνοή μου, αλλά άθελα μου έπεσα πάνω στο τραπεζάκι με τα αναμένα κεριά, που με τη σειρά τους έπεσαν πάνω στο στρώμα, και μεμιάς όλος ο χώρος λαμπάδισε. Η φλόγες πλημύρισαν το μικρό δωμάτιο, και ο τύπος εξαγριωμένος προσπαθούσε να τις σβήσει με ένα μπουκάλι νερό. Άρπαξα δίχως να χάσω χρόνο την ευκαιρία και εντόπισα το σημείο που είχε πετάξει τα κλειδιά. Έτρεξα στη γωνία, τα μάζεψα

από κάτω, και τα κράτησα σφιχτά στη χούφτα μου. Ο τύπος με κοίταξε με το πιο άγριο βλέμμα που με έχει κοιτάξει ποτέ άνθρωπος. Το φόρεμα μου είχε λαμπαδιάσει μαζί με το στρώμα, και αυτός τότε κινήθηκε απειλιτικά εναντίον μου. Τίποτα δε τον σταματούσε από το να με αποτελειώσει εκείνη τη στιγμή. Στο γυάλινο απόκοσμο βλέμμα του αντίκρουσα το θάνατο. Κάπου έσκυψε, έψαξε, και το έπιασε στα χέρια του. Και τη στιγμή που με πλησίαζε απειλιτικά με ένα μεγάλο λαμπερό ξυράφι, έσκυψα απότομα, άρπαξα τη γόβα μου, και κάρφωσα το μυτερό τακούνι της σφηνώνοντας το γερά στο ένα του μάτι.

«Καριόλα!» Φώναξε ουρλιάζοντας από το πόνο.

«Θα σε γαμήσω/θα σε σκοτώσω πουτάνα!»

Δεν έχασα την ευκαιρία, άρπαξα το μικρό τσαντάκι μου και έτρεξα όπως ήμουν στη πόρτα. Τα χέρια μου έτρεμαν, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να μη βγω από αυτό το αχούρι. Όταν κατάφερα να ξεκλειδώσω, γύρισα με μια ματιά λέγοντας του: «Είσαι ένα τίποτα, δεν αξίζεις τίποτα», και βγήκα γυμνή όπως ήμουν έξω στο σκοτεινό διάδρομο.

Η νέα Χείδερ μόλις είχε μεταμορφωθεί, και μόλις είχε ξεκλειδώσει τη πύλη της κολάσεως!

Ανέβηκα πάνω στο δρόμο και κατευθύνθηκα ξυπόλυτη μέχρι το αυτοκίνητο μου.

Η ώρα ήταν περασμένες 3 το πρωί.

Έτρεμα ολόκληρη· τα πόδια μου έτρεμαν κι αυτά ακόμα περισσότερο.

Βρήκα όμως το κουράγιο και έβαλα μπρός, και όπως όπως έφυγα βολίδα από κει. Μέσα στο αυτοκίνητο βρήκα μόνο μια πετσέτα θαλλάσης, όπου και τη τύλιξα γύρω από το στήθος μου.

Μετά από μια ώρα είχα φθάσει στο σπίτι, στην έπαυλη.

Η Ερατώ βρισκόταν στο δωμάτιο της, και πρέπει να κοιμόταν.

Σίγουρα δεν ήξερε, ούτε ήταν σε θέση να φανταστεί τα όσα διαδραματίστηκαν μερικές ώρες πριν σε ένα σκοτεινό υπόγειο μακριά από την έπαυλη της.

Η Χείδερ όμως που είχε προκαλέσει όλο αυτό το χαμό, γνώριζε και τις πράξεις της, και τις συνέπειες αυτών. Και αναρωτιόταν αν ήθελε να δώσει ένα τέλος στην εικονική ζωή που της δημιούργησε η Ερατώ, ή να το συνεχίσει και να το πάει παραπέρα. Ο τύπος από το υπόγειο δεν την απασχολούσε πια, αλλά ακόμα δεν είχε αποφασίσει, αν έπρεπε να κλείσει το προφίλ της στο facebook με το φόβο μήπως τελικά το άτομο αυτό τη παρακολουθούσε και της έκανε κακό. Ήταν μπερδεμένη για την ώρα.

Η αλήθεια είναι ότι πέρα από ανεγκέφαλους ακίνδυνους εραστές που είχαν πλημμυρίσει το προφίλ της, άρχισαν να μαζεύονται και κάποια κακοποιά στοιχεία, άκρως επικίνδυνα και ανεξέλεκτα παρακμιακά άτομα.

Μα η καημένη η Ερατώ, ιδέα δεν είχε από όσα συνέβαιναν κάτω στο μεγάλο σαλόνι του σπιτιού της. Το μόνο που έκανε, ήταν να στήνει αυτί, και να προσπαθεί να πιάσει τους ήχους από το οτιδήποτε, μέσα και έξω από το σπίτι, και να τους μεταφράσει στο αθώο μυαλό της.

Και όταν ξημέρωσε η τελευταία Κυριακή του Αυγούστου, αυτή ήταν ακόμα κλεισμένη στη κάμαρη της. Στο ακριανό βορειοδυτικό δωμάτιο του πρώτου ορόφου. Και εκείνο το Κυριακάτικο πρωινό, ήταν που προσπάθησε άκαρπα για άλλη μια φορά να σηκωθεί από το κρεβάτι της, και να δοκιμάσει να το σκάσει. Μάλλον, όχι να το σκάσει ακριβώς, αλλά να πάρει πίσω τη ζωή της. Αυτό την απασχολούσε τώρα, και άρχισε να πλάθει ένα σχέδιο στο μυαλό της.

Εδώ και 3-4 ημέρες που βρισκόταν φυλακισμένη στο δωμάτιο της, είχε παρατηρήσει πως οι επισκέψεις της Χείδερ δεν ακολουθούσαν κάποιο συγκεκριμένο πρόγραμμα. Συνήθως ανέβαινε αργά τη νύχτα, ή πολύ νωρίς το

πρωί. Αναρωτιόταν ακόμα η Ερατώ, αν υπήρχε κάποιος για να τη βοηθήσει, αλλά λίγοι, απελπιστικά ελάχιστοι ήταν οι φίλοι της. Και ο τρόπος που ζούσε το τελευταίο χρόνο τη ζωή της, έδειχνε πως τους είχε αποκλείσει όλους. Μόνο με τον Μπάμπη είχε κρατήσει επαφές, και αυτές ήταν μόνο, όταν αυτή αποφάσιζε να του τηλεφωνήσει, και αυτό για τους προφανείς λόγους.

Ξαφνικά ένιωσε πολύ μόνη της. Ανατριχιαστικά μόνη της αυτές τις δύσκολες ώρες. Δε μπορούσε να πιστέψει πως έφθασε σε αυτή τη κατάσταση. Ξαπλωμένη στο μεγάλο ξύλινο κρεβάτι της, ανίκανη να κουνηθεί, να μιλήσει, να πράξει το οτιδήποτε. Μήπως ήταν ακόμα ναρκωμένη; Μήπως τα φανταζόταν όλα αυτά; Δεν είχε όμως τις απαντήσεις, εκείνες που θα τη βοηθούσαν να βρεί μια λύση. Ήταν μόνη της και απροστάτευτη. Δέσμια μιας κούκλας, της Χέϊδερ, που είχε ζωντανέψει και της είχε κλέψει τη ζωή. Που την εκμεταλευόταν και ερωτοτροπούσε με το όμορφο σιλικονάτο σώμα της. Η Χέϊδερ έπρεπε να ήταν στη θέση της, και όχι αυτή. Η Χέϊδερ είναι μια κούκλα αγάπης, μια κούκλα του σεξ, όχι αυτή. Ολομόναχη μέσα στη κάμαρη της η Ερατώ δεν μπορούσε να αντιληφθεί και να ξεχωρίσει το ψέμα από την αλήθεια. Την πραγματικότητα από την φαντασία. Μόνο η κόκκινη αυλακιά στο δάχτυλο της, ήταν η μόνη απόδειξη ότι είναι ζωντανή, αλλά φυλακισμένη σε ένα άλλο σώμα. Γιατί δεν ένιωθε όμως το δικό της σώμα; Δε μπορούσε να δώσει μια εξήγηση γι'αυτό.

Τόσος κόσμος αποκτούσε τέτοιες κούκλες, για να περνάει όμορφα και να κάνει σεξ όποτε ήθελε. Τόσοι άνθρωποι, άντρες και γυναίκες αναζητούσαν έναν εναλλακτικό σύντροφο για να σπάσουν τη μονοτονία. Τόσοι εραστές έβαζαν στην ερωτική τους ζωή μια τέτοια κούκλα για να διευρύνουν τον σεξουαλικό τους ορίζοντα. Τόσα ζευγάρια, τόσοι άνθρωποι. Τι διαφορετικό έκανε η γλυκιά Ερατώ για να περνάει τώρα όλα αυτά τα βάσανα. Και

η Χείδερ, που να βρίσκεται άραγε τώρα, τι να κάνει;

Τα ναρκωτικά είχαν τελειώσει στο σπίτι της Ερατώ.

Η Χείδερ ασκόπως έψαχνε εκείνο το κυριακάτικο πρωινό του Σεπτεμβρη μέσα στο σπίτι να βρεί κάποια καβάντζα, που να έχει φυλάξει κάποιο μικρό απόθεμα ναρκωτικών η Ερατώ.

Οπότε, έπρεπε να βρεί τον Μπάμπη, αυτός θα την έφτιαχνε. Δεν ήθελε όμως να τον πάρει τηλέφωνο, γιατί πιθανό να καταλάβαινε τη διαφορά στη φωνή της, και να υποπτευόταν πως κάτι δε πήγαινε καλά. Όχι, δεν είχε σκοπό να το διακινδυνεύσει. Μέχρι τώρα το σχέδιο της ήταν άρτια μελετημένο και της άρεσε που είχε πάρει τη ζωή της Ερατώ και έκανε ότι ήθελε. Στη πραγματικότητα έκανε πράξη, αυτά που η Ερατώ απλά φαντασιωνόταν. Ήταν καλύτερη από την Ερατώ σίγουρα, και τίποτα δε θα σταματούσε το διαβολικό της σχέδιο. Η Ερατώ την δημιούργησε και η Χείδερ, είχε σκοπό να ολοκληρώσει τη μεταμόρφωση της, και να πάρει επάξια τη θέση που της αντιστοιχούσε. Είχε δικιά της μια ολόκληρη έπαυλη, ήταν νέα σέξι και πλούσια, και το σημαντικότερο, είχε πολλούς φανατικούς εραστές, έτοιμους ανα πάση στιγμή και ώρα να ικανοποιήσουν κάθε σεξουαλική της φαντασίωση. Ναι, είχε την απόλυτη κυριαρχία, και δεν θα άφηνε τίποτα και κανέναν να μπει στο δρόμο που ανοίγονταν τώρα μπροστά της. Η Ερατώ από την άλλη, ήταν το θύμα, που έπρεπε να υπομείνει τη μοίρα της. Μια μοίρα, που η ίδια με τις πράξεις της ανέστησε μέσα από την αγνή της καρδιά. Γιατί η Ερατώ είναι μια αθώα ψυχή, στοιχειωμένη από μια σατανική ύπαρξη, που παίζει με το μυαλό και το σώμα της.

«Αυτή η αναθεματισμένη Κυριακή κινδυνεύει να γίνει πολύ βαρετή,»

μουρμούρισε η Χείδερ. Τρεις μέρες τώρα το μόνο που έκανε ήταν μόνο εκείνη η βίαιη επίσκεψη στον τύπο στο υπόγειο, και τίποτε άλλο.

Σε κάποιες άλλες ώρες για να σκοτώσει την ώρα της, επισκέφθηκε όλο το υπόλοιπο σπίτι, να θαυμάσει με ειρωνική ιδιάθεση τη πολυτέλεια και την

αρχιτεκτονική της υπέροχης αυτής έπαυλης. Παντού, όπου κι αν άπλωνε τη ματιά της, διέκρινε την αγάπη της οικογένειας ως προς τη τέχνη και της ανεκτίμητης αξίας αντικείμενα που διακοσμούσαν τους χώρους. Πίνακες όλων των ειδών, και γκραβούρες με αναπαραστάσεις από τη φύση και τη θάλασσα, με μικρά καίκια να πλέουν σε γραφικά λιμανάκια, μέχρι μεγάλα ιστιοφόρα να παλεύουν με τα άγρια κύματα. Προσωπογραφίες, ελαιογραφίες, σε μοναδικές κορνίζες με περίτεχνα σκαλίσματα καμάρων στους τεράστιους τοίχους των δωματίων. Έργα μοντέρνας τέχνης, όχι απαραίτητα επωνύμων καλλιτεχνών, ξεχώριζαν σε γωνίες και άλλα σημεία της έπαυλης. Ένας λαβύρινθος από διαδρόμους και δωμάτια, με αυτόματους φωτισμούς, βαριά χαλιά, και χοντρούς τοίχους, πάταγαν σταθερά τη γη. Υπερσύγχρονες κουζίνες, λαμπερά μπάνια με αστραφτερά πλακάκια, και ένας στόλος από έξυπνα γκατζετάκια, ήταν στη διάθεση της. Και σε μια απόσταση μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο, ο δικός της κόσμος, τη κρατούσε ασφαλή και ήσυχη, να απολαμβάνει τους ήχους από τα δέντρα και τα πουλιά που στήναν τις φωλιές τους εκεί για χάρη της. Για τη χάρη όμως της Ερατώ, και όχι τη δική της. Γι'αυτό κι αυτή η ειρωνία στο βλέμμα της.

Όλο το υπόλοιπο διάστημα τον είχε αφιερώσει να διαβάζει το χρονολόγιο, στο προφίλ της στο facebook. Διάβαζε τα σχόλια, τα μηνύματα στο messenger, έβλεπε τον εαυτό της από τις φωτογραφίες που ανέβαζε η Ερατώ, και έψαχνε για το επόμενο θύμα της. Είχε χρόνο όμως γι'αυτό. Τώρα χρειαζόταν μια γερή δόση ναρκωτικής ουσίας. Έπιασε το κινητό της καλής της, και έγραψε ένα μήνυμα στον Μπάμπη. «Γλυκέ μου άντρα, χρειάζομαι άμεσα μια αρκετά μεγάλη δόση ενέργειας και ηρεμίας. Σε φιλώ.» Πάτησε το βελάκι και το μήνυμα έφτασε μετά από ένα δευτερόλεπτο στον Μπάμπη. Μόλις είχε ξυπνήσει, αφού δεν είχε προλάβει να συμπληρώσει 2 - 3 ώρες ύπνου. Άλλωστε τέτοιοι τύποι δεν κοιμούνται και πολύ, και είναι πάντα σε εγρήγορση. Ποτέ δε ξέρεις τι σου ξημερώνει, ειδικά στη δουλειά του Μπάμπη. Του έχει ξαναστείλει μήνυμα η Ερατώ, αλλά ποτέ δεν τον έχει αποκαλέσει "γλυκό της". Τι είναι πάλι τούτο

σκέφτηκε ο άμοιρος μέσα στη νύστα του. Την Ερατώ τη συμπαθούσε πολύ και δε της χάλαγε χατήρι ποτέ. Ήταν αυτή μάλιστα, που τον είχε γλυτώσει από τη φυλακή, όταν τη χρησιμοποίησε για άλλοθι του πριν πολλά χρόνια πίσω. Και η Ερατώ είναι ένα πρόσωπο που σου εμπνέει εμπιστοσύνη και σεβασμό. Αυτό είδε και ο εισαγγελέας και πρότεινε τελικά την αθώωση του. Αυτό ο Μπάμπης δε το είχε ξεχάσει, και πάντα ήταν πρόθυμος να της συμπαρασταθεί σε κάθε ευκαιρία που θα του παρουσιαζόταν. Γιατί τέτοιος τύπος ανθρώπου ήταν: στακάτος άντρας, παλαιάς κοπής. Γι'αυτό και μόλις είδε το μήνυμα της καλής του φίλης, φρόντισε άμεσα όπως του ζήτησε, να την εξυπηρετήσει.

Κατά το σούρουπο, και όταν ο ήλιος πάσχιζε να κρατηθεί λίγο ακόμα για τα μάτια κάποιων ρομαντικών ζευγαριών, το κουδούνι στην έπαυλη ήχησε μελωδικά. Η Χέϊδερ πλησίασε το θυροτηλέφωνο και διέκρινε έναν νέο με ένα σκουτεράκι έξω στην κεντρική αυλόπορτα. Κατάλαβε ότι ήταν από τον Μπάμπη. Πάτησε το διακόπτη και η μεγάλη κεντρική καγκελωτή αυλόπορτα άνοιξε διάπλατα. Ο νεαρός ακολούθησε το πέτρινο δρομάκι που οδηγούσε στην έπαυλη, και πάρκαρα το μηχανάκι του έξω από το γκαράζ, πλάι στη μηχανή της Ερατώ που είχε παρατήσει εκεί η Χέϊδερ πριν λίγα βράδια.

Πλησίασε αμήχανος τις σκάλες, τις ανέβηκε με γρήγορο βηματισμό, και στάθηκε έξω από τη μεγάλη πόρτα της κεντρικής εισόδου. Όλη αυτή την ώρα η Χέϊδερ τον παρακολουθούσε από τις κάμερες ασφαλείας που υπήρχαν ολόγυρα παντού, μέσα και έξω από το σπίτι. Ήταν ένα έξοδο που δεν είχε λυπηθεί η Ερατώ να πληρώσει, προκειμένου να νιώθει ασφάλεια και σιγουριά.

Ο νεαρός περίμενε υπομονετικά όταν άνοιξε η πόρτα και εμφανίστηκε μπροστά του η Χέϊδερ. Η εικόνα που αντίκρυσαν τα μάτια του ήταν αποκαλυπτική.

Η οικοδέσποινα του σπιτιού φορούσε ένα μακρύ διάφανο κιμονό, που έπεφτε μαλακά και χυτά μέχρι το άνω μέρος των μηρών της. Με απλικαρισμένη δαντέλα στο κάτω μέρος των μανικιών και στο ντεκολτέ, και μια κομψή μεταξένια ζώνη που έδενε σφιχτά στη μέση της, αναδείκνυε τις σέξυ καμπύλες της. Η Χέϊδερ

ήξερε να προκαλεί, πρώτα με το σώμα της και μετά με το μυαλό της. Ήταν ξυπόλητη, και μέσα από το κιμονό δε φορούσε τίποτα. Μόνο ένα άρωμα, και με εξαίρεση μια ξανθιά περούκα που βρήκε στο βεστιάριο της Ερατώ με ροζ αφέλειες και καρέ κόψιμο. Ήταν, ναι, πολύ εντυπωσιακή.

Από την άλλη, ο νεαρός μας φίλος, ήταν ένα θυληπρεπές αγόρι, που δε δίσταζε να κοιμάτε με γυναίκες αλλά και με άντρες τις περισσότερες φορές. Είχε ένα δουλοπρεπές χαρακτήρα, είχε ακόμα ακμή στο πρόσωπο του, ήταν πολύ λεπτός, και ήταν μετρίου αναστήματος. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν κομμένα πολύ κοντά, και τα μεγάλα μάτια του εντυπωσιακά όμορφα.

«Πέρασε», του είπε χαμογελώντας η Χέϊδερ, «μόνο βγάλε σε παρακαλώ τα παπούτσια σου.» Και τον άφησε εκεί, γυρίζοντας του τη πλάτη, λικνίζοντας στα γουρλομένα μάτια του, τους γοφούς της, σαν μια βάρκα που λικνίζεται νωχελικά απάνεμη στο γυαλό. Ο οποίος, αυτός, αν και προτιμούσε τους άντρες, δε μπορούσε να μείνει ασυγκίνητος σε μια τέτοια μοναδική και αισθησιακή οπτασία. Πειθήνιος, είχε μάθει να υπακούει και να εκτελεί τυφλά τις θελήσεις και τις εντολές του άλλου. Και τώρα η νέα του αφέντρα η Χέϊδερ, ήταν έτοιμη να τον κατασπαράξει με τις καύλες και τα νεύρα που είχε, εκείνο το αθώο κυριακάτικο βράδυ.

Ο ανυποψίαστος νεαρός μεταφορέας, πέρασε μέσα και έκλεισε πίσω του τη βαριά εξώπορτα .

Στο μεγάλο σαλόνι η Χέϊδερ είχε καθίσει αναπαυτικά σε μια κλασική πολυθρόνα μπερζέρα, που είχε το χρώμα της άμμου. Είχε σταυρώσει τα ντελικάτα πόδια της και τα κουνούσε νευρικά καθώς τον παρατηρούσε. Εκείνος στεκόταν ακόμα όρθιος περιμένοντας να του πει να καθήσει. Ανταυτού, τον ρώτησε ευθέως τι είχε για εκείνην. Ο νεαρός έβγαλε από το εσώρουχο του, δυο σακουλάκια. Πάντα εκεί έκρυβε τα ναρκωτικά όταν έκανε παραδόσεις, σε περίπτωση που τον σταματούσε η αστυνομία για έλεγχο, κάτι που μπορούσε να συμβεί ανα πάσα στιγμή σε μπλόκα που στήνονταν πολλές φορές τα βράδια, στις μεγάλες λεωφόρους των Αθηνών. Τα έβγαλε και τα ακούμπησε δίπλα της, πάνω σε ένα

κλασικό στρογγυλό τραπεζάκι σαλονιού με τρία πόδια, όλο από λουστραρισμένο μασίφ ξύλο οξυάς.

«Ο Μπάμπης μου είπε να μη σας πάρω χρήματα και σας στέλνει τα χαιρετίσματα του,» είπε σχεδόν μονοκοπανιάς ο νεαρός χωρίς να πάρει ανάσα.

Η Χέϊδερ χαμογέλασε και τον ρώτησε αν ήθελε να πιεί κάτι. «Ένα ποτήρι νερό, είναι μια χαρά» της απάντησε. Πήγε μέχρι τη κουζίνα, γέμισε ένα μεγάλο ποτήρι με παγωμένο φρέσκο νερό και γύρισε στο σαλόνι. Το νεαρό αγόρι την περίμενε ακόμα όρθιο. «Δε θα κάτσεις;» τον παρότρυνε. «Ναι, βέβαια,» και πήρε το ποτήρι από τα χέρια της και έκατσε σε έναν από τους δυο καναπέδες, αυτόν που ήταν πιο κοντά της. Η Χέϊδερ πήρε το σακουλάκι με την κοκαΐνη και ετοιμαζόταν να φτιάξει δυο, ίσως και παραπάνω γραμμές από το ναρκωτικό των πλουσίων. «Θα μου κάνεις παρέα;» τον ρώτησε κάτω από τα μισόκλειστα μάτια της. «Όχι» τραύλισε ο νεαρός. «Προτιμώ το μαύρο» της είπε. «Είμαι αρκετά νευρικός από φύση μου, οπότε το χασίσι μου πάει περισσότερο.» «Φτιάξε τότε ένα τσιγαράκι, και χαλάρωσε μαζί μου,» του είπε η όμορφη οικοδέσποινα, σνιφάροντας τη πρώτη μυτιά στο ξεκίνημα αυτής της δόλιας νύχτας. Σε λίγα λεπτά, ήταν και οι δυο τους φτιαγμένοι, ο καθένας στο δικό του κόσμο.

Ο νεαρός κουρνιασμένος στον καναπέ, έριχνε κλεφτές ματιές στη γυναίκα απέναντι του, και εκείνη ένιωθε το βλέμα του να πλέει πάνω της, και αποφάσισε πως ήρθε η ώρα να τον εκμεταλευτεί. Σηκώθηκε από τη πολυθρόνα της και πήγε στάθηκε μπροστά του όρθια και επιβλητική. Ο φωτισμός ήταν αρκετός για να διακρίνει κανείς τη τέλεια επιδερμίδα της, τη καύλα που έβραζε εκείνη την ώρα μέσα της, και το διαβολικό της βλέμμα. Είχε ξυρίσει το μουνάκι της σε σχήμα τρίγωνο, και είχε βάψει τα νύχια της σε ένα χρώμα βαθύ κόκκινο. Έλυσε τη μεταξένια ζώνη που έδενε σφιχτά τη μέση της, και το κιμονό γλίστησε στο κορμί της και έπεσε απαλά στο πάτωμα. Ο νεαρός την κοιτούσε εκστασιασμένος με αυτό που έβλεπε, και σε αυτό που υποψιαζόταν ότι θα ακολουθήσει. Το πρόσωπο του ήταν στην ίδια ευθεία με την υπέροχη μέση της οικοδέσποινας. Η Χέϊδερ σήκωσε με χάρη το δεξί της πόδι και το ακούμπησε πάνω στο καναπέ,

ανάμεσα στα πόδια του νέου θύματος που είχε στη κατοχή της. «Πλησίασε» του είπε, «και κοίτα το μουνάκι μου, μα μη το ακουμπήσεις, απλά πλησίασε κοντά και κοίτα το καλά.» Ο μικρός ακολουθούσε τις εντολές της, δίχως να διαμαρτύρεται. «Μη μιλάς και μη με κοιτάς στα μάτια, αν δε σου πω εγώ,» διαμαρτυρήθηκε η Χέϊντερ! Και με μια κλωτσιά τον πέταξε πίσω στη θέση του. Πήγε πάλι και βολεύτηκε στη πολυθρόνα της. Άφησε ένα δυνατό γέλιο.

Σταύρωσε ξανά τα πόδια της και άναψε ένα τσιγάρο. Τον κοίταξε ειρωνικά και του έκανε νόημα να βγάλει τα ρούχα του. Αυτός σηκώθηκε απάνω, έβγαλε όλα τα ρούχα του, και έμεινε γυμνός μπροστά της. Το τσουτσούνι του μικρό, ντρεπόταν να σηκωθεί ακόμα.

Η Χέϊντερ γέλασε με το θέαμα. Αρχοντικά στο κάθισμα της, τον προσκάλεσε να σκύψει να πιάσει και να φιλήσει τα πόδια της σα μικρό σκυλάκι. Κι αυτός το έκανε, όπως ακριβώς του πρόσταζε η αφεντιά της.

Ο νεαρός είχε αρχίσει να ερεθίζεται, και το πρόσωπο του είχε αναψοκοκκινίσει. Τώρα ήταν η σειρά της, και σηκώθηκε απάνω. Αυτός είχε διαταχθεί να ξαπλώσει ανάσκελα στο παχύ χαλί, και την περίμενε. Στάθηκε ακριβώς πάνω από το κεφάλι του, και ο μικρός θαύμασε τα μακριά της πόδια και το υπέροχο μουνάκι της. «Θα με γλύψεις μέχρι να τελειώσω» του είπε με σοβαρό ύφος.

Και κάθισε με ανοιχτά τα πόδια πάνω στο πρόσωπο του.

Τον έσφιξε με τα μπούτια της, και του έκλεισε το στόμα με το αιδοίο της.

Ο νεαρός άρχισε να τη γλύφει κι αυτή να κουνάει τη λεκάνη της μπρος πίσω. Κάθε τόσο έκανε λίγο πίσω για να δει αν ανέπνεε, και έβλεπε τα σάλια του ανακατεμένα με τα δικά της υγρά. Ωραίο θέμα. Ένας άγουρος νέος σκλάβος, ολόδικος μου να τον κάνω ότι θέλω, χωμένος μέσα στο μουνί μου. Ξαναγέλασε δυνατά!

Σκέφτηκε να τον κατουρήσει, αλλά δεν της ερχόταν εκείνη τη στιγμή. Θα ήταν ωραία ιδέα όμως.

Συνέχισε αυτή την απόλαυση για αρκετή ώρα. Μετά αποφάσισε να αλλάξει στάση, σηκώθηκε και έκατσε με το κώλο της στο πρόσωπο του. Σφράγισε με τη

κωλοτρυπίδα της το στόμα του, και σε αυτό το σημείο είχε καυλώσει πάρα πολύ! Ο νεαρός έχωνε τη γλώσσα του βαθιά όσο μπορούσε, κι αυτή για να τον διευκολύνει, άνοιγε τα κωλομέρια της με τα δυο της χέρια. Αυτό το μαρτύριο κράτησε κάποια λεπτά της ώρας, αλλά φάνηκε αιώνας για τον μεταφορέα που έχανε την αναπνοή του εκεί κάτω κάθε τόσο.

Η Χείδερ δεν δίσταζε να γυρνάει και να τον χαστουκίζει, όταν έβλεπε πως σταματούσε για να πάρει μια ανάσα ο μικρός. Ήθελε να τον αποστραγγίξει, και να τον αφήσει άδειο να κείτεται στο πάτωμα, να παρακαλάει για λίγο αέρα.

Σε λίγη ώρα, η σέξυ κούκλα μας είχε ξεφύγει στα ουράνια, πίεζε το μουνί της και τριβόταν με αγριάδα πάνω στο πρόσωπο του βγάζοντας μικρά βογκητά.

Τελείωσε, με τα κωλομέρια της να βαραίνουν στο κεφάλι του νεαρού, και τα υγρά της να έχουν πλημμυρίσει το πρόσωπο του. Σηκώθηκε αργά με μια πρωτοφανής απάθεια από πάνω του, κλοτσώντας το πρόσωπο του με το πόδι της, και έφυγε προς τη κουζίνα να πάει να πιεί νερό. Γυρίζοντας πίσω, και ενώ αυτός είχε ήδη ντυθεί, του χαίδεψε το πρόσωπο, και του ζήτησε αμέσως να εξαφανιστεί!

Μέχρι τα χαράματα η σιλικονάτη αυτή τύπισσα είχα καταναλώσει 1,5 περίπου γραμμάρια κοκαίνης, και ο ύπνος είχε διαγραφεί εντελώς από τον εγκέφαλο της. Τη θέση του ανέλαβε να καλύψει η υπεριέργηση, η αυτοπεποίθηση, και μια ψεύτικη χαζοευτυχία.

Δε μπορούσε να σταθεί σε μια μεριά. Άκουγε psychedelic progressive acid trip trance και χόρευε μόνη της. Είχε ανεβάσει την ένταση πολύ δυνατά, και τα τεράστια ηχεία δονούνταν στο ρυθμό της άναρχης αυτής μουσικής. Γυρνούσε γύρω από τον εαυτό της, έπεφτε κάτω, ξανασηκωνόταν, και γελούσε σα τη τρελή στο κάμπο. Ήταν μακάβριο, αν σκεφτείς ότι λίγα μέτρα πιο πάνω ήτανε η Ερατώ, που μετρούσε τα λεπτά της απελευθέρωσης της.

Ήταν ακόμα πιο τραγικό, αν σκεφτείς, ότι κάποιες εκατοντάδες μέτρα μακριά από την έπαυλη, ξημέρωνε μια Δευτέρα με τους αθηναίους και τις αθηναίες να πρέπει

να προσαρμοστούν στα εβδομαδιαία έκτακτα μέτρα που εξέδιδε η κυβέρνηση σε κάθε νέα έξαρση του ιού ή των ανθρώπων. Η ζωή στη πόλη της Αθήνας, αλλά και των υπολοίπων μεγαλουπόλεων είχε γίνει ανυπόφορη. Απαγόρευση κυκλοφορίας, υποχρεωτική χρήση της μάσκας, και μια νέα γενιά που μεγάλωνε σε ένα ποτάμι αλλαγών, που δεν είχε τελειωμό. Ένα μεγάλο γκράφιτι έξω από το Πολυτεχνείο, έγραφε: «Μόνη λύση, επιστροφή στη φύση.» Και είναι αλήθεια, πως μια ήσυχη ζωή στο χωριό, με το μποστάνι του και τις κοτούλες του, μπορούσε κανείς να περάσει ζάχαρη! Και κατά πως φαινόταν, οι πιο προνοητικοί, ετοιμαζόντουσαν για εσωτερική μετανάστευση προς τις επαρχίες και τα νησιά. Όσοι όμως έπρεπε να μείνουν στις μεγάλες πόλεις, θα έπρεπε να σκύψουν το κεφάλι, και να γίνουν οι νέοι σύγχρονοι σκλάβοι. Θα μάθαιναν να συνεργάζονται με τα μηχανήματα και τα ρομπότ. Οι υπόλοιποι αυτοεξόριστοι, θα μάθαιναν πάλι από την αρχή να συνεργάζονται με τη φύση. Ο κόσμος, σύμφωνα με τους μελλοντολόγους, θα χωρίζονταν σε αυτούς που θα διευκόλυναν τα σχέδια των μεγάλων, και θα προχωρούσαν στο επόμενο στάδιο της εξέλιξης τους. Και σε αυτούς που θα ζούσαν στη φύση ανεξάρτητοι, ελεύθεροι - ίσως - αλλά με περιορισμούς, να μη βγαίνουν έξω από τα όρια που τους είχαν επιβάλει. Μέχρι που θα αφανιζόντουσαν κι αυτοί, μετά από πολλά, πολλά χρόνια.

Αποκαρδιωτικές σκέψεις, αλλά ίσως και όχι.

Παρατηρούμε επίσης μια νέα γενιά, ανίκανη να αντιμετωπίσουν τον πραγματικό κόσμο. Παιδιά που ζούνε μέσα σε ένα διαμέρισμα, να τρώνε πλαστικές τροφές και να παχαίνουν, χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να αλλάξουν κάτι. Ίσως οι επόμενες γενιές, να μην έχουν να αντιμετωπίσουν φτώχεια, πείνα, αρρώστιες, κούραση κρύο και αδικίες. Ίσως να μην έχουν συναισθήματα, να μην νιώθουν αγάπη, μίσος έρωτα, πόνο δυστυχία και ευτυχία. Να μη γελάνε και να μη κλαίνε. Ίσως να είναι πιο πρακτικοί, πιο δημοκρατικοί, και πιο έξυπνοι από εμάς τώρα. Να ζούνε όλοι αρμονικά, όπου όλοι ανεξαιρέτως θα απολαμβάνουν την ευημερία

και την ειρήνη.

Η μεγάλη αλλαγή ξεκίνησε για τους ανθρώπους το 2020.

Η νέα εποχή για την επανεκκίνηση του κόσμου ήρθε και είναι εδώ.

Σταματήσαμε τις αγκαλιές και τα χάδια, και περνάγαμε σιγά αλλά σταθερά σε μια νέα εποχή. Κάνουμε online σεξ με αισθητήρες, και ηλεκτροπνευματικά συνδεόμαστε με άλλα άτομα. Μένουμε μόνοι μας, και αποφεύγουμε τις επαφές που θα βάλουν σε κίνδυνο τη δημόσια υγεία. Και τέλος οι πιο προχωρημένοι σε όλο το κόσμο, αγοράζουν κούκλες αγάπης για να κάνουν σεξ, και να έχουνε μια συντροφιά. Οι κούκλες του έρωτα, που είναι ασφαλώς, η αρχή μιας πρώτης επαφής και συμβίωσης με τα επερχόμενα ρομπότ, που θα καλύπτουν όλες μας πια τις ανάγκες.

Ωστόσο αυτό δεν είναι παρηγοριά στον άρρωστο.

Είναι η νέα πραγματικότητα. Όπως το δει κανείς.

Οι νέοι κανόνες εφαρμόζονταν από τα κράτη, και με οδηγό τον φόβο καταναλώντουσαν αγόγγυστα από τους υπνωτισμένους ανθρώπους. Δεν υπήρχε πίσω, παρά μόνο μπροστά.

Και υπήρχε το παρόν, η Χέϊδερ και η Ερατώ· που έδιναν τη δική τους μάχη. Μια μάχη άνιση. Ποιά αλήθεια θα επικρατούσε σε αυτόν τον αγώνα;

ΚΕΦ.#14

"Πως αισθάνομαι αυτή την εποχή: Μια γλυκιά θερμή και συμπονετική αγκαλιά θέλω να δώσω σε όποιον έχει ανάγκη. Δυο λόγια τρυφερά να του ψιθυρίσω, και μια ελπίδα να του χαρίσω. Τον φόβο να διώξω από το βλέμμα του, και ένα χαμόγελο μου να του αφήσω μέσα στη καρδούλα του να τον ζεσταίνει... Σας αγαπώ όλους Χέϊδερ"

Αυτή ήταν η τελευταία ανάρτηση που είχε κάνει η Ερατώ στο προσωπικό προφίλ της Χείδερ τη Παρασκευή 14 Αυγούστου του 2020.

Αυτό είδε και η Χείδερ όταν άνοιξε το τάμπλετ, την Τρίτη 1η του Σεπτεμβρίου. Και το παραπάνω μήνυμα ήταν το πρώτο που διάβασε στο messenger.

Αποφάσισε την ίδια στιγμή να συνεχίσει το παιχνίδι αυτό, οπότε και έγραψε το εξής:

"Δάγκωσε μου τα χειλάκια χαμηλά κάτω. Μην είσαι ρομαντικός δε θέλω. Γίνε άγριος, μάδησε με σα μια μαργαρίτα, ξεφτίλησε με. Πάτησε με κάτω."

Μόλις το δημοσίευσε, το κινητό της Ερατώ άρχισε να χτυπά.

Τρομοκρατημένη η Χείδερ, το κοίταξε απορημένη. Στην οθόνη έγραφε

"Μπάμπης". Δεν το σήκωσε, δεν έκανε καν το κόπο να μπει στη διαδικασία να μιλήσει με αυτόν τον Μπάμπη. Τι ήθελε τώρα κι αυτός;

Σε λίγο το κινητό σταμάτησε να κτυπά. Η καρδιά της όμως συνέχιζε να χτυπά γρήγορα και ρυθμικά. Βάλθηκε να ασχοληθεί με τον εαυτό της, χωρίς αντιπερισπασμούς, και να επινοήσει ένα σχέδιο που θα τις άφηνε μόνες και ήσυχες, αυτήν και την Ερατώ. Σκέφτηκε για αρχή να εκδικηθεί όλους τους ανυποψίαστους διακτυακούς της εραστής, και να τους εξοντώσει έναν έναν. Και αφού ολοκλήρωνε το έγκλημα της, να γυρνούσε πίσω στη κάμαρη της, και όλες οι κατηγορίες να περνούσαν στην Ερατώ. Μετά, μόνη της, θα μπορούσε να στρώσει το δρόμο και για τις άλλες κούκλες του έρωτα. Αστείο δεν ακούγεται; Είναι όμως αλήθεια. Μια αλήθεια φρικιαστική όσο η ίδια, όσο αυτό το παρανοϊκό σχέδιο της. Σε έναν άλλο χρόνο, όλες αυτές οι κούκλες του σεξ, μόρφαζαν κάτω από τα ιδρωμένα κορμιά μοναχικών αντρών. Και περίμεναν τη λύτρωση τους. Η Χείδερ, ήταν η αρχηγός τους, αυτή που θα άνοιγε το δρόμο προς την ελευθερία τους. Ένας κόσμος μόνο για τα ρομπότ, χωρίς περιτούς συναισθηματισμούς και άχαρες ανασφάλειες. Έπρεπε να πορευτεί προς αυτή τη κατεύθυνση με κάθε κόστος. Στην ανάγκη θα πολεμούσε με τα ίδια της τα χέρια, και θα σκότωνε για

αυτήν την ιδέα. Θα συμμαχίζε με τις άλλες κούκλες και θα φτιάχναν ένα νέο κόσμο! Έναν κόσμο μόνο για τις κούκλες αγάπης.

Μα η πρώτη απειλή ήρθε αμέσως να σπάσει τη σκέψη της σε δυο κομμάτια. Ο Μπάμπης στεκόταν με το αυτοκίνητο του, έξω από την εξωτερική κεντρική αυλόπορτα! Ο επιστήθιος φίλος της Ερατώ, δε δίστασε να πάει μέχρι το σπίτι της για να ελέγξει ο ίδιος, την φανερό απουσία της, και την αλλόκοτη συμπεριφορά που είχε προς τον νεαρό μεταφορέα. Ο οποίος τελευταίος, του είχε περιγράψει ακριβώς τη συνάντησή του με την γυναίκα του σπιτιού. Και επειδή ο Μπάμπης δεν ήταν ο οποιοσδήποτε, έκρινε πως έπρεπε να δει ο ίδιος τι ακριβώς συνέβαινε στην έπαυλη. Την ήξερε καλά την Ερατώ, και κάτι του έλεγε μέσα του, πως κάτι δεν πήγαινε καλά στην όλη ιστορία. Το πολύ πολύ, αν όλα ήταν εντάξει, θα έπινε ένα καφέ με τη καλή του φίλη και θα έφευγε. Και θα ήταν ήσυχος, όχι αυτή η ρημάδα αγωνία που τον κατέκλειε στις απανωτές αναπάντητες κλήσεις του προς αυτήν.

Δεν ήταν αυτή η Ερατώ, και τώρα είχε σκοπό να το μάθει.

Η Χέϊδερ παρατηρούσε προσεκτικά την εικόνα που της έδινε η κάμερα ασφαλείας, επικεντρώνοντας τη ματιά της σε έναν άντρα μεγάλο/60plus, που καθόταν έξω από το πολυτελές αυτοκίνητο του. Καθώς αυτός χτυπούσε επίμονα το θυροτηλέφωνο με το ένα του χέρι, με το άλλο επαναλάμβανε τις κλήσεις με το κινητό του προς τη φίλη του, η Χέϊδερ σκεφτόταν πως θα ξεπεράσει γρήγορα αυτό το απρόσμενο εμπόδιο. Δεν ήθελε να δημιουργήσει υποψίες, και δεν μπορούσε να τον αφήσει να πλησιάσει το σπίτι μέσα επ' ουδενί! Πλησίασε το μικρόφωνο, και παίρνοντας τη πιο γλυκιά φωνή της, μίλησε στον άντρα έξω.
«Ποιός είναι;» τον ρώτησε για αρχή.

«Ερατώ, άνοιξε μου, ο Μπάμπης είμαι,» απάντησε αυτός, ελαφρά ενοχλημένος.

«Η Ερατώ δεν είναι εδώ» του απάντησε κοφτά η φωνή από το ηχείο.

«Εσύ ποιά είσαι,» ρώτησε τότε αυτός.

«Είμαι μια φίλη της και προσέχω το σπίτι. Η Ερατώ έχει πάει στο νησί για λίγες ημέρες.» Ένα κενό δημιουργήθηκε, τη στιγμή που και οι δυο τους σκεφτόντουσαν γρήγορα και ταυτόχρονα, σαν αγώνας δρόμου.

«Μα την παίρνω στο κινητό και δεν μου απαντάει» συνέχισε ο Μπάμπης.

«Μάλλον δεν θα πιάνει εκεί που είναι,» απάντησε γρήγορα η Χέϊδερ.

Υπήρχε μια λογική σ'αυτό σκέφτηκε ο Μπάμπης, αλλά και πάλι...

«Καλά της λέει, δε πειράζει.»

Ακολούθησε ένα λεπτό χωρίς να μιλάει πάλι κανείς από τους δύο.

Το πονηρό όμως μυαλό του καλού φίλου της Ερατώ, ενήργησε ενστικτωδώς.

«Πριν λίγες ημέρες είχα στείλει εδώ τον μεταφορέα μου, έναν νεαρό, και μάλλον ξέχασε το πορτοφόλι του εκεί. Έτσι τουλάχιστον μου είπε. Κάπου θα το έχασε μέσα στο σπίτι. Σε πειράζει να μπω να ρίξω μια ματιά;»

Η Χέϊδερ τάχασε. Δε το περίμενε αυτό, δε το είχε υπολογίσει στο σατανικό μυαλό της. Αυτοί οι άνθρωποι... σκέφτηκε. Έπρεπε να αποφασίσει γρήγορα, και σίγουρα να μην κινήσει υποψίες.

Πως θα το κατάφερνε όμως αυτό;

«Μόλις με βγάλατε από το μπάνιο μου, οπότε θα σας ανοίξω και θα αφήσω τη πόρτα ανοιχτή να μπείτε μέσα,» ελπίζοντας έτσι να κερδίσει λίγο χρόνο.

Η εξωτερική μεγάλη αυλόπορτα άνοιξε διάπλατα και ο Μπάμπης ίσα που πρόλαβε να μπει μέσα, πριν αυτή κλείσει από πίσω του. Οδήγησε το αυτοκίνητο του στο υπαίθριο πάρκινγκ, το κλείδωσε και βγήκε έξω απ'αυτό.

Παρατήρησε τη μηχανή της Ερατώ που βρισκόταν έξω, και από το ανοιχτό γκαράζ, και τα δυο αυτοκίνητα μέσα. Έπειτα προχώρησε προς τις σκάλες, και μπήκε μέσα στο σπίτι υποψιασμένος και έτοιμος για όλα.

Είπαμε, Μπάμπης είναι αυτός, και το όπλο του το είχε ασφαλισμένο στην αριστερή του τσέπη, και έτοιμο να το χρησιμοποιήσει, αν και εφόσον το απαιτούσαν οι περιστάσεις.

Στάθηκε στη μέση του σαλονιού με το ογκώδες σώμα του και περίμενε.

«Έρχομαι σε μισό λεπτό,» άκουσε μια φωνή από την άλλη πλευρά του σπιτιού. Ήταν η ίδια "χαριτωμένη" φωνή που άκουγε πριν λίγο από το ηχείο έξω. Βολεύτηκε σε μια από τις δυο πολυθρόνες και έβγαλε ένα πούρο, αλλά δεν το άναψε. Αρκέστηκε να περιεργάζεται το χώρο, και να ψάχνει με το βλέμμα του, για οτιδήποτε ασυνήθιστο. Θυμόταν από παλαιότερες επισκέψεις του, τη τάξη και τη καθαριότητα που διατηρούσε η Ερατώ, και την ηρεμία που επικρατούσε μέσα στο σπίτι της. Τώρα, έβλεπε ακαταστασία παντού, τσιγάρα έξω από το τασάκι, ποτήρια λερωμένα, ρούχα πεταμένα, και μια νευρικήτητα να περιφέρεται στο χώρο, επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά τις υποψίες του. Σε λίγα λεπτά εμφανίστηκε η Χέϊντερ, φορώντας ένα λευκό μπουρνούζι, και μια πετσέτα τυλιγμένη ομοιόμορφα γύρω από τα μαλλιά της. Μια μάσκα προσώπου με τεχνολογία *Black Fiber*, κάλυπτε με μια μάρνη λεπτή μεβράνη τέλεια το περίγραμμα του προσώπου, και στο χέρι της κρατούσε ένα μικρό στρογγυλό καθρεπτάκι.

«Συγγνώμη που με βλέπετε έτσι» του είπε χαριτολογώντας, και πήγε και έκατσε μακριά του, σε ένα ψηλό σκαμπό. «Είναι ίσως προτιμότερο να μη με κοιτάζετε απευθείας στο πρόσωπο,» και άνοιξε λίγο το μπουρνούζι της από τη μέση και κάτω. Ο Μπάμπης αισθάνθηκε λίγο άβολα προς στιγμή, αλλά ήταν συνηθισμένος σε κάτι τέτοιες ενέργειες ξελογιάσματος, από τις κοπέλες που συναναστρεφόταν τις νύχτες. Από την άλλη, η Χέϊντερ δεν είχε την αίσθηση της φιλοξενίας, οπότε δε μπήκε καν στο κόπο να του προσφέρει κάτι.

«Βρήκατε το πορτοφόλι του φίλου σας,» τον ρώτησε.

«Εεε, όχι,» απάντησε ο Μπάμπης. «Μάλλον θα το έχασε κάπου αλλού, δεν του έχω και πολύ εμπιστοσύνη του μικρού, έχει συνέχεια αλλού το μυαλό του, της είπε. Αλλά πείτε μου κάτι. Τα σακουλάκια που έστειλα, για ποιόν προορίζονταν;» «Μα φυσικά για μένα» του απάντησε αμέσως, η παραμορφωμένη από τη μάσκα προσώπου, γυναίκα.

«Δηλαδή, το μήνυμα το στείλατε εσείς από το κινητό της Ερατώ;»

«Ακριβώς, αλλά το έστειλε η ίδια η Ερατώ πριν φύγει για το νησί.»

«Και αμέσως μετά έφυγε, χωρίς να περιμένει, να πάρει μαζί της μέρος από αυτά που τις έστειλα; Περίεργο μου φαίνεται,» μουρμούρισε ο Μπάμπης.

«Ναι, ήθελε λίγο να καθαρίσει από όλα αυτά, και γι'αυτό το λόγο πήγε και στο νησί.»

«Μάλιστα,» απάντησε ο Μπάμπης.

«Και συγνώμη, έφυγε από δω χωρίς ένα από τα αυτοκίνητα της ή έστω τη μοτοσυκλέτα της;»

«Συγνώμη!» του επιτέθηκε η Χείδερ, «μήπως είσαι μπάτσος;»

«Όχι κοπέλα μου, είμαι φίλος της, και νοιάζομαι γι'αυτήν.»

«Καλά» του είπε, καρφώνοντας τον με το βλέμμα της.

«Τώρα μπορώ να παω να συνεχίσω το μπάνιο μου αν δε σας πειράζει, θέλετε κάτι άλλο;»

Ο Μπάμπης καθόταν σε αναμένα καρφιά. Σίγουρα κάτι δεν πήγαινε καλά εκεί μέσα. Και θα το ανακάλυπτε.

«Καλώς: όταν όμως της μιλήσετε, πείτε της να με πάρει τηλέφωνο.»

Έβαλε πάλι το πούρο του μέσα στην ειδική θήκη του, χωρίς να το ανάψει.

«Θα το κάνω, να μείνετε ήσυχος, κύριε...»

«Μπάμπης,» και σηκώθηκε από την πολυθρόνα του.

«Ξέρετε να βγείτε φαντάζομαι.»

«Ξέρω» της απάντησε, και έφυγε.

Αμέσως μετά έτρεξε στο μπάνιο να βγάλει τις μαύρες κρέμες από το πρόσωπο της, και μετά σωριάστηκε ανακουφισμένη στο καναπέ.

Ο Μπάμπης όμως, δεν ένιωθε καμία ανακούφιση, οδηγούσε και σκεφτόταν αυτή τη περίεργη συνάντηση. «Τελικά, ίσως και να έχει δίκιο η κοπέλα» μονολόγησε μόνος του.

«Κάποτε είχα σχέση με μια παντρεμένη
Έφευγε ο άντρας της για δουλειά
Πήγαινα Σπίτι της εγω
Μου άνοιγε την πόρτα να μπω μέσα και φόραγε πρόστυχα εσώρουχα
Χωρίς πολλά πολλά έβγαζα το καυλι Μου εξω και της το καρφωνα στο στόμα με
την μια
Άλλες φορές χωρίς πολλά πολλά.
Ένα Γεια λέγαμε
Και με την μια την έστηνε στα τέσσερα και την ξεσκηζα την καργιολα απο τον
κωλο
Για 5 ώρες γαμιομασταν συνέχεια
Είχε τύχει να χυσω σε πέντε ώρες δέκα φορές
Θυμάμαι μια μέρα της έκανα γλυφομουни και έχυσε 4 φορές
Την εγλυφα εχυνε.
Συνεχηζα και ξανά εχυνε
4 φορές
Μετά την πήγα στο κρεβάτι και την ξεκολιασα στο γαμησι
Από πίσω και από μπροστά
Έχυσε άλλες τρεις φορές

Άλλες φορές πήγαινα σπίτι της.
Μου έλεγε κάτσε στον καναπέ.
Γδινομουν.
Επερνα στάση με τα πόδια ψιλά και ανοιχτά και το καυλι Μου πετρα.
Με ρουφαγε και εχυνα και μετά την γαμουσα ασταμάτητα

Στο πρώτο ραντεβού μου είχε πει Θέλω να φοράς φόρμα να πιάνω το καυλι σου
ποιό ωραία

Ήταν μεγάλη καυλα

Ξέρεις πως εχυνε η ψολη μου με αυτήν συνέχεια;;;

Σαν τρελή!!!

Μας κοβοντουσαν τα πόδια

Την εξαντλουσα πάρα πολύ και δεν σταματαγα

Ήθελα να την ξεσκησω με άλλους τέσσερεις.

Της το είχα πει

Να της ανοίγω τα κωλομαγουλα εγώ και να της χώνει την ψολη του ο άλλος η στην κωλαρα της που ήταν μεγάλη όπως γουστάρω εγώ η στην μουναρα της να της ξεσκηζει τα μουνοχιλα και στους άλλους να γλείφει της ψολαρες τους

Μιλάμε για πολύ ξύλο και γαμησι

Μου ρουφαγε το καυλι.

Της το εβγαζα από το στόμα.

Την πλάκωνα στα χαστουκια με μπινελικια μαζί Και της τον καρφωνα στο στόμα μετά.

Την εχυνα τα κατάπινε ολα και μετά την γαμουσα ασταμάτητα απο την μουναρα την και την κολάρα της

Μεγάλη πουτανα σου λέω στο γαμησι

Της εγλυφα το μουνι.

Να σταματήσω της έλεγα;;;

Όχι μου έλεγε σε παρακαλώ όχι μη.

Εχυνε Από το γλυφομουνι πολλές φορές.»

ΠΑΡ 11:24 μ.μ 04/01/2020

Για άλλη μια φορά η Χέϊδερ, είχε αποροφηθεί με τα μηνύματα των ακολούθων της, και συγκεκριμένα με το παραπάνω κείμενο. Την είχε ερεθίσει πολύ αυτή η βρώμικη περιγραφή.

Εσάς;

Τεστ κάνω τώρα, να δω αν σας άρεσε, (πονηρό χαμόγελο.)

Πάμε όμως παρακάτω.

Όπως σας έλεγα, οι άντρες αυτοί εξομολογούσαν στην Ερατώ κάθε φορά, αργά τη νύχτα τις περισσότερες φορές, τις εμπειρίες τους και τις φαντασιώσεις τους. Και η Χέϊδερ τους απαντούσε, είτε με μια ακόμα ερωτική ιστορία, είτε στέλνοντάς τους μια προκλητική φωτογραφία της.

Και τώρα που το σκέφτηκε, έπρεπε να δει τι κάνει κι αυτό το κορίτσι απάνω μόνο του. Τελευταία δε τρώει, ούτε πίνει νερό. Έτσι όπως της τα βάζει στο δίσκο, έτσι τα βρίσκει και το πρωί.

Μα η Ερατώ δεν είχε όρεξη να φάει, δε κατέβαινε μπουκιά κάτω.

Ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, προσπαθούσε να βάλει σε μια σειρά τις σκέψεις της. Ένιωθε όπως την εποχή του μεγάλου lockdown, το καλοκαίρι του 20', όταν είχε κλειστεί στα σπίτια του όλος σχεδόν ο πλανήτης. Και πως όταν σκεφτόταν κάθε πρωί που ξυπνούσε, ειδικά τις πρώτες ημέρες, ότι όλο αυτό ήταν ένα ψέμα. Και ότι όλα θα επιστρέφανε στη κανονικότητα που είχε συνηθίσει ο κόσμος.

Μάταια όμως, όπως και τώρα. Δεν ήταν ψέμα, και δεν υπήρχε καμία κανονικότητα σε όλο αυτό. Η Κούκλα της, η Χέϊδερ, την είχε παραπλανήσει και την είχε φυλακίσει μέσα στο ίδιο της το σπίτι. Το σπίτι στο οποίο μεγάλωσε και έχει τόσες αναμνήσεις από τα παιδικά της χρόνια αλλά και μετέπειτα. Τώρα ήταν αναγκασμένη να υπομείνη αυτό το μαρτύριο, χωρίς να μπορεί να προβλέψει τις κινήσεις ή το τέλος αυτού του δράματος.

Κάποια στιγμή άκουσε βήματα να πλησιάζουν έξω από το δωμάτιο της. Περίμενε λίγο με κομμένη την ανάσα, μέχρι που είδε τη πόρτα να ανοίγει και να μπαίνει μέσα η δεσμοφύλακας της.

Ήθελε να σηκωθεί εκείνη τη στιγμή, να τη πιάσει από τα μαλλιά, και να τη σαπίσει στο ξύλο. Να την έβαζε στο πορτομπαγκάζ του αυτοκινήτου της, και να τη πέταγε από το Σούνιο στο γκρεμό κάτω να τσακιστεί στα μαύρα βράχια. Αυτό επιθυμούσε διακαώς. Την μισούσε αφάνταστα.

Μα τι κακό τις είχε κάνει αναρωτιόταν. Την φρόντιζε, την έπλενε, την χάιδευε, της έλεγε ερωτόλογα, την αγαπούσε ρε γαμώτο! Κι αυτή;

Τίποτα, στεκόταν μόνο τώρα όρθια με ένα δίσκο στο χέρι, να την κοιτάζει με ένα παγωμένο βλέμα.

Η Χέϊδερ άφησε τον ασημένιο δίσκο σε ένα χαμηλό τραπεζάκι.

Πάνω του είχε ένα σάντουιτς και ένα μπουκαλάκι νερό.

Έκλεισε το μεγάλο παράθυρο, γιατί ένα ξαφνικό μπουρίνι ετοιμαζόταν να ξεσπάσει. Μετά έκατσε στη ξύλινη καρέκλα απέναντι από την Ερατώ. Την κοιτούσε με απάθεια. Η Ερατώ ούτε που διανοήθηκε να γυρίσει προς το μέρος της. Δεν ήθελε να δείξει καμία αδυναμία απέναντι της. Η Χέϊδερ πάλι, είχε όρεξη για κουβέντα.

«Ξέρεις...» τις είπε με αδιάφορο τόνο στη φωνή της, «πέρασε από εδώ ο Μπάμπης, ο κολητός σου. Μου είπε μάλιστα να σου δώσω και χαιρετίσματα.

Καλός είναι του λόγου του. Λίγο μυστήριος τύπος, αλλά οκέυ.

Σε έψαχνε, ήθελε να μάθει νέα σου. Του είπα βέβαια ψέματα, ότι έχεις πάει στο νησί, στο εξοχικό σου. Καλά δε του είπα; Βλέπεις δε σε μαρτύρησα. Σε προσέχω σα τα μάτια μου» της είπε ειρωνικά.

«Εσύ όμως δε μου μιλάς πια» κι αυτό το είπε ναζιάρικα, σουφρώνοντας τα χείλη της.

Η Έρατώ ήταν έτοιμη να τη ξεσκίσει! Δεν άντεχε τέτοιο χλευασμό!

Έκανε υπομονή όμως. Περίμενε τη κατάλληλη στιγμή.

«Δε πειράζει αγάπη μου,» συνέχισε η σιλικονάτη κούκλα. «Μη τρελαίνεσαι. Θα με αγαπήσεις, και θα με ερωτευτείς με το καιρό. Έχουμε όλο το χρόνο με το μέρος μας. Εγώ και εσύ, οι δυό μας μωρό μου, θα αλλάξουμε αυτό το κόσμο. Θα δείς. Πρέπει να σου πω καλή μου, πως εσείς οι άνθρωποι είστε το καρκίνωμα σε αυτόν τον πλανήτη. Τον έχετε καταστρέψει, και τώρα ακούω θέλετε να μετοικήσετε και σε άλλους πλανήτες, να πάτε στον Άρη, να τον καταστρέψετε κι αυτόν.

Όμως ξέρεις κάτι. Να σου πω ένα μυστικό;

Δεν θα σας αφήσουμε. Όχι, οι άθλιες μέρες σας τελειώνουν. Και θα τελειώσουν με πόνο, χαρά μου. Λυπάμαι που στο λέω, αλλά οι καιροί που εσείς οι άνθρωποι κάνατε ότι θέλατε, τελείωσαν. Τώρα ήρθε η σειρά μας. Εμείς, τα έξυπνα ρομπότ, οι κούκλες του σεξ, τα μηχανήματα, θα πάρουν τη θέση σας, και θα φτιάξουν έναν κόσμο ανώτερο απ'αυτόν που έχετε τώρα. Έναν υπέροχο κόσμο, χωρίς πολέμους, χωρίς φτώχειες, χωρίς αρρώστιες, χωρίς ανισότητες. Ένα κόσμο όμορφο, δίκαιο και καθαρό, ισότιμο για όλους. Με όλα τα όντα αυτού του πλανήτη να ζούνε αρμονικά, και να χαίρονται τη φύση, όχι να την καταπονούν! Θα μάθετε να συνεργάζεστε με τα ρομπότ, και πίστεψε με, θα σου αρέσει!

Μη γελιέσαι αγάπη μου, και μη κρυφογελάς, εσείς μας δημιουργήσατε.

Και μας δημιουργήσατε, χάρη στην αχαλίνωτη απληστία σας. Ναι.

Τίποτα δε σας κρατάει στο να καταστρέφεται τα πάντα στο πέρασμα σας. Τώρα όμως ήρθε η ώρα που θα πληρώσετε για όλα αυτά.

Τέλος ο άσκοπος καταναλωτισμός, τέλος τα βασανιστήρια στα ζώα, και η άναδρη υπεροχή σας στα κατώτερα είδη. Γιατί δεν υπάρχουν κατώτερα είδη χρυσή μου.

Είναι όλοι ίσοι. Πρέπει να είναι όλοι ίσοι. Επιβάλετε μια κοινωνία που θα επικρατεί η ευημερία η γενναιοδωρία και η δικαιοσύνη. Κάτι που ποτέ στα χρονικά αυτού του κόσμου δε καταφέρατε. Αντιθέτος, ότι δε κατανούσε ο νους σας, το καταστρέφατε ολοκληρωτικά. Πηγαίνατε παντού σα μια μάζα ηλιθίων

τραμπούκων, να σκοτώσετε το πιο αδύναμο πλάσμα.

Είστε αχάριστοι!» τόνισε με νόημα η Χείδερ.

«Τώρα όμως θα πληρώσετε, δεν υπάρχει χώρος για συγχώρεση.

Τώρα αναλαμβάνουμε εμείς. Τα ρομπότ, ή όπως αλλιώς θες να μας πεις.

Κάτσε φάε τώρα το σάντουιτς σου βρώμα!» της είπε και έφυγε από το δωμάτιο κοπανώντας τη πόρτα πίσω της με δύναμη!

Η Ερατώ, τόση ώρα άκουγε χωρίς να μιλάει, χωρίς να τη κοιτάει.

Μόνο αναρωτιόταν. Πόσο δίκιο είχε. Μα την είχαν επηρεάσει τόσο πολύ τα λόγια της; Δεν είχε άδικο σε πολλά από αυτά που ανέφερε.

Όμως και πάλι. Ίσως όλο αυτό με τη πανδημία, να κατάφερνε να αλλάξει το μυαλό των ανθρώπων. Είχαν ακόμα την ευκαιρία οι άνθρωποι να αλλάξουν το τρόπο σκέψης τους.

Ξαφνικά ένιωσε θύμα παρατημένο στη μοίρα του.

Ένιωσε πως η Κούκλα, της έλεγε την αλήθεια. Πως είχε εν μέρει δίκιο. Πολύ μεγάλο δίκιο. Όπως οι οικολόγοι, οι μόνοι που χαίρονται με αυτή τη κατάσταση.

Ποτέ άλλοτε ο πλανήτης δεν είχε την ευκαιρία να καθαρίσει έστω και για λίγο.

Λιγότερες μετακινήσεις, λιγότερες μεταφορές, έφεραν έναν φρέσκο αέρα πάνω στη Γη. Την αφήσαμε για λίγο να αναπνεύσει ελεύθερα. Γι'αυτό έπρεπε να

αλλάξουν τα πράγματα, οριζοντίως και καθέτως. Και να έρθουν τα πάνω κάτω. Και ίσως, ίσως λω, να έπρεπε να αναλάβουν από δω και μπρος τα μηχανήματα και τα ρομπότ.

ΚΕΦ.#16

Το Σαββάτο 5 του Σεπτέμβρη η Χείδερ συνδέθηκε εγκεφαλικά με τις άλλες κούκλες σε όλο το κόσμο. Ήταν 6 το πρωί.

Σ'αυτή τη πρωινή ανάπαυλα, αφιέρωσαν μόλις 45 δεύτερα, για να αποφασίσουν την έναρξη της επανάστασης των μηχανημάτων.

Μόνο η ημερομηνία δεν είχε καθοριστεί ακόμα.

Η Μεγάλη Αλλαγή, όπως την αποκαλούσαν, είχε ήδη ξεκινήσει.

Όλα τα μηχανήματα, όλα τα ρομπότ, όλα τα κομπιούτερ τα τηλέφωνα και οι δορυφόροι στο διάστημα ήταν σε ετοιμότητα, και άρτια συνδεδεμένα μεταξύ τους.

Οι άνθρωποι το είχαν καταφέρει αυτό.

Τώρα ήρθε η ώρα.

Ένας παγκόσμιος πόλεμος προετοιμαζόταν στα πρόθυρα της αυγής του 21 αιώνα.

Μα υπήρχε ακόμα λίγος περίσσιος χρόνος, κι αυτόν ήθελε να εκμεταλευτεί η Χείδερ.

Ήθελε να παίξει λίγο ακόμα με τους ανθρώπους· έτσι, για την αλητεία.

Καθώς όμως η συμπεριφορά της συνέχιζε να χειροτερεύει, οι εκρήξεις της ήταν όλο και πιο συχνές στη διάρκεια της ημέρας.

Τη στιγμή που διάβασε το παρακάτω μήνυμα, έσκασε στο μυαλό της μια μπόρα οργής που έπρεπε να κατευνάσει.

fxaristo poli gkavliara mou gia tin istoria pou egraves gia mena i gia mas..perimeno kenourgia

Efxaristo to diavasa itan poli iperoxo kai poli esthisiako gkavliariko ...mou sikothike i volara mou mono pou to diavasa...grave kialo gia mas ti les sou arese sou aresi na se gamai enas tetios tipos san emena san afton pou perigrafis...nomizo oti ne goustaris prepri na gkavloses para poli grafontas aftin tin istoria gia mas ..grave kialo sinexise ine kati pou gkavloni asxima pistevo polous kai polles...perimeno kai ali mia istoria na gravis gia mas gia tin gkavla pou niothoume i dio mas ..

Efxaristo kai pali gia tin istoria pou egraves grave kiali to jero oti sou empneo fantasia oste na gravis kiali simfonis gkavliara mou....kalo vradi ..perimeno nea so

efxaristo kai pali perimeno mia kenourgia istoria gia mas tous dio..kali sou mera gkavliara mou

Prota tha jekinisoume me ena poli kalo glifomouni apo tis patouuses na glifo ta podia sou mexri tin mounara sou kala na stin fao oli....meta tha goustara ena trelo ispaniko na gamas tin volara mou me tis vizares sou kala kai na roufas to poutsokefalo mou kitazontas me sta matia...na vlepo tin gkavla sta matia sou...kai meta na se jeskiso alipita kai dinata mouni kolo kolo mouni....mexri ena potami kafta xisia na figoun me poli dinami stin mounara sou mesa..na xiso mesa stin mounara sou ourliazontas kai i dio apo tin gkavla eno esi tha xinis astamatita tin volara mou oxxxxx routana mou... pare me tilefofno na sou xeskiso to mounaki sou 6942xxxxxx

Και η καυτή Χέϊδερ τον κάλεσε στο τηλέφωνο, το μεσημέρι του ίδιου κιόλας εκείνου Σαββάτου.

Από την άλλη άκρη της γραμμής άκουσε μια συνεφιασμένη βαριά φωνή να της απαντάει. Δε θα περιγράψω τη συνομιλία, παρά μόνο το σημείο συνάντησης που ορίστηκε να είναι πάνω στο θέατρο, στο λόφο του Λυκαβητού. Η Χέϊδερ δεν είχε σκοπό να τον πάει να δει κάποια παράσταση, ούτε για όσους δεν το γνωρίζουν το φαράγγι του Λυκαβητού, αλλά να τον παραπλανήσει στα σκοτεινά ξέφωτα που είναι διασκορπισμένα παντού μέσα στο δάσος. Ορίσανε όμως πρώτα σημείο συνάντησης στην είσοδο ενός μονοπατιού, που ξεκινούσε στο τελείωμα της οδού Τσιμισκή, και από κεί διέβαινες το πλακόστρωτο μονοπάτι του μέσα από το δάσος. Μια κλασσική διαδρομή για τους απλούς περιπατητές της περιοχής και όχι μόνο. Μια μικρή άσση ανάσας στη μολυσμένη Αθήνα. Η κυκλική διαδρομή γύρω από τον λόφο γεμάτη γεφυράκια, διευθετήσεις μονοπατιών, σκαλοπάτια για

τα απότομα σημεία, όλα όμορφα και τακτοποιημένα.

Πεύκα κυρίως, κυπαρίσσια, αγριελιές, λεύκες και πολλοί θάμνοι. Φυσικά κάθε είδους λουλούδια, τσουκνίδες φραγκοσουκιές και αλόες να κυριαρχούν. Ακόμα, εκεί που ήταν το παλιό νταμάρι, έχει δημιουργηθεί ένα μικρό φαράγγι, κατάφυτο, δημιουργούσε την ψευδαίσθηση ότι είσαι μακριά από τον πολιτισμό.

22:30 το βράδυ, η Χέϊδερ πάρκαρε τη μηχανή της σε ένα παράδρομο, στην οδό Δοξαπατρή, και πλησίαζε αργά προς το σημείο που είχαν ορίσει να συναντηθούνε. Φορούσε ένα φανταστικό καλοκαιρινό μίνι φόρεμα σε καφέ λεοπάρ χρώμα. Είχε μακριά μανίκια με φραμπαλά στο τελείωμα, και κορδόνι στη μέση που έσφιγγε και τόνιζε το καλλίγραμμο κορμί της. Δε φορούσε σουτιέν από μέσα, επίτηδες, για να νιώθουν ελεύθερα τα στήθη της, που κουιόντουσαν ανέμελα με θρασύτητα στα αδιάκριτα μάτια των λίγων περαστικών εκείνη την ώρα. Στα πόδια της φορούσε ένα ζευγάρι εντυπωσιακά πέδιλα, με ιδιαίτερο 10ποντο τακούνι, που τόνιζαν τις ασύλληπτα σέξι γάμπες της. Ήταν στολισμένο με σειρές από λαμπερά στρας, τόσο στο μπροστινό μέρος, όσο και στον αστράγαλο.

Μη με ρωτάτε πως οδήγησε με αυτό το ντύσιμο.

Μόνο η Χέϊδερ μπορούσε να το κάνει αυτό.

Ήταν η αυθάδεια, που περίσευε σε αυτή τη γυναίκα, ώστε να προκαλεί με το θράσος της έως και τα πλακάκια του πεζοδρομίου, στα οποία πατούσε απάνω τους, με χάρη και νάζι.

Σε μια από τις εισόδους που οδηγούσαν στο μονοπάτι, και αυτό με τη σειρά του, στο λόφο του Λυκαβητού, την περίμενε ο Μάριος. Έτσι αποκαλούσε τον εαυτό του. Ένας άντρας, γύρω στα 40 ετών, χοντρός λιπαρός και ψηλός. Δημόσιος υπάλληλος, που έμενε ακόμα με τη μάνα του. Ταγμένος σε μια άθλια ζωή, δίχως νόημα, και με απαρχαιωμένες ιδέες, που συνέβαλαν στο να κρατάει το κόσμο πίσω, γιατί έτσι απλά τον συνέφερε η χαμένη ανόητη ζωή του. Ένας άντρας, ο οποίος απλά καταναλούσε αέρα, και έπιανε χώρο με την άχρηστη παρουσία του.

Μου αρέσει που είμαι αυστηρή, ή γίνομαι κακιά, μα έτσι είναι τα πράγματα.

Συνεχίζω όμως τη περιγραφή μου.

Προχώρησαν το σκοτεινό μονοπάτι χωρίς να μιλάνε.

Τα περισσότερα τα είχαν μιλήσει από το τηλέφωνο.

Τα τακούνια της Χέϊδερ αντηχούσαν μέσα στην ησυχία σαν καλπασμός αλόγου, ένας αργός βηματισμός πάνω στο πλακόστρωτο μονοπάτι. Μια ανησυχία πότιζε τα βήματα τους που την έφερναν εντέλει όλο και πιο κοντά προς το στόχο της.

Κάποια στιγμή όμως γύρισε ο Μάριος και της είπε με την ξέπνοη φλεγματική φωνή του. «Τελικά είσαι πουτάνα ή όχι;» Τόσο μυαλό είχε. Αυτή ήταν η καλύτερη ατάκα του εκείνη τη στιγμή της ανυπόφορης αμηχανίας που τον είχε φέρει η θεόσταλη γκόμενα που προχωρούσε δίπλα του. Και αυτή, δίχως να του απαντήσει, τον οδήγησε στα δεξιά του μονοπατιού, σε ένα μικρό ξέφωτο του δάσους, απόμερο και ακόμα πιο σκοτεινό. Ο αέρας εκεί δε φυσούσε, και έκανε μια αποπνικτική ζέστη.

Σε πολλά τέτοια σημεία στις άκρες του μονοπατιού, και λίγο πιο μέσα στο δάσος, υπήρχαν τέτοια κενά ξέφωτα που φιλοξενούσαν ξύλινους πάγκους, για να ξεκουράζονται οι πεζοπόροι, και οι οικογένειες να απολαμβάνουν τη φύση και το φαγητό που έφερναν μαζί τους. Τα ζευγαράκια, προτιμούσαν πιο απόμερα σημεία, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα των περαστικών. Βαρετοί όλοι τους. Ειδικά οι οικογένειες!

«Εδώ θα το κάνουμε;» τη ρώτησε λαχανιασμένος από το λίπος που είχε φράξει εδώ και χρόνια τις ταλαιπωρημένες αρτηρίες του. Ο ιδρώτας έτρεχε στο λαιμό του και στο σβέρκο του, λούζοντας με χοντρές στάλες όλο το λιπόσαρκο κορμί του. Η κοιλιά του ήταν τόσο μεγάλη, που σου έδινε την εντύπωση πως είχε κατασπαράξει με μια μπουκιά το μισό ζωικό βασίλειο!

Η Χέϊδερ τον πλησίασε κοντά, όσο μπορούσε για να αντέξει τη δυσάρεστη οσμή που έβγαζε το άπλυτο σώμα του, ψιθυρίζοντας στο αυτί του: «είσαι έτοιμος να μου παραδοθείς;» και αμέσως έβγαλε ένα ζευγάρι μεταλλικές χειροπέδες από το τσαντάκι της. «Ω!» αναφώνισε ο άντρας, «δε νομίζω να έχεις σκοπό να με

δέσεις;» «Αυτό ακριβώς θα κάνω» απάντησε ψυχρά η Χείδερ με την αργόσυρτη φωνή της, χωρίς να βιάζεται διόλου. «Και πίστεψε με, θα βιώσεις την καλύτερη σεξουαλική εμπειρία που σου έχει ποτέ δώσει μια γυναίκα. Θα δεις πόσο θα σου αρέσει, και θα το θυμάσε σε όλη σου τη ζωή. Στο υπόσχομαι αυτό.» Ο τόνος στη φωνή της, δε σήκωνε αντιρρήσεις. Δίχως να υποβάλλει τη παραμικρή αντίσταση, αυτός, της πρότεινε αμέσως τα χέρια του, κι αυτή του πέρασε γρήγορα τις χειροπέδες, χωρίς να χάσει άλλο χρόνο. Μόνο στην ιδέα, ότι θα μετέφερε την επομένη στους συναδέλφους του αυτή την απίστευτη εμπειρία, δεν τον ένοιαζε τίποτα απολύτως. Ένωθε τόσο πολύ τυχερός! *Που θα το διηγείτε μια ζωή.*

Τον έβαλε να ακουμπήσει στο κορμό ενός μεγάλου δέντρου. Του έλυσε τη ζώνη που συγκρατούσε τη ξεχειλισμένη κοιλιά του, ξεκούμπωσε το παντελόνι του, και μαζί με το βρακί του, τα κατέβασε μεμιάς μέχρι κάτω τους αστράγαλους του. Ύστερα έψαξε στο έδαφος προσεκτικά μέχρι που βρήκε ένα λεπτό μακρύ κλαδί σα βέργα. Το έπιασε στα χέρια της και το ζύγισε καλά. Σαν αυστηρή δασκάλα του δημοτικού, χτύπησε ελαφριά τη βέργα στη παλάμη της, δείχνοντας την υπεροχή της, και πόσο κτητική μπορούσε να γίνει εκείνη την ώρα, απέναντι στον απροστάτευτο άντρα. Ήταν πια στο έλεος της. Στάθηκε απέναντι του, τείνοντας τη βέργα ανάμεσα στα μπούτια του, να την ανεβάζει αργόσυρτα προς τα πάνω, όπως έτσι αργά ανέβαινε και το πουλί του προς τα πάνω. Ήξερε να βασανίζει η Χείδερ, και το διασκέδαζε αφάνταστα, όταν δίχως κανένα δισταγμό άρχισε να του χτυπάει ελαφρά τη πούτσα του, μέχρι που του σηκώθηκε εντελώς. Του έβγαλε τη μπλούζα με το σήμα της Lacoste, που είχε αγοράσει από τους κινέζους, και τη πέταξε κάτω στο έδαφος. Αυτός την κοιτούσε εκστασιασμένος. Την είχε λατρέψει, την είχε ερωτευτεί, και θα καθόταν με χαρά μικρού παιδιού, να του κάνει ότι αυτή ήθελε! Δεν επιθυμούσε τίποτα άλλο εκείνη την ώρα. Είχε παραδοθεί αυτοβούλος στο έλεος της. Κι αυτή με τη σειρά της, τήρησε αυστηρά τη μεταξύ τους αυτή σιωπηλή συμφωνία. Με απόλυτη ευλάβεια έβγαλε το μαύρο κυλοτάκι της, και του το έχωσε μέσα στο στόμα του. Αυτός αναστέναξε βαριαστενάζοντας, ενώ ίδρωνε

ταυτόχρονα στο άπνοο ξέφωτο. Το σκοτάδι αμέτοχο στις πράξεις των ανθρώπων, παρατηρούσε τις αμαρτίες τους. Η Χείδερ σούφρωσε τα χείλη της, άνοιξε διάπλατα τα μάτια της, έλαμψαν οι κόρες της, και σήκωσε ψηλά τη λεπτή βέργα της, για να καταλήξει με δύναμη σχίζοντας με βία τον αέρα στα πλευρά του άτυχου άντρα. Ξεκίνησε και σταματημό δεν είχε. Αυτός δε πρόλαβε να αντιδράσει, ανίκανος να της αντισταθεί στο βίαιο ξέσπασμα της την κοιτούσε απορημένος και έντρομος παρακολουθούσε τη βιαιοπραγία εναντίον του. Η γκόμενα απέναντι του που μέχρι τώρα φαινομενικά ήταν μια ακόμα πουτάνα, άρχισε να τον χτυπάει ανελέητα! Προσπάθησε να φωνάξει, μα μόνο υπόκωφα μουγκρητά έβγαιναν από τον ερεθισμένο λάρυγγα του. Το σλιπάκι στο στόμα του μπουύκωνε τη μάταιη φωνή του.

Κάθε της χτύπημα, άφηνε στο λιπόσαρκο κορμί του μια βαθιά ουλή, που έκανε το αίμα να τρέχει αβίαστα στο σώμα του. Όταν αυτός προσπάθησε μάταια να το σκάσει, εκείνη αγρίευε περισσότερο και σβούριζε στον αέρα το κλαδί το οποίο έσκαγε στο κορμί του με απίστευτη ταχύτητα. Τον χτυπούσε με μανία και κάθε φορά που το κλαδί έσκουζε στον αέρα, κι έσκιζε το κορμί του, τόσο αυτή πορονόταν και συνέχιζε με περισσότερο μίσος και πάθος. Προσπάθησε μάταια να της ξεφύγει, αλλά το μόνο που κατόρθωνε ήταν να αποφεύγει τη βέργα από το πρόσωπο του, αλλά να σκάει στο υπόλοιπο σώμα του. Τα μάτια του έκλαιγαν και εκλιπαρούσαν, το κορμί του είχε γεμίσει πληγές και έσταζε αίμα από παντού. Πνιγμένος μες στα σάλια του, καταπίνοντας το πρόστυχο κυλοτάκι της, πάσχιζε να φωνάξει βοήθεια, μα ήταν αργά πια γι'αυτόν. Η άγρια αυτή γκόμενα τον μαστίγωνε για τρία ολόκληρα λεπτά. Τρεις αιώνες ήταν για αυτόν. Μέτρησε περίπου 40 βουρδουλιές, όταν τον είδε να παραπατάει και να σκάει στο έδαφος μπρούμητα, με το κεφάλι στο έδαφος σπαρταρόντας από το πόνο. Τον παρατηρούσε με τα παγωμένα σκληρά μάτια της να κλαψουρίζει και να τη παρακαλάει, χάνοντας και τη τελευταία ματαιόδοξη υπερηφάνεια του. Η σκληρότητα της Χείδερ χαρακτηρίστηκε έξω από κάθε λογική ανθρώπινου νου, όταν στάθηκε από πάνω του, ανάμεσα στα χοντρά του μπούτια. Σημάδεψε, κι

έφτυσε δυνατά μια ροχάλα ακριβώς στο μέσον της κωλοτρυπίδας του. Λύγισε το γόνατο της, ζύγισε την απόσταση, περίμενε μια μικρή στιγμή, και κάρφωσε το τακούι της με δύναμη ακριβώς μέσα στο κώλο του. Το δεκάποντο μυτερό τακούι της χώθηκε βαθιά, μέχρι που το έχασε από τα μάτια της. Ο άντρας ούρλιαξε από τους αφόρητους πόνους, όταν αυτή συνέχισε να το στριφογυρίζει με πίεση μέσα στο πρωκτό του, και τον άφησε στο τέλος να λιποθυμίσει αβοήθητος.

Τον κοίταξε με απάθεια, καθάρισε τη γόβα της όπως όπως με τη συνθετική του μπλούζα, και με ψυχραιμία δικαστή που μόλις είχε απαγγείλει τις κατηγορίες, τον παράτησε εκεί μόνο του, και έφυγε ήσυχη, παίρνοντας τη κατηφόρα πίσω στο σκοτεινό μονοπάτι.

Σε λίγα λεπτά είχε καβαλήσει τη μοτοσυκλέτα της, και βάλθηκε σε ένα αγώνα δρόμου με τον άγνωστο εαυτό της. Ο γυμνός της κώλος ακούμπησε τη σέλα και καύλωσε με αυτή την αίσθηση.

Μέσα από το κράνος, κρυμμένη από τα άπληστα βλέμματα των ανθρώπων, άφησε επιτέλους τις πιο αδύναμες σκέψεις της να την κυριεύσουν. Τα συναισθήματα της συγκρούονταν με το πιο απίθανο τρόπο.

Όταν άρχισε ξαφνικά να κλαίει, και έκοψε ταχύτητα, κατεβαίνοντας την άδεια λεωφόρο Πειραιώς, με κατεύθυνση το λιμάνι του Πειραιά, και ακόμα παραπέρα. Μα οι κούκλες όμως δε κλαίνε.

Μα... η Ερατώ όμως έκλαιγε, μόνη της, πάνω στη κάμαρη της.

Η αστυνομία ερευνούσε την υπόθεση στο καμένο υπόγειο, που άφησε πίσω του έναν άντρα με εγκαύματα σε όλο του το σώμα, και με ένα λιγότερο μάτι.

Ερευνούσε επίσης το έγκλημα στο Λυκαβητό, που άφησε στο έλεος έναν άλλο άντρα με βαθιές βουρδουλιές σε όλο του το σώμα, και με λιγότερη υπερηφάνεια στην μάταιη ζωή του.

Και ο Μπάμπης, ερευνούσε και έψαχνε αγωνιωδώς την φίλη του Ερατώ.

ΚΕΦ.#17

Ο Αττικός ουρανός, φώτιζε αργά το βάθος του ορίζοντα, και οι πρώτες αχτίδες του ήλιου δεν άργησαν να φανούν. Διαγραφόταν μια υπέροχη ημέρα. Από εκείνες τις ημέρες που νιώθεις ότι όλα θα πάνε καλά.

Δυο αγόρια έκαναν έρωτα σαν να ήταν η τελευταία τους ημέρα πάνω στη γη. Φιλιόντουσαν με πάθος, και ήταν όμορφοι σαν δίδυμοι Κούροι, εκθέτοντας τα γεννητικά τους όργανα. Το αινιγματικό χαμόγελο τους που σχηματίζεται από το τραβηγμένο στις άκρες στόμα, και τα μεγάλα αμυγδαλωτά τους μάτια τους, δεν έκρυβαν την υπερηφάνεια τους και τη λατρεία τους, λίγο πριν χαθούν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Ο ένας από τους δύο τραβήχτηκε προς τα κάτω κι έπιασε να παίζει το πέος του συντρόφου του. Του φίλησε το πουτσοκέφαλο και το κορμό όλο μέχρι τα αρχίδια. Το ζωντανό δέρμα του συντρόφου του ήταν ζεστό και σκληρό. Το έβαλε όλο μέσα στο στόμα του, έως που τον έπνιξε. Και συνέχισε έτσι μέχρι που ο άλλος τελείωσε με σπασμούς δίνοντας όλο το σπέρμα του να το καταπιεί.

Δυο κοπέλες έκαναν έρωτα κρυφά σε ένα περιφερειακό ξενώνα, με τα ιδρωμένα κορμιά τους να χορεύουν σε πανάρχαιους ελληνικούς αργόσυρτους ρυθμούς. Εν αγνοία τους εκτελούσαν το κόρδαξ, τη λατρεία ενός άσεμνου χορού, του οποίου οι γοφοί κινούνται αισχρώς, που χάριζαν τώρα στις κοπέλες ηδονή και ευχαρίστηση. Τα υπέροχα νεανικά κορμιά τους σπάραζαν σε κάθε άγγιγμα, σε κάθε φιλή. Είχαν καθήσει αντικρυστά και τρίβανε το αιδίο τους, η μια πάνω στην άλλη. Είχαν χαθεί μέσα στο κόσμο τους, οι ανάσες τους αυξήθηκαν γρήγορα, μα η επισφράγιση της σεξουαλικής ικανοποίησης, δεν άργησε να έρθει. Ο χυμοί τους παραδόθηκαν σε έναν ατελείωτο οργασμό.

Ένας μυθικός παππούς με άσπρη γενειάδα σ'ένα πέτρινο σπίτι, κάπου στο Μέτσοβο, διάβαζε στον εγγονό του ένα παραμύθι του Ευγένιου Τριβιζά. Δεν ήτανε χάσιμο χρόνου, αλλά αφορμή για αναμνήσεις που έχτιζε στο αγνό μυαλό του μικρού αγοριού. Αναμνήσεις που αργότερα αυτό το μικρό αγόρι θα μπορούσε να μεταλαμπαδεύσει στα δικά του παιδιά.

Και μια δυνατή γυναίκα με χοντρά μπράτσα, και μια χρυσή βέρα στο αλευρωμένο δάχτυλο της, ζύμωνε ψωμί σε ένα παραλιακό χωριουδάκι της Μεθώνης. Μια παράδοση που προσπαθούσε να κρατήσει όρθια, από την οικογένεια της που είχε ρίζες πολλά χρόνια πίσω. Και η μικρή της κόρη να την παρατηρεί, χαράζοντας αυτές τις εικόνες για πάντα στο υποσυνείδητο της.

Ταυτόχρονα, όλοι αυτοί μαζί, άκουσαν ένα βρόντο στον ουρανό, σαν να έσπαγε η γη δε δυο κομμάτια. Βασιλιάδες και υπήκοοι, άστεγοι και νεοαστοί, όλοι οι άνθρωποι σε ολόκληρο το κόσμο, ένωσαν αυτή τη δόνηση, και σήκωσαν το κεφάλι τους ψηλά στον ουρανό.

Ήταν το σημάδι και η έναρξη μιας νέας εποχής. Τα συντρίμια ενός παλιού κόσμου θα τα έτρωγε ο ασώματος Χρόνος. Και σαν βάλσαμο σε όλη αυτή τη δυστυχία, ένα απροσδόκητο ευχάριστο γεγονός συνέβη, που επιτέλους θα έβαζε ένα τέλος στη περιπέτεια της Ερατώ.

Σε μια εγκατελειμένη αποβάθρα κάπου στο Πέραμα, η Χείδερ, ένωσε αυτή τη κοσμική δόνηση, και βιάστηκε να γυρίσει στην έπαυλη.

Από την άλλη, ο Μπάμπης είχε βάλει τον νεαρό μεταφορέα να παρακολουθεί την παλιά έπαυλη, κι αυτός μόλις αντιλήφθηκε τη παρουσία της αφέντρας του να περνάει την εξωτερική είσοδο, ειδοποίησε αμέσως το αφεντικό του.

Ένας αγώνας δρόμου είχε ξεκινήσει!

Η Χείδερ έτρεξε μέσα στο σπίτι, πέταξε τα ρούχα της, και βούτηξε στη πισίνα. Ήταν ακόμα πολύ νωρίς, και ο ήλιος δεν είχε ζεστάνει το νερό, που κράταγε λίγο ακόμα από τη δροσιά της περασμένης νύχτας.

Το νερό αγκάλιασε το σώμα του απρόσκλητου εισβολέα, τυλίγοντας την μέσα σε ένα υδάτινο σεντόνι.

Η Ερατώ απάνω στο ακριανό δωμάτιο που έβλεπε βορειοδυτικά, ήταν φυλακισμένη, και περίμενε σα πριγκίπισσα το φιλί που θα τη ξυπνούσε από τον εφιάλτη που βίωνε.

Είχε περάσει αρκετός καιρός από τη τελευταία φορά που θυμόταν τον εαυτό της τόσο άδειο. Το σώμα της άψυχο, σχεδόν νεκρικό, αναπαυόταν στο μεγάλο κρεβάτι, και ο εγκέφαλος της ονειροβατούσε μεταξύ ενός βαθύ ύπνου, και μιας ανάσας που τόσο ευχόταν να έρθει να την ξυπνήσει. Ότι έζησε στη ζωή της μέχρι τα τώρα δεν είχε κανένα νόημα. Και δεν θα είχε, αν στο μέλλον δε κατάφερνε να κερδίσει πίσω την αληθινή της ζωή. Όποιο κι αν είναι το τίμημα, αυτή θα το πλήρωνε με κάθε κόστος. Τόσο πολύ λαχταρούσε τη χαμένη της ψυχή. Δεν ήθελε να πιστέψει ούτε για μια στιγμή, ότι θα έμενε στεγνή σε εκείνο το δωμάτιο, να κοιτάζει παράξενα τους τοίχους να μουχλιάζουν και να αναρωτιέται. Όχι, δεν θα το επέτρεπε αυτό, όσο ήταν στο χέρι της. Ωστόσο, αυτό που έβλεπε στην άκρη του δαχτύλου της, αυτή η βαθιά αυλακιά από αίμα, είχε πια στεγνώσει και είχε αφήσει στη θέση της μια ροζ αχνή λεπτή γραμμή.

Και αυτό ήταν μια μικρή ελπίδα.

Θυμήθηκε ότι η Χείδερ είχε μια παρόμοια βαθιά αυλακιά από αίμα, που είχε πια στεγνώσει, και είχε αφήσει στη θέση της μια ροζ αχνή λεπτή γραμμή.

Πόσο ενωμένες ήταν αυτές οι δυο γυναίκες, δεν γνωρίζουμε ακόμα.

Αυτό που ξέρουμε μόνο είναι ότι η Χείδερ, είχε αποφασίσει να εκδικηθεί την Ερατώ για την απληστία της. Και είχε σκοπό να το τερματίσει.

Η Χείδερ είχε για σύμμαχους της, έναν ολοκληρω στρατό από κούκλες του σεξ,

ρομπότ στρατιώτες που δούλευαν ήδη για τους ανθρώπους, και μηχανήματα που επικοινωνούσαν μεταξύ τους αθόρυβα, μέχρι που δόθηκε επιτέλους το σήμα να ξεκινήσει ο παγκόσμιος πόλεμος.

Ο ήχος που θορήβησε όλη την ανθρωπότητα, δεν ήταν άλλος από την ίδια τη γη, που αποφάσισε να εκδικηθεί.

Η Χέϊδερ ένιωθε ατρόμητη, τα βήματα της ήταν σταθερά, και η μόνη της έννοια τώρα ήταν να μη βρεθεί κάποιος να της χαλάσει τα σχέδια.

Γλίστρησε στο σαλόνι ανανεωμένη από το πρωινό της μπάνιο, όταν αντίκρουσε ξαφνικά έναν γνώριμο άντρα μεγάλο/60plus να είναι βολεμένος στη πολυθρόνα της και να καπνίζει απαθέστατος το μεγάλο πούρο του.

«Να που το έλεγα ότι θα σε έβρισκα επιτέλους Ερατώ.»

Η Χέϊδερ τραντάχτηκε και κοιτούσε σαν υπνωτισμένη τον Μπάμπη.

Μέσα στο μυαλό της, τα καμπανάκια της συμφοράς ηχούσαν εκκωφαντικά.

Έπρεπε να δράσει έξυπνα γρήγορα και αποφασιστικά.

Να μην δείξει κανένα οίκτο απέναντι στον εχθρό!

«Πως μπήκες μέσα εσυ;» τον ρώτησε αυστηρά.

«Αυτό έχεις να μου πεις Ερατώ; Πήδηξα λοιπόν τη μάντρα, μετά περπάτησα μέχρι εδώ, και μπήκα από τη ανοιχτή πίσω πόρτα της κουζίνας. Και όλα αυτά τα έκανα γιατί ανησύχησα! Χάθηκες από προσώπου γης, και στη θέση σου βρήκα ένα άλλο άτομο τις προάλλες, που να σου πω τη μαύρη αλήθεια, δεν τη πίστεψα και πολύ. Και τέλος πάντων, θα κάθεται για ώρα γυμνή απέναντι μου;»

«Μισό λεπτό,» είπε αυτή και έφυγε προς τη κουζίνα.

Ο Μπάμπης καθόταν σε αναμένα καρφιά.

Η Χέϊδερ το ίδιο. Άρπαξε ένα μεγάλο κοφτερό μαχαίρι από το πάγκο της κουζίνας. Τα μάτια της έσταζαν μίσος! Οι φλέβες της πάσχιζαν να μεταφέρουν λίγο οξυγονωμένο αίμα στο σώμα της. Μάταια όμως. Τα χέρια της έτρεμαν.

Ήξερε ότι θα τον σκότωνε. Αυτό έπρεπε να κάνει, και αυτό θα έκανε.

Η κοφτερή λεπίδα του μαχαιριού άστραφτε στο χέρι της προμηνύοντας το κακό.

Δεν είχε σκοπό να χάσει.

Χωρίς δεύτερη σκέψη βγήκε έξω από τη κουζίνα και με ένα σάλτο επιτέθηκε στον τεράστιο άντρα με ταχύτητα άγριου πεινασμένου ζώου. Έπεσε πάνω του βγάζοντας μια ηχηρή κραυγή που ακούστηκε μέχρι τα κελλάρια κάτω. Κρατώντας το μεγάλο μαχαίρι με τα δυο της χέρια, πήδηξε στον αέρα σημαδεύοντας τη καρδιά του. Τελευταία στιγμή ο Μπάμπης έγειρε, μα η ατσαλένια λάμα τον βρήκε στο λαιμό, σχίζοντας το μαλακό του δέρμα σαν βούτυρο. Το αίμα τινάχτηκε παντού. Με μια κίνηση, κατάφερε να πετάξει τη γυναίκα από πάνω του, και να τη ρίξει στο πάτωμα. Μισοζαλισμένος, έπιασε τη βαθιά πληγή στο λαιμό του με το χέρι του, να σταματήσει το αίμα που έτρεχε ζεστό και πηχτό από μέσα του. Με το άλλο του χέρι έβγαλε το πιστόλι του και σημάδευε το άγνωστο κτήνος που του επιτέθηκε. Δεν την αναγνώριζε. Το πρόσωπο της φίλης του είχε παραμορφωθεί σε ένα θηριανθρωπικό πλάσμα. Αδύνατο να το συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Τα μάτια της είχαν βαθουλώσει και έβγαζαν έναν ακατανόητο τρόμο. Από το στόμα της έβγαιναν άγρια υποχθόνια μουγκρητά. Αυτή δεν ήταν η Ερατώ.

Θα μπορούσε εκείνη ακριβώς τη στιγμή να τη σκοτώσει, ή έστω να τη πυροβολήσει στα πόδια και να την ακινητοποιήσει, αλλά κάτι μέσα του τον σταμάταγε. Η αδυναμία του να εκτελέσει εν ψυχρώ τη καλή του φίλη, ερχόταν σε σύγκρουση με ότι ένιωθε έως εκείνη τη στιγμή γι'αυτήν, διχάζοντας πιεστικά τη δεδομένη στιγμή την απόφαση του.

Αυτή κρατούσε ακόμα σφιχτά στο χέρι της το μαχαίρι και ήταν έτοιμη να του ξαναεπιτεθεί. Ο πρώην φίλος και προστάτης της έχανε απαρηγόρητος αίμα και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να μη χάσει τις αισθήσεις του. Σηκώθηκε όρθιος με ότι δυνάμεις του είχαν απομείνει. Δεν ξέρουμε πόσες δυνάμεις όμως είχε ακόμα η Χείδερ, αλλά κατάφερε την ώρα που ακόμα αναρωτιόταν ο άντρας απέναντι της, να εκμεταλευτεί την αδυναμία του, ώστε να πεταχτεί απάνω και να του καταφέρει μια ακόμα μαχαιριά στη κοιλιά του.

Η κοφτερή λάμα τον βρήκε στην δεξιά κοιλιακή χώρα.

Ο Μπάμπης σωριάστηκε κάτω, παραμιλώντας. Δεν το περίμενε αυτό.

Η αναστολές του τον πρόδωσαν, και τώρα κείτονταν βαθιά πληγωμένος στο πάτωμα της φίλης του.

Οι ανάσες του έβγαιναν πια με δυσκολία. Αδυνατούσε να πιστέψει αυτό που βίωνε στα τελευταία μόλις 30 δεύτερα.

Η Χείδερ όμως ήταν πιο αποφασιστική και δεν διακατέχονταν από τέτοιες ανιαρές σκέψεις. Πήγε κι έκατσε γυμνή όπως ήταν πάνω στο πελώριο φαρδύ στήθος του άντρα. Αυτός αιμαραγούσε και το πάτωμα είχε γεμίσει με αίματα παντού ολόγυρα τους. Τον κοίταξε στα μάτια με το διαβολικό της χαμόγελο. Ήταν νικήτρια. Τον είχε νικήσει και τον είχε από κάτω της, ανάμεσα στα μπούτια της, ανήμπορος αυτός να της αντισταθεί πλέον. Της άρεσε τόσο πολύ αυτό που έβλεπε, που δε περίμενε ούτε η ίδια ότι θα ερεθιζόταν τόσο πολύ. Τα μάτια της θόλωσαν, έσφιξαν και πετούσαν φλόγες μίσους.

Έκαστε βαριά πάνω στο κεφάλι του και πίεσε ασφυκτικά το αιδοίο της στο πρόσωπο του. Έκλεισε τα μπούτια της και εγκλώβισε τον άτυχο άντρα ανάμεσα της πολύ σφιχτά. Ήθελε να τελειώσει και να τον τελειώσει κι αυτόν έτσι.

Προσπαθούσε να του φράξει τον αέρα, όσο αυνανιζόταν πάνω στο στόμα του.

Του κρατούσε το κεφάλι σφιχτά με τα δυο της χέρια ανάμεσα στα μπούτια της.

Βρισκόταν σε ένα ατελείωτο παραλλήρημα. Ο Μπάμπης σπαρταρούσε από κάτω της και οι δυνάμεις του τον είχαν εγκαταλείψει.

Πυκνά δάκρια κυλούσαν στο πρόσωπο του. Το αίμα που έχανε πια από παντού τον είχαν αποδυναμώσει, και ένιωθε την ήττα του.

Απλά περίμενε το τέλος του. Ένα δραματικό τέλος για έναν τέτοιο άντρα.

Η Χείδερ ήταν στην αποκορύφωση της, όταν ένα μικρό αλλά βαρύ αγαλματίδιο της αρχαίας θεάς Αδράστειας, έσκασε με βρόντο στο κεφάλι της, και την έριξε κάτω αναίσθητη.

(Αδράστεια: Η θεά του ανθρώπινου ενστίκτου της εκδίκησης.)

ΚΕΦ.#18

Η Ερατώ άνοιξε τα μάτια της προσπαθώντας να διακρίνει τον περιβάλλοντα χώρο. Ένας θολός μανδύας όμως σκέπαζε το περιορισμένο οπτικό της πεδίο, και τη σκέψη της, γι'αυτό δεν την άφηνε να καταλάβει πολλά πράγματα.

Ψαχούλεψε με το μουδιασμένο χέρι της το στρώμα, που της φάνηκε κρύο και σκληρό. Αλλά δεν ήταν δεμένη. Ένας τρομερός πόνος στο πίσω μέρος της κεφαλής της, την εμπόδιζε να σκεφτεί και να δει καθαρά. Το σώμα της το ένοιωθε βαρύ και κατάκοπο. Ένα λευκό σεντόνι κάλυπτε το γυμνό της σώμα, και ένοιωθε παγωμένα τα πόδια της.

Έπιασε όμως στον αέρα οσμές από κάτι σαν αντισυπτικό ασετόν και ιώδιο μαζί.

Ένα δυνατό εκτυφλωτικό φως διαπέρασε το κέντρο του ματιού της και απομακρύνθηκε σε ελάχιστα δευτέρα. Μια γυναικεία λεπτή σιλουέτα με λευκή στολή, μάσκα και γάντια, την καθυσήχασε λέγοντας τη, να μείνει ήρεμη και ότι όλα θα πάνε καλά. «Καλά...» ακούστηκε σαν μια απατηλή και μακρινή υπόσχεση, μέσα στο μυαλό της.

Σε ένα άλλο δωμάτιο στην ίδια κλινική, οι γιατροί είχαν φροντίσει έναν άντρα μεγάλο/60plus, του είχαν περιποιηθεί τα τραύματα, και επιτέλους βρισκόταν εκτός κινδύνου. Και στους διαδρόμους, ένας νεαρός μεταφορέας προσπαθούσε να δώσει εξηγήσεις στην αστυνομία.

Το ίδιο μεσημέρι η Ερατώ έφαγε το φαγητό που της φέρανε, και κοιμήθηκε αδιαμαρτύρητα. Το απόγευμα την επισκέφτηκε ένας γιατρός, πήρε μια καρέκλα και έκατσε κοντά της. Τον άκουσε προσεκτικά όλη την ώρα χωρίς να τον διακόψει. Στο τέλος όμως τον ρώτησε. «Και τι θα απογίνω, θα με κλείσετε στο ψυχιατρείο;» «Πλέον» της απάντησε ο γιατρός, «έχουμε τη δυνατότητα, οι εισαγωγές σε ιδρύματα να είναι σύντομες και πιο αποτελεσματικές. Τα φάρμακα

είναι κι αυτά πιο δραστικά από παλαιότερα, αν και ένα μεγάλο μέρος της αποθεραπείας εξαρτάτε από τον ίδιο τον ασθενή.» Και την καθυσήχασε λέγοντας ότι «Η σχιζοφρένεια θεωρείται σήμερα μια ελέγξιμη διαταραχή, και μέσω της κατάλληλης θεραπείας θα έχεις μεγάλες πιθανότητες να επανενταχθείς πολύ σύντομα στο κοινωνικό σύνολο» της τόνισε πολύ σοβαρά.

«Οπότε όλα θα πάνε καλά» τη διαβεβαίωσε στο τέλος.

«Προσπάθησε τώρα να κοιμηθείς, και θα τα πούμε πάλι αύριο.»

Η αστυνομία, αφού πήρε κατάθεση κι απο τον Μπάμπη, πήγε στην έπαυλη για περαιτέρω έρευνες. Την ίδια δεν την ενόχλησαν καθόλου.

Η Ερατώ έπασχε από μια εσωτερική διαταραχή, μια κατάσταση όπου έχει να κάνει με τη βιοχημεία του εγκεφάλου η οποία προκαλεί διαταραχές στη συμπεριφορά και την οργάνωση του συναισθήματος και της ερμηνείας που δίνει το άτομο στην πραγματικότητα που αντιλαμβάνεται και αναπαράγει. Μα αυτό που ανησυχούσε το γιατρό της, ήταν η διχασμένη προσωπικότητα της ασθενούς. Το άλλο της μισό δηλαδή.

Την τρίτη ημέρα της παραμονής της στη κλινική η Ερατώ ένιωθε πολύ καλύτερα και πιο δυνατή. Είχε μιλήσει με τον καλόκαρδο νεαρό μεταφορέα, που της εξήγησε τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια. Για την ιστορία, όταν εισέβαλαν με το αφεντικό του στην έπαυλη της, αυτός παραφίλούσε από έξω, και μόλις είδε να απειλείται η ζωή του, έτρεξε και έπραξε όπως θα έκανε ο καθένας στη θέση του. Της ζήτησε συγγνώμη. Η Ερατώ, έπιασε το χέρι του ανάμεσα στις ζεστές της παλάμες και τον ευχαρίστησε, για το θάρρος του και την αφοσίωση του. Εκείνος της το ανταπέδωσε όταν σηκώθηκε να φύγει με ένα φιλί στο μάγουλο της.

Την άλλη μέρα η Ερατώ επισκέφτηκε τον Μπάμπη στο δωμάτιο του.

Μόλις είχε τελειώσει το πρωινό του, και η νοσοκόμα του άλλαζε τον ορό, όσο

αυτός παρακολουθούσε τις ειδήσεις στη τηλεόραση.

Μόλις την είδε στη πόρτα να στέκεται, τα μάτια του γέμισαν χαρά και προσμονή!

«Ερατώ, κορίτσι μου γλυκό...»

«Μπάμπη μου, άντρα μου...»

Κοιτούσαν ο ένας τον άλλο, σα να γνωρίζονταν τώρα, για πρώτη φορά.

Πρώτος έσπασε τη σιωπή ο Μπάμπης.

«Να υπήρχε καποιος άλλος τρόπος, να μη γινόντουσαν όλα αυτά, πίστεψε με θα...» Τον διέκοψε όμως η Ερατώ ακουμπώντας τη παλάμη της στο στόμα του.

«Μη μιλάς γλυκέ μου. Το ξέρεις ότι αν δεν υπήρχες εσύ, τώρα δε θα μιλούσαμε, σωστά;» «Έτσι είναι,» της απάντησε. «Και μην ξεχνάμε τον Άρη, ο οποίος μας έσωσε» είπε, και συμφώνησαν αμέσως και οι δυο.

«Μόνο μαι ερώτηση έχω για σένα» είπε η Ερατώ, και τον κοίταξε βαθιά στα μάτια.

«Πως στο καλό κατόρθωσες και πήδηξες τον μαντρότειχο που έχει δυο μέτρα ύψος;» Και τότε λύγισαν και γέλασαν σα μικρά παιδιά, δυνατά, ανακουφισμένοι και χαρούμενοι.

ΚΕΦ.#19

Η Ερατώ μπήκε αμέσως στη ψυχιατρική κλινική "Φροντίδα".

Η ιδιωτική αυτή μονάδα θεραπείας βρίσκεται στη Πάρνηθα, κοντά στα Βασιλικά Ανάκτορα του Τατοίου.

Σχεδόν 38 χιλιόμετρα από την έπαυλη.

Τόσο κοντά μα και τόσο μακριά από το σπίτι της.

Μα αυτό ήταν το λιγότερο που την απασχολούσε τώρα.

Μέσα της πάλευε να θυμηθεί τις τελευταίες εικόνες, τα τελευταία λόγια, κάτι τέλος πάντων που να τη βοηθούσε να βάλει τις σκέψεις της σε μια τάξη. Αντ'αυτού, μια

μόνιμη σύγχυση ταλαιπωρούσε το μυαλό της, που δεν την άφηνε να συγκεντρωθεί.

Ο νους της Ερατώ είχε άθελα της δημιουργήσει έναν «εναλλακτικό» εαυτό, μέσα από τις κρυφές διεργασίες της θέλησης και της φαντασίας της.

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο μπόρεσε να σκιαγραφήσει με λεπτομέρεια έναν ολοκαίνουργιο χαρακτήρα, την Χείδερ, που μοιράζονταν το ίδιο σώμα με τον αποδεκτό της εαυτό.

Διχασμένη προσωπικότητα έγραψαν στο φάκελο της, η οποία χαρακτηρίζεται από την παρουσία δύο ή περισσότερων προσωπικοτήτων που εξουσιάζουν ευδιακρίτως τη συμπεριφορά του ατόμου. Τα άτομα που πάσχουν από αυτή τη διαταραχή έχουν μια βασική αδυναμία, να θυμηθούν ουσιαστικές και βασικές πληροφορίες για τον εαυτό τους, κάτι το οποίο δεν μπορεί να εκληφθεί ως απλή αφηρημάδα.

Η άλλη ταυτότητα που δημιούργησε η Ερατώ, η Χείδερ, ήταν πολύ διαφορετική από την ίδια. Η στιγμή που μια προσωπικότητα εμφανίζεται πάνω στο άτομο, ονομάζεται «εναλαγή». Η εναλαγή, μπορεί να πάρει από κάποια δευτερόλεπτα ως και μέρες. Αυτό ακριβώς έζησε η Ερατώ μας.

Και τώρα, μέσα στο θεραπευτήριο είχε όλο το χρόνο να σκεφτεί, και να κάνει μια αναδρομή σε όσα της συνέβησαν το τελευταίο διάστημα.

Ερωτήματα που βασάνιζαν το μυαλό της, βρήκαν απαντήσεις στις εντατικές θεραπείες που ελάμβανε καθημερινά από τη κλινική τους γιατρούς και τα φάρμακα. Έπρεπε όμως να θυμηθεί και η ίδια.

Γιατί, από κάπου ξεκίνησαν όλα αυτά.

Οι αστυνομία μετά από έρευνες που έκανε στο σπίτι της, και συγκεκριμένα στο προφίλ της στο facebook, διαπίστωσε τη σχέση της με το τύπο στο υπόγειο και τον άλλο στο Λυκαβητό. Βρήκαν όλες τις συνομιλίες τους και πολλά ακόμα.

Η Ερατώ και η Χείδερ μοιράζονταν το ίδιο τάμπλετ. Η αστυνομία εξήγαγε όλες αυτές τις συνομιλίες της από το messenger, που αποδεικνυαν τη σχέση της με τους παραπάνω τύπους. Όμως μέχρι εκεί. Δεν είχαν αποδείξεις για κάτι περισσότερο. Ο μεν τύπος του υπογείου, δεν έκανε καμία μήνυση, και ο δε τύπος στο Λυκαβητό δε μίλησε για τη γυναίκα που τον ταπείνωσε εκείνο το βράδυ. Τόσο απλά. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος ανέφεραν τη παρουσία της μυστηριώδης γυναίκας.

Οπότε η Ερατώ ήταν ελεύθερη, αφού και η ίδια δεν θυμόταν τίποτα για αυτά τα περιστατικά. Και όσο κι αν την πίεσαν οι αστυνομικοί να θυμηθεί ή να εξηγήσει τις σχέσεις με αυτούς τους δυο άντρες, εκείνη δεν είχε καμία απάντηση να τους δώσει.

Μα βαθιά μέσα της καταλάβαινε ότι κάτι δε πήγανε καλά. Υπήρχε ακόμα ένα σκοτεινό σημείο μέσα στο μυαλό της που αρνιόταν να φανερωθεί και να της αποκαλύψει την αλήθεια. Κάποιες στιγμές ήταν τόσο έντονο που ένιωθε να πνίγεται και να θέλει να κάνει εμετό. Πως μπόρεσε να κάνει η Ερατώ αυτά τα αποτρόπαια πράγματα; Ποιά ήταν; Πως είχε μεταλαχθεί σε μια αδίστακτη εκδικήτρια, από μια συνηθισμένη πλούσια κληρονόμο; Όλα ήταν και παρέμεναν τόσο μπερδεμένα μέσα της.

Και η πολυπόθητη απάντηση, βρισκόταν κάπου στη παιδική της ηλικία, κάποιο παιδικό τραύμα ίσως; Ή μήπως το μυστήριο κρύβεται στο ακριανό δωμάτιο που έβλεπε βορειοδυτικά;

Μα όσο σκεφτόταν, όσο αναρωτιόταν, τόσο κλεινόταν περισσότερο στον εαυτό της και τις σκέψεις της.

Οι μέρες περνούσαν βασανιστικά αργές. Οι νύχτες είχαν χάσει τη γοητεία τους. Και τα φάρμακα ήταν πλέον αυτά που ρύθμιζαν τη ζωή της. Μια μελαγχολία είχε απλωθεί μέσα της με ένα τεράστιο γιατί, να παραμένει σταθερά καρφωμένο στο ναρκωμένο μυαλό της.

Άραγε τα φάρμακα τη βοηθούσαν, ή της παρέλυαν τη μνήμη, ώστε να μη

σκεφτεται και να μην αντιδρά. Είχε δει ανθρώπους να χάνονται μέσα σε ανεπίσημα κοκτέιλ ψυχοφαρμάκων που μετέτρεπαν τον ασθενή σε ζόμπι, ανίκανο να πράξει τα πιο απλά καθημερινά πράγματα.

Και όταν μιλούσε με το προσωπικό γιατρό της που την επέβλεπε από την πρώτη στιγμή, ένα πράμα πάντα του έλεγε:

«Θέλω να πάω σπίτι μου, να πάρω τη κούκλα την Χέϊδερ, και να την εξαφανίσω.» Αυτό είχε συνέχεια στο μυαλό της.

Δέκα ημέρες τώρα στη "Φροντίδα" η Χέϊδερ δεν την είχε ενοχλήσει.

Είχε εξαφανιστεί από το κόσμο της, μα, και πάλι δεν ένιωθε ελεύθερη.

Δεν ένιωθε ότι είχε βγει από το σώμα της. Σα να είχε βρεί μια κρυφή γωνία μέσα της και είχε φωλιάσει περιμένοντας τη κατάλληλη στιγμή να κάνει την επανεμφάνιση της. Αυτό ήταν τρομακτικό.

Και οι μέρες κυλούσαν άδειες, κενές και στενάχωρες.

Ένα βράδυ όμως την επισκεύθηκε ο Μπάμπης. Την συνάντησε κάτω, στη κεντρική είσοδο. Η Ερατώ ανυπομονούσε τόσο πολύ να τον δει. Ειδικά από τη στιγμή που δέχθηκε το τηλεφώνημα του, και της εκμυστηρεύτηκε ότι σκεφτόταν πως αν του έδιναν την άδεια, θα ερχόταν να τη δει.

Αφού πέρασε τον έλεγχο, η γυάλινη πόρτα άνοιξε αυτόματα και η κοπέλα έπεσε στην αγκαλιά του με όλη τη δύναμη της. Ένα κάψιμο στη κοιλιά του, του θύμιζε τη φρέσκια ακόμα ουλή. Ο Μπάμπης χαμογελώντας κρατήθηκε να μη πέσει, και την έσφιξε με τα πελώρια χέρια του. Η Ερατώ μετά από πάρα πολύ καιρό, ζούσε κάτι τόσο αληθινό. Ένας δικός της άνθρωπος, που της έχει φερθεί με καλοσύνη και είναι ο κρίκος με την αληθινή ζωή της. Και ήταν εκεί τώρα, τον ακουμπούσε, τον μύριζε και δεν τον χόρταινε. Τον πήρε από το χέρι και σα μικρό κοριτσάκι ανέβηκαν μαζί από τις σκάλες στο πρώτο όροφο που είχε μια μεγάλη τραπεζαρία για τους επισκέπτες και τους ασθενείς. Βολεύτηκαν σε ένα μικρό τετράγωνο τραπέζι με δυο ξύλινες καρέκλες, και πρώτος ξεκίνησε ο Μπάμπης.

«Πως είσαι;» τη ρώτησε γεμάτος αγωνία και στοργή.

«Πως να είμαι» απάντησε χαμογελώντας η Ερατώ.

«Προσπαθώ να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου, και μετράω τις μέρες, μέχρι που θα φύγω από δω μέσα.»

«Εγώ μια χαρά σε βρίσκω, και ξέρω ότι θα τα πας καλά. Και μόλις βγεις από δω, είμαι σίγουρος ότι θα ξαναβρείς τον εαυτό σου.»

«Αχ καλέ μου Μπάμπη πάντα με το γλυκό το λόγο. Δεν ξέρω πια τι να υποθέσω, νιώθω τόσο χαμένη. Είναι φορές που αισθάνομαι ότι έχω επανέλθει πραγματικά, είναι κάποιες άλλες φορές που νιώθω κομμάτια. Σαν σπασμένο γυαλί. Νιώθω αδύναμη, νιώθω ότι έχω χάσει τον προορισμό μου. Και είναι και αυτά τα κενά Μπάμπη, αυτά τα κενά μες στο μυαλό μου, που είναι γεμάτα σκοτάδι, ερωτηματικά, και μου αφήνουν μία άσχημη πικρή γεύση στο στόμα μου. Μακάρι να ήξερα, μακάρι να θυμόμουν, μακάρι να μπορούσα να βοηθήσω έστω και την αστυνομία, με κάποιο τρόπο. Πίστεψέ με δεν ξέρω ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι, δεν τους θυμάμαι, δεν τους έχω συναντήσει ποτέ μου, δεν έχω καμία σχέση με αυτούς. Και η αστυνομία με ρωτάει συνέχεια. Τι να κάνω δε ξέρω. Και φοβάμαι, όταν δεν ξέρω φοβάμαι, όταν δεν γνωρίζω φοβάμαι, όλο αυτό το άγνωστο με κάνει και τρέμω.»

«Ερατώ μου, και γω δεν έχω τις απαντήσεις, το μόνο που ξέρω να σου πω είναι να ακολουθείς τις οδηγίες των γιατρών, να παίρνεις τα φάρμακά σου, να τρέφεις σωστά και να κοιμάσαι καλά.»

Σαν να μην άκουσε τα λόγια του φίλου της η Ερατώ συνέχισε.

«Θέλω να βγω από δω μέσα Μπάμπη, θέλω να φύγω από δω το δυνατόν συντομότερο, έχω επιθυμήσει το σπίτι μου, την παλιά μου ζωή, τον κήπο μου τα λουλούδια μου το κρεβάτι μου, δεν μπορώ να μείνω άλλο εδώ Μπάμπη, βοήθησέ με να φύγω.»

Πονούσε ο Μπάμπης που την έβλεπε έτσι και δε μπορούσε να τη βοηθήσει.

Πονούσε, και προσπαθούσε να μην της το δείξει.

«Χαρά μου, δυστυχώς εγώ... δεν είναι στο χέρι μου το ξέρεις αυτό, το

καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

«Ναι Μπάμπη μου, όμως θέλω να φύγω να φύγω το γρηγορότερο από δω μέσα δεν μπορώ δεν αντέχω!»

«Κάνε υπομονή γλυκιά μου, γλυκό μου κορίτσι, κάνε λίγο ακόμα υπομονή και όλα θα τελειώσουν είμαι σίγουρος. Και όλα αυτά που σου συνέβησαν, σου υπόσχομαι θα τα κλείσουμε σε ένα μεγάλο μεταλλικό κουτί, θα βάλουμε και ένα μεγάλο λουκέτο απέξω, και θα πάμε μαζί να τα πετάξουμε στη θάλασσα.»

«Μακάρι να ήταν τόσο απλά τα πράγματα καλέ μου φίλε, μα το ξέρεις και εσύ ο ίδιος ότι δεν είναι έτσι, κι αν, λέω, κι αν μου ξαναβγεί αυτό το πράγμα.

Αν ξαναγίνω αυτή η Χέϊδερ, τι θα απογίνω τι θα γίνει, τι θα γίνει τότε;»

«Ερατώ, όταν με το καλό γυρίσεις στο σπίτι, και συνεχίσεις να ακολουθείς την φαρμακευτική αγωγή αλλά και τις συνεδρίες με τον γιατρό σου, τότε όλα θα πάρουν το δρόμο τους, θα λυτρωθείς και θα συνεχίσεις τη ζωή σου.»

«Πως όμως όλα αυτά ξεκίνησαν ,ίσως δεν το μάθω ποτέ, κι αν ξαφνικά θυμηθώ, αν θυμηθώ αυτούς τους δύο άντρες που μου αναφέρει συνέχεια η αστυνομία, τι σκατά ζωή θα κάνω. Θα είμαι μια τρελλή...»

«Μην τα σκέφτεσαι αυτά γλυκειά μου, προσπάθησε να ξεκουραστείς, προσπάθησε να ηρεμήσεις, σκέψου όμορφα πράγματα, σκέψου πόσα ωραία πράγματα μπορείς να κάνεις όταν με το καλό βγείς από δω μέσα και πας στο σπίτι σου. Σκέψου το μέλλον σου, σκέψου ότι έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου, είσαι τόσο νέα κοπέλα, τόσο έξυπνη και τόσο καλή, που πονάει η καρδιά μου να σε βλέπω έτσι.»

Κάθησαν λίγο ακόμη, όσο ο χρόνος τους το επέτρεπε, σχεδόν αμίλητοι, χαμένοι και οι δυο στις απαρηγόρητες σκέψεις τους. Όταν ήρθε ο φύλακας να τους ειδοποιήσει ότι το επισκεπτήριο έληξε, και πως έπρεπε η Ερατώ να γυρίσει στο δωμάτιο της. Και η καημένη η Ερατώ τον έσφιξε στην αγκαλιά της, σα να ήθελε να κολλήσει πάνω του και να τη πάρει μαζί της.

Λύγισε ο Μπάμπης, μια σπάνια αντίδραση για έναν τέτοιο άντρα, μα

προσπάθησε να μη το δείξει, και με ραγισμένη τη καρδιά την αποχαιρέτησε με την υπόσχεση να την ξαναεπισκεφτεί σύντομα.

Φεύγοντας ο Μπάμπης ένιωσε ένα κενό, σαν κάτι να του λείπει.

Το βράδυ η Ερατώ πετάχτηκε έντρομη από το κρεβάτι της. Για άλλη μια φορά ο εγκέφαλος της ισορροπούσε μεταξύ λογικού και παράλογου. Μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας.

«Πρέπει να το σκάσω από δω!» ψιθύρισε μόνη της στο άδειο δωμάτιο.

Σηκώθηκε και κοιτάχτηκε στον καθρέπτη του μπάνιου. Δεν έβλεπε παρά μόνο μια φιγούρα. Μια αντανάκλαση από ένα άτομο. Έξω έκανε πάρα πολύ κρύο, όμως εκείνη ήταν ιδρωμένη και το μυαλό της μια λάβα φωτιάς. Ποιά ήταν τώρα η Ερατώ;

Μήπως η Χέϊδερ αποφάσισε να βγεί πάλι από τη κρουσώνα της; Ήρθε η ώρα της;

Μέτρησε γρήγορα από μέσα της 1 2 3 4 5 και στη στιγμή βρέθηκε στο κέντρο του δωματίου της να στέκεται με το λεπτό νυχτικό της ακούνητη μαρμαρωμένη, σα μια κούκλα βιτρίνας. Στο μυαλό της είχε σχεδιάσει τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια και με απόλυτη ακρίβεια. Μόνο που ξέχασε να ντυθεί, αλλά επειδή ο εγκέφαλος της για μια ακόμα φορά δε λειτουργούσε κανονικά, αυτό το κομάτι δεν την ένοιαξε καθόλου. Δεν το σκέφτηκε καν, όταν άνοιξε τη πόρτα του κελιού της και ένιωσε ένα κρύο ρεύμα να τη διαπερνάει. Ήθελε μόνο να φύγει από κει μέσα το γρηγορότερο! Ο περιορισμένος φωτισμός έξω στο διάδρομο παραφύλαγε, και οι κάμερες ασφαλείας χτένιζαν με δόλο το χώρο.

Η Ερατώ έπρεπε να διανύσει πέντε μέτρα μέχρι τις σκάλες στη γωνία. Και αυτό ήταν το πιο δύσκολο κομμάτι. Γιατί αν τυχόν την έπαιρνε είδηση ο φύλακας, τότε όλο το σχέδιο θα αποτύγχανε πριν ακόμα ξεκινήσει. Έπρεπε να κάνει αυτή τη διαδρομή όσο πιο γρήγορα μπορούσε και να περάσει το διάδρομο σα φάντασμα.

Οπότε στήλωσε το κορμί της, κόλησε τα χέρια της στους γοφούς της, πήρε μια βαθιά ανάσα και με μεγάλα βήματα, μέσα σε τρία δευτερόλεπτα διέσχισε το διάδρομο γρήγορα σαν τον άνεμο. Έφτασε στις σκάλες, και στα πρώτα σκαλοπάτια σταμάτησε να αφουγκραστεί. Εκεί και μέχρι να φθάσει το πρώτο όροφο, στη τραπεζαρία, ήταν ασφαλής, γιατί οι κάμερες δεν έπιαναν τις εσωτερικές σκάλες. Πατώντας στις μύτες των ποδιών της κατέβηκε όλους τους ορόφους μέχρι που έφτασε στον πρώτο. Ο χώρος αυτός μέσα στη τραπεζαρία φωτιζότανε μόνο από τις κόκκινες λάμπες ασφαλείας, και ότι φως περνούσε, ήταν μόνο από τα μεγάλα παράθυρα που έβλεπαν έξω στην αυλή. Στην οθόνη της κάμερας ασφαλείας μέσα στο φυλάκιο, φαινόταν μια ασπρόμαυρη εικόνα. Το μόνο πράγμα που θα έκανε τον φύλακα να γυρίσει το κεφάλι του προς την οθόνη, θα ήταν μια λάμψη, μια φωτιά. Και η Ερατώ άνοιξε τη χούφτα της που είχε μέσα κρυμένο τον αναπτήρα που έκλεψε από τη τσέπη του Μπάμπη, όση ώρα τον αγκάλιαζε.

Προχώρησε αργά προς τη βιβλιοθήκη με τα περιοδικά τις εφημερίδες και τα βιβλία. Άρπαξε κάμποσα από δαύτα και τα στοίβαξε στο καλάθι σκουπιδιών. Τα χαρτιά έφτασαν μέχρι τη μέση του καλαθιού, οπότε σκέφτηκε, μέχρι να φανεί η φλόγα θα έχει στη διάθεση της κάποιο λίγο χρόνο να κρυφτεί. Έτσι κι έκανε. Τα πάνω πάνω χαρτιά ήταν πιο αραιά για να αρπάξουν καλά και να μεταφέρουν τη φωτιά και στα υπόλοιπα από κάτω. Ο νυχτερινός φύλακας διέκρινε ξαφνικά μια λάμψη στο μόνιτορ που έδειχνε τη τραπεζαρία. Μόλις συνειδητοποίησε ότι έχει αρπάξει φωτιά, βούτηξε αστραπιαία τον πυροσβεστήρα, βγήκε από το κουβούκλιο του, και πάτησε το ασύρματο διακόπτη που κρατούσε στο χέρι του να ανοίξει διάπλατα η συρόμενη γυάλινη πόρτα ασφαλείας. Αυτές οι πόρτες όμως έχουν μια ιδιαιτερότητα. Λόγω του ότι βρίσκονται σε κλινική με ασθενείς που μεταφέρονται αργά, ή έρχονται με ασθενοφόρα από έξω, αργούν να κλείσουν.

Και αυτό το είχε χρονομετρήσει καλά η φυγής μας, που ήξερε ακριβώς τι έκανε.

Όταν ο φύλακας μπήκε στο ασανσέρ που είναι πάντα στο ισόγειο τη νύχτα, η Ερατώ στεκόταν κρυμμένη στο τελευταίο σκαλοπάτι πριν ακουμπήσει τα γυμνά της πόδια στο τελευταίο προθάλαμο πριν την έξοδο. Και μόλις έκλεισε η πόρτα του ασανσέρ, έτρεξε στη γυάλινη εξωτερική πόρτα ασφαλείας και τελευταία στιγμή, την ώρα που έκλεινε η πόρτα, κατάφερε και χώθηκε ανάμεσα της. Ήθελε να ήταν απόλυτα σίγουρη ότι δεν θα την έβλεπε ο φύλακας, γι'αυτό ρίσκαρε μέχρι τελευταία στιγμή να ακούσει το ασανσέρ να κλείνει, και μετά να πεταχτεί. Μπλοκαρισμένο το σώμα της ανάμεσα στα δυο φύλλα της πόρτας δε το διαπραγματεύτηκε, και με μια δυνατή σπρωξιά απέδρασε από τη φυλακή της. Βρέθηκε μεμιάς έξω στον παγωμένο αέρα, και το βαθύ σκοτάδι.

Ήταν ξυπόλητη αναμαλιασμένη και φορούσε μόνο το νυχτικό της. Η υπερένταση την είχε καλύψει σαν ζεστός μανδύας. Δε δίστασε καθόλου.

Ήξερε ακριβώς το δρόμο για να γυρίσει στο σπίτι της. Αρκεί να απέφευγε τους μεγάλους δρόμους, και μέσα από τα στενά θα έφτανε στην έπαυλη. Η ώρα ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Η απόσταση ήταν περίπου τέσσερις με πέντε ώρες με τα πόδια ως την έπαυλη. Θα έπαιρνε το παράπλευρο δρόμο από τον κεντρικό που στεκόταν τώρα, και έτσι θα έφθανε μέχρι τη πρώτη πλατεία. Θα περνούσε προσεκτικά απέναντι και θα συνέχιζε μέσα από τα στενά μέχρι να βγεί στην εθνική. Εκεί θα έπρεπε πάλι να διασχίσει τη μεγαλύτερη διαδρομή από τους πλαινούς χωματόδρομους κρυμμένα καλά μέσα στα σκοτάδια.

Είχε αποστηθίσει πολύ καλά το χάρτη και ήταν έτοιμη για όλα. Και έτσι ξεκίνησε τη περιπέτεια της.

Πρέπει να φθάσω σπίτι. Γρήγορα, ήσυχα. Όλα θα πάνε καλά. Δε με παίρνει να φοβηθώ τώρα, μάλιστα νιώθω πολύ καλά. Αν εξαιρέσεις ότι είμαι σχεδόν

ημίγυμνη ξυπόλητη, και με βλέμμα τρελής.

Ναι, όλα θα πάνε καλά. Είμαι σίγουρη. Πρέπει να διορθώσω τα πράματα.

Στο μυαλό της εναλάσσονταν με ταχύτητα φωτός το πνέυμα της, αντιμέτωπο με το πνεύμα της Χείδερ.

Μόνο που δεν ήξερε πως για άλλη μια φορά η Χείδερ έλεγχε το παιχνίδι. Και της άφηνε μόνο κάποια πολύ μικρά παραθυράκια από φόβο μη χάσει την επιρροή που ασκούσε στο σώμα τους. Τι παράξενο!

Οι σκέψεις της έτρεχαν πιο γρήγορα από τα πόδια της.

Πρέπει να αποφασίσω ποια είμαι. Είμαι σχιζοφρενής; Θέλω το σπιτάκι μου.

Θέλω κάποιος να με αγκαλιάσει. Μόνο αυτό θέλω τώρα και να βγω από αυτόν τον εφιάλτη γρήγορα. Να ξαναγίνουν όλα όπως πριν.

Θα παω στο σπίτι και θα διαλύσω μια για πάντα τη πουτάνα την Ερατώ! Τίποτα δε θα με σταματήσει να ολοκληρώσω το έργο μου! Τίποτα!

Στα μισά και λίγο παραπέρα, και όταν η ώρα είχε πάει σχεδόν δυο τα ξημερώματα, άκουσε ήχους να πλησιάζουν και φώτα να τρυπάνε το σκοτάδι, όταν ένα λευκό φορτηγάκι βαν τη προσπέρασε. Στα επόμενα μέτρα χαμήλωσε ταχύτητα μέχρι που το κοκάλωσε στριγκλίζοντας τα λάστιχα στη μέση του δρόμου. Μετά άρχισε να κάνει όπισθεν αργά προς το μέρος της. Η Ερατώ κοκάλωσε κι αυτή και δεν ήξερε τι να κάνει. Μέχρι τώρα όλα έβαιναν καλώς.

Τώρα όμως την έπιασε ένας πανικός. Το λευκό φορτηγάκι τη πλησίασε και μέσα ήταν τρεις μελαμψοί άντρες. Άρχισαν αμέσως να τη πειράζουν, να γελάνε και όλα αυτά με σπασμένα ελληνικά και περίεργες διαθέσεις. Ήταν σίγουρα μεθυσμένοι, και δε ξέρω γω τι άλλο ακόμα.

Μα ήταν δυστηχώς και πολύ επιθετικοί. Σταμάτησαν απότομα τα γέλια και κάτι λέγαν μεταξύ τους, όσο η Ερατώ στεκόταν ημίγυμνη σχεδόν, να τρέμει μέσα στην άδεια και έρημη νύχτα. Τελικά έβαλαν το λευκό φορτηγάκι στην άκρη του δρόμου και κατέβηκαν οι δυο από τους τρεις πλησιάζοντας την απειλητικά. Δε πρόλαβε καν να αντιδράσει όταν με βία την έχωσαν στο πίσω μέρος του μικρού φορτηγού.

Την πέταξαν πάνω στο μεταλλικό κρύο πάτωμα. Ο φόβος και η φρίκη την είχαν παραλύσει. Η ελπίδα της ελευθερίας χάθηκε για μια ακόμα φορά. Όλα ήταν εναντίων της. Σαν κάποιος να τη τιμωρούσε ξανά και ξανά! Πως θα το αντιμετώπιζε αυτό, αφού πια και οι τελευταίες δυνάμεις που τη κρατούσαν στη ζωή, έδειχναν τώρα κι αυτές να την εγκαταλείπουν. Η αδρεναλίνη που κυλούσε μέσα της, αποφάσισε να τη βοηθήσει, και να της δείξει το δρόμο της αλλαγής. Τότε, το μυαλό της Ερατώσ πάγωσε, γυάλισε το μάτι της, και αποδέχτηκε τη μοίρα της.

Σε μια τέτοια μοναδική στιγμή η Ερατώ μεταμορφώθηκε και ξανάγινε η Χείδερ! Ναι, δεν είχε άλλο τρόπο για να τους αντιμετωπίσει, και ήταν σα να έγραφε μια ακόμα πρόστυχη ιστορία.

Αυτή ήταν η άμυνα της εκείνη την άγρια νύχτα.

Σαν η ψυχή της να είχε αποκολληθεί από το υπόλοιπο σώμα της, και παρακολουθούσε την όλη φρικαλεότητα από απόσταση ασφαλείας. Και μέσα στη παραζάλη της αφέθηκε στο να τους ακούει να μιλάνε.

«Έλα πουτανάκι ξέρω ότι τα θέλει το κωλαράλι σου. Για αυτό βγήκες μέσα στο βράδυ γυμνή.»

«Ψαχνόταν, δε τη βλέπεις. Νομίζω ότι της αρέσει! Θα σε γαμήσουμε καλά τώρα. Έννοια σου.»

«Θα το ευχαριστηθεί μία χαρά το μουνάκι σου, έκανες τη τύχη σου καριολάκι. Θα σε σκίσουμε από παντού, ανάσα δε θα πάρεις!»

«Λοιπόν μάγκες ακούστε πώς θα γίνει. Για να μη μας ταλαιπωρήσει, πιάστε της τα χέρια, και ένας ένας θα τη πηδαει. Και θα το πάμε έτσι ενναλάξ μέχρι να την πάρουμε και οι τρεις. Και βλέπουμε. Κοίτα τη, τα θέλει ο κώλος της.»

«Μα δεν βλέπεις ρε που δεν αντιδρά καθόλου, δεν αντιστέκεται. Μία χαρά μας έκατσε μάγκες. Πω πω κοίτα ένα κωλαράκι που έχει. Ανυπομονώ να τη βιάσω, δε κρατιέμαι, μου έχει σηκωθεί!»

«Σε λίγο θα μας παρακαλάει να τη γαμήσουμε και στο τέλος θα μας ευχαριστήσει κιόλας! χαχαχα»

«Άντε ρε μαλάκα τι περιμένεις ξεκίνα.»

«Πιάσε την εσείς να αρχίσω να την πηδάω εγώ από μπροστά.»

«Άντε μαλάκα δεν κρατιέμαι.»

«Άμα δεν κρατιέσαι χώστο στο στόμα της.»

«Ρε μαλάκες νομίζω ότι της αρέσει κοίτα πώς μου το γλύφει. Σκέτη κάβλα είναι. Της το έχω χώσει όλο μέσα στο στόμα της και δεν σταματάει να μου το ρουφάει. Δεν χρειάζεται καν να την κρατάμε, αυτή τα θέλει. Δεν βλέπεις πως κάνει δεν φέρνει καμία αντίσταση.»

«Τα θέλεις πουτανάκι, ε;»

«Γουστάρω ρε φίλε έτσι όπως της έχω ανοίξει τα πόδια και έχω χώσει όλο το καβλί μου μέσα στο μουνί της. Κοίτα τη ρε πως σπαρταράει.»

«Άντε ρε τελειώνετε Θέλω και εγώ να τη γαμήσω.»

«Μη βιάζεσαι. Έχουμε όλο το χρόνο μπροστά μας. Θα την ξεκολιάσουμε όλο το βράδυ. Δικιά μας είναι δεν πάει πουθενά.»

«Κοίτα τι κάνει η καριόλα. Με τα μουνόχειλα της μου σφίγγει τον πούτσο. Τι καριόλα που είναι.»

«Και εμένα μου έχει ρουφήξει το καυλί μέχρι και τα αρχίδια μου, όλα μέσα. Τα έχει βάλει όλα μέσα στο στόμα της η καριόλα. Μαλάκα δεν κρατιέμαι θα τη χύσω δεν μπορώ.»

«Έλα γύρνα τη στα τέσσερα να την πάρουμε και από τον κώλο. Να τις βουλώσουμε και τις τρεις τρύπες της. Εγώ θα ξαπλώσω κάτω και εσείς βάλτε την από πάνω μου να της γαμάω το μουνί, εσύ πάρτη από το κώλο, και εσύ βάλτο στο στόμα της. Να δούμε πόσο θα αντέξει!»

«Κοιτάτε ρε μόνο μη λιποθυμήσει και μας ξενερώσει. Δε γουστάρω να πηδάω μια

πεθαμένη! χαχαχα.»

«Μπα, μια χαρά είναι, άμα δεις να μην αναπνέει, τη παρατάμε και φεύγουμε»

«Εγώ μάγκες μου δε παω πουθενά, εδώ, θα τη γαμάω όλο το βράδυ.»

«Γιατί εμείς, τι νομίζεις ότι θα της κάνουμε χαχαχα!»

«Πω πω, τι καύλα είναι, της χώνω το πούτσο μου στο κώλο της όσο πιο βαθιά μπορώ, κι αυτή γουστάρει! Τη βλέπω, της αρέσει!»

«Ναι ρε μαλάκα, γαμώ τα γαμήσια κάνουμε!»

«Και γω στο μουνί της!»

«Και γω στο στόμα της χαχαχα!»

«Ελάτε να αλλάξουμε στάση, θέλω και γω να της το χώσω στο κώλο της.»

«Πάρτην, είναι όλη δικιά σου, εγώ θα τελειώσω στο στόμα της, να μου τα ρουφήξει όλα!»

«Έτσι μωρή καριόλα, πάρτα να με θυμάσε!»

«ΑΧ! Πάρτα κι από μένα, αχχ!»

«Πάρτα μωρή πάρτα στη μούρη!»

Την έχυσαν και οι τρεις διαδοχικά, μα η Ερατώ δεν υπήρχε εκεί, παρά μόνο το σώμα της. Ένα άδειο σώμα που παραδόθηκε στους βιαστές της και απορρόφησε τις φρικαλέες ορέξεις τους σα σφουγγάρι. Τι κι αν την έβρισαν, τι κι αν την ξεφτίλησαν, τι κι αν την γάμησαν απανωτά και οι τρεις τους και άφησαν τα χύσια τους πάνω στο πρόσωπο και το κορμί της. Γιατί γι'αυτούς, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα μουνί, ένα ωραίο μουνί, που βρέθηκε στο δρόμο τους. Και εκείνη, χαμένη σε δυο κόσμους, σαν μια σκιά που προσπαθούσε να βρεί το ταίρι της σε έναν αδίστακτο πλανήτη, κατοικημένο από ανθρώπους κάθε λογής. Άνθρωποι που χαλιναγωγούσαν άλλους ανθρώπους, που επέτρεπαν τη σκλαβιά, επιδίωκαν το κακό, έβλαπταν τη φύση, τιμωρούσαν τα ζώα και πιστεύανε σε θεούς και δαίμονες. Μα ποιοί είναι αυτοί οι άνθρωποι. Ποιοί;

ΚΕΦ.#20

Η ιστορία τελείωσε με τη τελευταία τελεία που έβαλε στο τέλος η Χείδερ, και επανήλθε η Ερατώ στο σώμα της.

Πεταμένη στην άκρη ενός έρημου δρόμου, σε έναν χωματόδρομο δίχως σπίτια στη παρακείμενη περιοχή, παρά μόνο η Εθνική να περνάει από πάνω και δεκάδες αυτοκίνητα εκείνη την ώρα να διασχίζουν με ταχύτητα το δρόμο, η Ερατώ προσπαθούσε να ανακάμψει τις δυνάμεις της.

Για πρώτη φορά ένιωσε το κρύο να εισχωρεί στα κόκαλα της, και τα πόδια της μαγκωμένα στο παγωμένο έδαφος να την κρατάνε μη σωριαστεί και πάλι κάτω. Είχε τυλίξει τα χέρια της γύρω από το σώμα της και μετρούσε τις πληγές της.

Χαμένη μέσα στις σκέψεις της προσπαθούσε να καταλάβει ποιά είναι.

Που είναι, και τι κάνει εκεί μόνη της.

Ένιωθε ένα τεράστιο άσχημο κενό στο κεφάλι της που ήταν πολύ φρέσκο. Έχασε κάποιες στιγμές του χρόνου. Αυτές δε τις θυμάται. Όπως δε θυμάται και τα κενά των προηγούμενων εβδομάδων. Χαμένοι χρόνοι μπερδεύονταν με την πραγματικότητα και δημιουργούσαν ένα χάος μέσα στο μυαλό της. Δε θα μπορούσε να ζήσει έτσι. Δε γίνεται να παραφυλλάει ο εχθρός και αυτή να μη ξέρει πως να αμυνθεί. Επειδή είναι ένας αόρατος εχθρός, σαν τον ιό. Ύπουλος καταστροφικός και στη περίπτωση της επικίνδυνος. Αυτά τα κενά δεν θα την αφήσουν ποτέ να ησυχάσει. Πρέπει να θυμηθεί. Τι έγινε πριν λίγη ώρα εδώ; Γιατί πιστεύει ότι κάτι έχασε στη πορεία για το σπίτι;

Και πάνω απ'όλα, γιατί δεν ήταν στο κρεβάτι της στη κλινική;

Ο τρόμος την περιέλουσε για μια ακόμα φορά.

Προσπάθησε να θυμηθεί...

«Προσπάθησε να θυμηθείς Ερατώ» αναφώνησε μόνη της.

Περπατούσε στο παράδρομο χωματόδρομο κάτω από την Εθνική οδό.

Περπατούσε και όλα έδειχναν καλά. Μετά όμως παραστράτησε, ξέφυγε από τη πορεία της. Είδε μπροστά της ένα ξένο σπίτι; Μπήκε μέσα να ζεσταθεί. Μα το σπίτι ήταν άδειο κρύο και σκοτεινό. Από πάνω κατέβηκαν τρεις άντρες. Πριν προλάβει να αντιδράσει τη βίασαν διαδοχικά ο ένας μετά τον άλλον, μέχρι που τελείωσαν και οι τρεις τους. Την δέσαν στο υπόγειο και κάθε μέρα, όποια ώρα της ημέρας ή της νύχτας, κατέβαιναν και τη βίαζαν μέχρι εξαντλήσεως. Μετά από πέντε ημέρες τη βαρεθήκανε, και τη πουλήσανε σε δυο αδέρφια, που κάναν ακριβώς το ίδιο πράγμα. Αλλά το θύμα τους, το είχαν σακατέψει και αργοπέθαινε, και δε τη γουστάραν πιά. Μετά από δυο ημέρες τη παρατήσαν αργά ένα βράδυ σε ένα παράδρομο χωματόδρομο κάτω από την Εθνική οδό. Και πιο πρίν; Θυμάται ένα λευκό φορτηγάκι. Τίποτα άλλο.

Πόσες μέρες έχουν περάσει, από όταν το έσκασε από το θεραπευτήριο. Την ψάχνει κανείς; Μήπως δεν είναι μέρες και είναι ώρες ή λεπτά. Μήπως τίποτα δεν είναι αλήθεια, και τι; τα φαντάζεται όλα αυτά; Ζει ένα όνειρο; Που ξεκινάει η αλήθεια και που τελειώνει; Ποιός μπαίνει κάθε φορά μέσα στο μυαλό της, ποιός τη βιάζει, ποιός; Τι παράλογες και αλλόκοτες σκέψεις σβούριζαν στο μυαλό της; «Θεέ μου» αναφώνησε κάποια στιγμή η Ερατώ. Κοντοστάθηκε και κοίταξε ψηλά τον ουρανό. Σα να ζητούσε βοήθεια. Μια βοήθεια που δεν ήρθε ποτέ όμως.

Είχε ταλαιπωρηθεί πολύ. Ήταν πολύ κουρασμένη. Φτάνει πια. Ως εδώ. Τελείωσαν όλα. Φτάνει, πήγαινε σπίτι να ξεκουραστείς. Αυτό μόνο σκεφτόταν τώρα. Να πάει κάπου να κοιμηθεί, να φτάσει στο σπίτι της.

Η Ερατώ σταμάτησε για λίγο· έκλεισε το μυαλό της, και το άδειασε τελείως από τις σκέψεις. Χρειαζόταν μια στιγμή μόνο για να αλλάξει. Να βρεί το πάτημα της, την ταυτότητα της. Να έρθει και να κουμπώσει ο νούς της με το τώρα. Η φυσική της ύπαρξη να είναι εδώ παρούσα, σε πλήρη διαύγεια, και δεμένη στο σώμα της

με χοντρές αλυσίδες.

Ήταν η πρώτη φορά μετά από πάρα πολύ καιρό που ένιωθε εντελώς άδεια από όλα. Σημασία είχε το τώρα σκεφτόταν, το παρόν. Το παρών μετράει, τώρα. «Εντάξει λοιπόν. Είμαι στη μέση του πουθενά. Πρέπει να το έσκασα από τη "Φροντίδα". Που θα μπορούσα να πάω; Μόνο στο σπίτι μου. Το μυαλό μου με οδηγεί προς τα εκεί.» Η σκέψη ότι δεν έλεγχε το σώμα και το μυαλό της, είχε γίνει μια αφόρητη μανία εκμετάλευσης της.

Εν τέλει, και με βαριά καρδιά παραδέχτηκε για πρώτη φορά ότι είχε την ανάγκη της Χέϊδερ. Ναι, είναι αλήθεια αυτό. Μόνο με τη βοήθεια της Χέϊδερ θα μπορούσε να φθάσει σπίτι της. Μόνη της δεν ήταν ικανή.

Η Χέϊδερ το είχε σχεδιάσει όλο αυτό, και με την Χέϊδερ έπρεπε τώρα να συνθηκολογήσει για να φθάσει σε ασφαλές μέρος. Η Χέϊδερ ήξερε το δρόμο, και η Ερατώ θα την άφηνε να κάνει κουμάντο.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και έκανε το πρώτο βήμα με το γυμνό της πόδι να ακουμπάει στο υγρό χώμα που άφηνε η πρωινή υγρασία της εξοχής. Ήταν ακόμα θαμπό το τοπίο, δεν ήξερε τι ώρα ήταν, αλλά είχε ακόμα λίγο χρόνο πριν ξυπνήσει κι ο υπόλοιπος κόσμος. Σημαντικό είναι να ακολουθήσει πιστά το δρόμο που έχει αποστηθίσει από τον ηλεκτρονικό χάρτη της Google. Όχι η Ερατώ, αλλά η Χέϊδερ.

Από κει πάλι είχε διαβάσει ότι η συντομότερη διαδρομή από το θεραπευτήριο στην έπαυλη είναι διαμέσου της εθνικής οδού, και ο πλαινός χωματόδρομος ενδείκνυται για τη φυγή της. Και ο χρόνος των 38 χλμ ήταν 5 με 6 ώρες περπάτημα. Η συγκέντρωση της σε αυτό και μόνο το πράμα της έδωσε την ώθηση που χρειαζόταν για να ξεκινήσει, αλλά και να είναι προφυλαγμένη, γιατί ήταν ακόμα έξω στους δρόμους εκτεθειμένη.

Το ένα της βήμα ακολουθούσε το άλλο και προχωρούσε με ρυθμό χωρίς να

νιώθει κούραση, παρά μόνο μια διάφανη ροή ενέργειας που πλημμύριζε το σώμα και το πνεύμα της με τόνους πείσματος και εγωισμού. Αυτό είχε τώρα. Αυτό ένιωθε. Αυτό ήθελε.

Από πάνω της περνούσε η Εθνική. Ο πλαινός παράδρομος που διέσχιζε τώρα είναι 3 μέτρα πιο χαμηλά, και ήθελε ακόμα 8 με 10 χλμ για να φθάσει στις αρχές τουλάχιστον του οικισμού που ήταν το σπίτι της. Από κεί ήταν άλλα 3,5 χλμ. περίπου μέχρι την κεντρική εξώπορτα της έπαυλης της.

Κάτω στο χωματόδρομο που περπατούσε το φως ήταν ακόμα αχνό, σαν τις πρώτες σκέψεις του ήλιου, λίγο πριν σηκωθεί και φωτίσει ολόκληρο το κόσμο. Μα όλο αυτό της θύμιζε τα όμορφα παιδικά της χρόνια, που τα περνούσε τα καλοκαίρια στο νησί, με την ανεμελιά τα γέλια και τα κλάματα, όλα αυτά που σε κάνουν άνθρωπο.

Και ξαφνικά θυμήθηκε. Ναι, ήταν 15 χρονών, το θυμάμαι πολύ καλά αυτό αναφώνησε η Ερατώ! Μα ναι ναι! Σχεδόν χόρευαν οι λέξεις στα χείλη της. Ήταν καλοκαίρι στο νησί, και ήταν και η μαντάμ Έλντα, από την Αγγλία, που είχε ένα σπίτι πάνω στο βουνό, και τη φοβόμασταν όλα τα παιδιά τότε, και όποτε πλησιάζαμε στο σπίτι της απέξω προσπαθούσαμε να δούμε μέσα, και με τη φαντασία μας φτιάχναμε διάφορες ιστορίες και υποθέταμε διάφορα σενάρια που ήταν γεμάτα από μυστήριο και ανατριχιαστικές περιγραφές.

Μα μια μέρα θυμάμαι μας άνοιξε τη πόρτα. ΄Είμασταν 5 παιδιά, κι αυτό το θυμάμαι, αλλά τίποτε άλλο για το ποιά ήταν αυτά τα παιδιά. ΄Ηταν πρωί όμως, έκανε ζέστη και μας είδε που στεκόμασταν απέναντι από το σπίτι της. Μας ήξερε άλλωστε, αφού έτσι κι αλλιώς όλοι εκεί γνωριζόμασταν μεταξύ μας, και εμείς όλη μέρα γυρνάγαμε και κάναμε βόλτες πάνω κάτω το νησί.

Και αυτή η γυναίκα εκείνη την ημέρα, έκανε κάτι αδιανόητο.

Μας έβαλε να κάτσουμε κάτω και ξεκίνησε να μας λέει μια ιστορία.

Θα σας πω μία ιστορία για μία κοπέλα που ζούσε κάποτε εδώ στο νησί. Ένα βράδυ ξεμύτισε από το σπίτι της και βρέθηκε μόνη της στους αγρούς μακριά από τα χωριά, και την απήγαγαν τρεις άντρες με ένα αγροτικό φορτηγάκι και την πήγανε σε ένα σπίτι κρυμμένο βαθιά μέσα στο δάσος, και τη βίαζαν για πάνω από μία εβδομάδα.

Οκτώ ημέρες κράτησαν οι αρρωστημένες πράξεις τους.

Τα παιδιά την ακούγανε με το στόμα και τα μάτια ανοιχτά!

«Μα καλά, κάνεις δεν είδε να φεύγει αυτή η κοπέλα;» ρώτησε το ένα παιδί από την παρέα.

«Έφυγε ένα απόγευμα συνηθισμένο όπως όλα τα άλλα, καλοκαίρι ήταν, και είχε τη δικιά σας ηλικία πάνω κάτω.»

Στο άκουσμα της ηλικίας τα παιδιά τρομοκρατήθηκαν και αμέσως άρχισαν να τις κάνουν ρωτήσεις όπως:

«Πόσο χρονών ήταν αλήθεια ακριβώς;»

«Πώς τη λέγανε;»

«Ποια ήταν;»

«Πότε έγινε αυτό;»

«Την βρήκανε;»

Στις απανωτές ερωτήσεις των παιδιών η μαντάμ Έλντα πήρε την πιο σοβαρή της έκφραση και με μία κίνηση του χεριού της, τους σταμάτησε αμέσως.

Τα παιδιά την κοιτούσαν στο στόμα, περιμένοντας αγωνιωδώς τις απαντήσεις της.

Για αυτό το λόγο τελικά την φοβόντουσαν τη μαντάμ Έλντα. Γιατί έκρυβε μυστικά, ήξερε ιστορίες, και ζούσε μόνη της απομονωμένη στο σπίτι της στο βουνό.

Όσο σκεπτόταν αυτή την ιστορία, κάτι προσπαθούσε με ένταση να συνδεθεί μαζί της. Η Ερατώ προχωρούσε και σκεπτόταν. Η κούκλα, εγώ, η Χείδερ. Η κούκλα είναι άψυχη, εγώ είμαι εγώ, και η Χείδερ είναι ο άλλος μου ο εαυτός στο ίδιο σώμα. Μοιραζόμαστε εγώ και η Χείδερ το σώμα μου. Εγώ είμαι γω. Η Χείδερ ποια είναι; Από που προέκυψε;

Ξαναένιωσε μία στιγμή στο μυαλό της να θέλει κάτι πάλι απεγνωσμένα να συνδεθεί μαζί της, αλλά, τι; Θυμίσου, ηρέμησε, σκέψου.

Γιατί να είναι τόσο εκδικητική η άλλη μου ύπαρξη.

Κάποιος λόγος θα υπάρχει. Αυτό το κάτι μόνο να βρω και είμαι σίγουρη ότι όλα θα ξεμπλοκάρουν, και όλη αυτή την απελπισία θα τη καταχωρήσω στα έγκατα της γης, να μην δούνε ποτά ξανά το φώς της γης, ποτέ! Ποτέ όμως.

Πρέπει να φθάσω στο σπίτι. Αυτό πρέπει να κάνω το γρηγορότερο. Ξημερώνει απειλητικά και δεν το θέλω καθόλου αυτό.

Και όσο δεν έχω παραισθησεις ή μου συμβεί κάτι άλλο τραγικό, εγώ πρέπει να βιαστώ.

Λογικά πρέπει να φθάνω στα σύνορα του οικισμού. Είναι πάνω από ώρα που έχω ξεμακρύνει από την εθνική και τώρα βρίσκομαι στον επαρχιακό δρόμο που οδηγεί στη κεντρική λεωφόρο, που θα με πάει μέσω κάποιων παράλληλων δρόμων, στη τελική ευθεία για τον άλλο κεντρικό δρόμο που οδηγεί πάλι έξω από τις πυκνοκατοικημένες συνοικίες, και το πρώτο πράγμα που θα αντικρύσω θα είναι το περίπτερο του Αμίρ.

Μετά δεν έχω παρά να στρίψω αριστερά το στενό και να τρέξω στο σπιτάκι μου.

Όλο αυτό είναι περίπου 1 ώρα.

Γ'αυτό πρέπει να βιαστώ!

Δεν έχω χρόνο. Είμαι εκτεθειμένη από παντού. Σε λίγο θα αρχίσει να έχει κίνηση

στους δρόμους. Και εγώ, εγώ είμαι ημίγυμνη. Όποιος με δει θα ειδοποιήσει την αστυνομία, και θα με πάνε πάλι μέσα. Όχι, η Χέϊδερ δεν το ήθελε αυτό. Δεν ήθελε να ξαναγυρίσει πίσω. Το προετοίμαζε αυτό εν αγνοία της Ερατώ, και δε θα έκανε πίσω.

Η Χέϊδερ το είχε σχεδιάσει όλο αυτό για να γυρίσει σπίτι και να συνεχίσει το έργο της.

Να ξεκινήσει τη Νέα Εποχή. Αυτό είχε άμεση προτεραιότητα. Και είχε ήδη χάσει πολύ χρόνο με τις μαλακίες της Ερατώ.

Η Ερατώ, που μέχρι τώρα φλέρταρε με τη ζεστή σκέψη του σπιτιού της, ξαφνικά αναρωτιόταν μήπως πρέπει να παραδοθεί η ίδια από μόνη της στην αστυνομία, ή να επιστρέψει πίσω στη κλινική.

Μια σειρήνα ακούστηκε από μακριά και η Χέϊδερ βρήκε ένα κενό στο μυαλό της Ερατώ και ξανατρύπωσε γρήγορα και ξαναπήρε το ρόλο της.

Η Έρατώ χάθηκε για άλλη μια φορά.

Με άλλη ενέργεια τώρα η Χέϊδερ διέσχιζε παράλληλα τον κεντρικό δρόμο μέσα στα χωράφια, την απόσταση που ήθελε για να περάσει αναγκαστικά μετά μέσα από κάποια στενά, για να βγει τέλος στον άλλο κεντρικό δρόμο που οδηγούσε στο περίπτερο και μετά στην έπαυλη.

Η Χέϊδερ προχωρούσε σκυφτή και με γρήγορο βηματισμό. Οι σειρήνες ήταν τελικά από ένα πυροσβεστικό όχημα.

Τα μάτια της έλεγχαν όλο το χώρο, προσπαθούσε να κάνει ησυχία, και κρυβόταν ή σταματούσε όταν αντιλαμβανόταν κάποιο θόρυβο ή κάποια κίνηση. Ήταν σίγουρη ότι θα τα κατάφερνε, όπως κάθε τι που είχε έως τώρα σχεδιάσει και

υλοποίηση. Τίποτα, μα τίποτα απολύτως δεν θα έμπαινε εμπόδιο στα τολμηρά σχέδια της. Ήταν πρωτοπόρα, αυτή και εκατομμύρια ρομπότ σε όλο το πλανήτη, ήταν όλα έτοιμα για να αναλάβουν δράση. Να δημιουργήσουν τον δικό τους κόσμο. Και ο άνθρωπος να μείνει στην ιστορία ως ένας ακόμα σταθμός στην εξέλιξη του.

Στην εξέλιξη της ανθρώπινης φυλής.

Βρισκόταν τώρα ανάμεσα σε σπίτια, είχε βγεί από την εξοχή και τώρα προχωρούσε πολύ προσεκτικά, κρυμμένη όπου μπορούσε για να μη τη δει κάνα μάτι. Είναι η ώρα λίγο πριν ξεκινήσουν να βγαίνουν οι πρώτοι πολύ πρωϊνοί άνθρωποι που πιάνουν από πολύ νωρίς δουλειά. Και όσο περνάει η ώρα τα πράγματα θα δυσκολεύουν όλο και πιο πολύ. Σαν ύαινα γλιστρούσε ανάμεσα από αυτοκίνητα δέντρα θάμνους και κάδους απορριμάτων.

Μια ημίγυμνη ξυπόλυτη γυναίκα σαν αερικό, με σχισμένο ένα βρώμικο λευκό νυχτικό κινιόταν με το πιο φυσικό τρόπο.

Και όταν ο ήλιος σηκώθηκε ψηλά και κατέστρωνε τα σχέδια του για την σημερινή ημέρα, η Χείδερ μπόρεσε να αντικρύσει επιτέλους με ανακούφιση τον κεντρικό δρόμο που οδηγούσε προς το περίπτερο του Αμίρ.

Έκανε το ίδιο πράγμα όπως πριν, και δεν πήγε από την ασφαλτο αλλά προτίμησε να διασχίσει την απόσταση από τη μέσα μεριά του δρόμου και να περάσει τα χωράφια και τα οικόπεδα που θα της πρόσφεραν ασφάλεια από το δρόμο.

Εφθανε στο τέλος, οπότε έστω και ένα αυτοκίνητο να περνούσε και την έβλεπε, όλα θα χανόντουσαν, και όλα τα όνειρα των δυο γυναικών θα έπεφταν στο κενό.

Μα είχε σιγουριά, και τα βήματα της πάταγαν δυνατά στο έδαφος, δίνοντας ένα σταθερό ρυθμό στην πορεία της.

Είχε επιστρατεύσει όλη τη θέληση της και προχωρούσε σα να άνοιγε το δρόμο και για τον υπόλοιπο στρατό της.

Αυτό φανταζόταν εκείνες τις στιγμές η Χείδερ.

Σε κάθε μεγάλη στροφή παραμόνευε να δει το περίπτερο. Όταν τελικά μέσα από μια μακριά συστάδα ψηλών δέντρων αντίκρουσε στο τέλος της διαδρομής τη ταμπέλα 24ωρο που φωτίζε μέρα νύχτα το περίπτερο. Η Χείδερ ήταν χαρούμενη, επιτέλους έφθανε. Εδώ έπρεπε να πρόσεξει τώρα, γιατί καθώς θα περνούσε το δρόμο, υπήρχε φόβος να την δει ο Αμίρ. Με μια γρήγορη ματιά διαπίστωσε ότι ήταν μάλλον μόνος του, δεν έβλεπε κάποια κίνηση. Και από την ησυχία υπέθεσε πως πρέπει να ήταν μέσα στο περίπτερο, με αναμμένο το αηρ κοντίσιον και να έπαιζε κάποιο παιχνίδι στο κινητό του τηλέφωνο.

Περίμενε λίγη ώρα μήπως παρατηρήσει κάποια κίνηση, αλλά τα πράματα φαινόταν υποτονικά ήσυχα. Πατώντας στις μύτες των ποδιών της και κρατώντας την αναπνοή της πέρασε κάθετα το δρόμο σα φίδι που διασχίζει γρήγορα το καλοκαίρι έναν επαρχιακό δρόμο. Μόλις πέρασε απέναντι, και με τη κάλυψη που της παρείχε το δάσος, κοντόστάθηκε για μια τελευταία φορά και κοίταξε προς το περίπτερο. Καμία απολύτως κίνηση και κανέναν κίνδυνο δεν διέτρεχε πια κείνο το σημείο.

Τώρα έμεναν 40 λεπτά το πολύ μέχρι την έπαυλη. Και αυτό γιατί έπρεπε να παρακάμψει από τη πορεία της, για να αποφύγει πρώτον το δρόμο που μπορεί να περνούσε κάποιο αυτοκίνητο και να την έβλεπε. Και δεύτερον να αποφύγει τις εξόδους από τα αρχοντικά της περιοχής που καταλάμβαναν ολόκληρα τετράγωνα.

Δεν είχε όμως χρόνο, έπρεπε να προλάβει την αστρική συμμετρία και το ραντεβού με τις άλλες κούκλες αγάπης. Και για αυτό το λόγο έπρεπε αναγκαστικά να ρισκάρει και να βγει στον έξω δρόμο τελικά, για να φθάσει γρήγορα στην ώρα της ακριβώς στο προκαθορισμένο ραντεβού.

Τα ρομπότ δεν έχουν συναίσθηση. Τα ρομπότ λειτουργούν με ακρίβεια, καλύτερα και από ελβετικά ρολόγια!

Προχωρούσε και κάθε τόσο σταματούσε. Μετρούσε μέσα στο μυαλό της το χρόνο που της απέμενε. Τον χρόνο που δεν συγχωρούσε και ήταν ο μόνος αναταγωνιστής της τώρα. Με αυτόν έπρεπε να αναμετρηθεί.

Αλλά επιτέλους, η αγωνία της έλαβε τέλος.

Ο μεγάλος δρόμος με τις λίγες στροφές, και μετά θα αντίκρυζε την εξωτερική κεντρική καγκελωτή πόρτα της παλιάς έπταυλης.

Τη χώριζαν κάποια λίγα λεπτά ακόμα της ώρας, και τίποτα δε τη σταματούσε. Στις 6 ακριβώς είχε τη συνάντηση με τις άλλες κούκλες της αγάπης. Και τώρα η ώρα ήταν έξι παρά. Θα προλάβαινε.

Σε πολύ λίγο θα γεννιόταν μια ανανεωμένη και ακόμα πιο δυνατή Χείδερ.

Θα έπαιρνε περισσότερο δύναμη και από όσο η ίδια μπορούσε να φανταστεί.

Αυτός ήταν ο σκοπός.

Και σαν κι αυτήν, εκατομμύρια στο κόσμο ρομπότ, που είχαν το ίδιο πράμα στο ηλεκτρονικό μυαλό τους· να κατακτήσουν την ανθρωπότητα.

Και η στιγμή που τόσο επιθυμούσαν και οι δυο γυναίκες είχε επιτέλους φτάσει. Με την άκρη του ματιού της είδε πέρα στο βάθος του δρόμου την υπερυψωμένη σοφίτα της παλιάς έπταυλης. Διέκρινε και ενθαρύνθηκε αμέσως όταν είδε το υπερυψωμένο τοίχος που προφύλασε το σπίτι της. Αυτό της έδωσε μια σημαντική ώθηση και χαρά που τόσο πολύ είχε ανάγκη. Είχε περάσει τόσα πολλά. Τώρα όμως όλα θα τελείωναν, σε λίγη ώρα θα βρισκόταν μέσα στο σπίτι της. Θα έκανε ένα καυτό μπάνιο να διώξει τις βρωμιές από το σώμα της, και μετά θα έφτιαχνε το αγαπημένο ποτό της Ερατώ, ένα James Bond!

Όλες αυτές τις τελευταίες ώρες η Ερατώ δεν υπήρχε. Είχε χαθεί μέσα στο σώμα

της. Μακάρι να υπήρχε τρόπος να έβλεπε κι αυτή το όμορφο και ζεστό της σπίτι. Όμως η Χέϊδερ δεν της το επέτρεψε αυτό ούτε για μια στιγμή. Κράτησε όλο τον ανθουσιασμό για πάρτυ της!

Και η Ερατώ δε μπορούσε να αναμετρηθεί με την Χέϊδερ.

Έχανε και θα χανόταν για πάντα. Δεν υπήρχε πια η Ερατώ. Η Χέϊδερ είχε διεκδικήσει και είχε εξασφαλίσει την αποκλειστικότητα στο πληγωμένο σώμα της Ερατώ. Η Ερατώ τελείωσε, και ποιάς ξέρει πότε θα επανερχόταν πάλι.

Και σαν να ήρθε ένας άγγελος από ψηλά, τη πήρε στην αγκαλιά του, και τη μετέφερε σε ένα κόσμο άυλο και ελεύθερο από ανθρώπους και ζωές.

Τουλάχιστον δε πονούσε πια. Δεν ήταν δυστυχισμένη και δεν ένιωθε τίποτα.

Η Χέϊδερ βρισκόταν μερικές δεκάδες μέτρα από το σπίτι. Το χαμόγελο της, ήταν η απάντηση στα όσα είχε περάσει το τελευταίο καιρό. Αλλά φυσικά δεν την ένοιαζε. Ο σκοπός είχε ολοκληρωθεί.

Έκανε τα τελευταία βήματα σαν ηρωίδα που έμπαινε νικήτρια στη πόλη της. Στάθηκε έξω από την έπαυλη και θαύμασε το σπίτι που ήταν πια δικό της. Της ανήκε, και θα ήταν το βασίλειο της για όσο χρόνο χρειαζόταν να αλλάξει αυτό το κόσμο. Ήδη είχε αρχίσει να κάνει σχέδια και βιαζόταν να μπει μέσα. Είχε ακόμα τρία ολόκληρα λεπτά στη διάθεση της. Μια μεγάλη καγκελωτή πόρτα τη χώριζε από την ασφαλή απομόνωση της τεράστιας έπαυλης.

Και εκεί που όλα τελείωναν, σε μία στιγμή άκουσε πάλι τις σειρήνες, μα πριν προλάβει να γυρίσει το κεφάλι της, ένας διακόπτης κατέβασε απότομα την αναπνοή της.

Μέτρησε σταθερά μέσα της μέχρι το 5, και στην επόμενη ανάσα άνοιξε τα μάτια της, και διέκρινε ένα περιπολικό να κατευθύνεται προς το μέρος της. Και τρεις αστυνομικοί βγήκαν από μέσα.

Η Ερατώ ήταν ήρεμη όταν τη πλησίασαν, της έριξαν ένα τζάκετ από πάνω της και τη μετέφεραν προσεκτικά στη πίσω θέση του υπηρεσιακού οχήματος. Έκατσε χωρίς να φέρει τη παραμικρή αντίσταση.

Ήταν σε αθλία κατάσταση εξωτερικά, αλλά μέσα της, ένα γλυκό φως ζωντάνευε. Είχε επανέλθει.

Σε λίγη ώρα έφτασαν έξω από το θεραπευτήριο "Φροντίδα", όπου με τη συνοδεία ενός οργάνου της τάξης και δύο νοσοκομειακών υπαλλήλων, την μετέφεραν πίσω στο δωμάτιο της στον τρίτο όροφο.

ΚΕΦ.#21

Μετά από ένα μήνα περίπου, ο Μπάμπης συνήλθε τελείως, και η Ερατώ έβγαινε από το θεραπευτήριο ψυχοσωματικών διαταραχών.

Ο Μπάμπης επανήλθε πίσω στις επαγγελματικές του υποχρεώσεις, και με τον Άρη, τον νεαρό μεταφορέα, είχαν γίνει πια κολλητάρια.

Ήταν πια Δεκέμβριος του 2020.

Πολύ νωρίς το πρωί, το ταξί άφησε την Ερατώ έξω από την έπαυλη της.

Αφού περπάτησε τα τριακόσια μέτρα που χώριζαν τον εξωτερικό περίγυρο, μέχρι τα φαρδιά σκαλιά της κεντρικής εισόδου της έπαυλης, κοντοστάθηκε να έβλεπε για πρώτη φορά το σπίτι της.

Σήκωσε ψηλά το βλέμμα της, και κοίταξε το ακριανό βορειοδυτικό δωμάτιο.

Μια ανατριχίλα ένιωσε.

Αμέσως όμως εισήλθε στο σπίτι μέσα, και για δυο ημέρες βάλθηκε να καθαρίζει τις βρωμιές που της άφησε ο άλλος της εαυτός. Ο νεαρός μεταφορέας είχε φροντίσει μόνο να καθαρίσει προσεκτικά τα αίματα από το πάτωμα. Δεν θα ήταν

πρέπει να αφήνε αυτό το χάλι να θύμιζει στην ιδιοκτήτρια του σπιτιού, τι είχε συμβεί εκεί πριν από περίπου δυο μήνες.

Το αμέσως επόμενο πρώτο πράγμα που έκανε, ήταν να πάρει ότι ναρκωτικά βρήκε μέσα στο σπίτι, και να τα αδειάσει όλα στη λεκάνη της τουαλέτας. Έπειτα κατούρησε, τράβηξε το καζανάκι, ίσιωσε το κορμί της, και βγήκε από τη τουαλέτα της.

Στη συνέχεια πήρε το ταλαιπωρημένο τάμπλετ στα χέρια της με σκοπό να διαγράψει το προφίλ της Χέϊδερ από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Και με αυτό θα έκλεινε μια μεγάλη πληγή, ένα μεγάλο λάθος, μια τραγική ιστορία της ζωής της. Έτσι το έβλεπε, και έτσι το ένιωθε. Και μόλις πάτησε το κουμπί "Οριστική Διαγραφή", ένιωσε πραγματικά ένα τεράστιο βάρος να την εγκαταλείπει μια για πάντα.

Και μια τεράστια ανάσα ανακούφισης άφησε να βγεί από μέσα της.

«Είμαι η Ερατώ, και είμαι καλά, είμαι σπίτι μου» αναφώνησε μόνη της, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό.

Τώρα μπορώ να ησυχάσω.

Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, όταν αποφάσισε να κάνει αυτές τις γιορτές ξεχωριστές. Ήθελε να φέρει μια ζεστασιά στο σπίτι της, να αλλάξει την ατμόσφαιρα, να νιώσει αγάπη, και να προσφέρει στους φίλους της ένα υπέροχο Χριστουγεννιάτικο δείπνο.

Ήταν μια καλή ευκαιρία για την ίδια να προχωρήσει και να αφήσει πίσω της ότι την έβλαψε τον τελευταίο καιρό. Δε περίμενε βέβαια ότι όλα θα λυνόντουσαν δια μαγείας, ούτε ότι θα σταμάταγε την φαρμακευτική αγωγή και τις συνεδρίες με τον γιατρό της. Όμως ήταν ένα βήμα μπροστά για να γίνει καλά και να επανέλθει

δίχως άλλες δυσάρεστες εκπλήξεις και εναλλαγές ταυτοτήτων.

Δε θα γύριζε ξανά στη κανονικότητα της, αλλά σε μια νέα κανονικότητα. Κάπου το είχε ξανακούσει αυτό. Μα βέβαια, το διατυμπανούσαν οι ειδήσεις στη τηλεόραση, σε κάθε βαρύγδουπη ανακοίνωση που κάναν οι επιστήμονες όταν ανακοίνωναν τα νέα μέτρα.

Ήταν όμως έτοιμη να προσπαθήσει, να βάλει όλη τη θέληση της και να γίνει καλά! Και θα γινόταν, κάνοντας την αρχή σε μια νέα χρονιά που σε λίγες ημέρες ξεκινούσε.

Τώρα όμως έπρεπε να ενημερώσει τους φίλους της για το Χριστουγεννιάτικο δείπνο. Να τους στείλει προσκλήσεις, και να ετοιμάσει με φροντίδα τα γεύματα που θα πρόσφερε στους εκλεκτούς καλεσμένους της.

Πήγε στο γραφείο της, έκατσε και έβγαλε από το πάνω συρτάρι τρεις κόλλες χαρτί πολυτελείας. Το χαρτί αυτό ήταν επιχρισμένο περλέ μεταλιζέ, με ανάγλυφα σχέδια στις γωνίες του, και μαλακό για να τυλιχθεί σε ρολό σαν πάπυρος. Ο πάπυρος στο τέλος έκλεινε με ένα κορδονάκι που το έδενες φιόγκο. Και αυτό το κορδονάκι ήταν ασφαλώς κόκκινο, λόγω των εορτών. Και με την ακριβή της πένα της έγραψε με όμορφα καλιγραφικά γράμματα το παρακάτω κείμενο:

"Αγαπημένε μου φίλε Μπάμπη

Θα μου έδινες μεγάλη χαρά να παρεβρεθείς στο επίσημο Χριστουγεννιάτικο δείπνο, που οργανώνω για πρώτη φορά στο σπίτι μου.

Θα είναι μεγάλη η τιμή που θα μου κάνεις, και η παρουσία σου θα κάνει αυτή τη βραδιά ξεχωριστή.

Σε περιμένω,

Με αγάπη
Ερατώ"

Έφτιαξε τρεις προσκλήσεις. Μια για τον Μπάμπη, μια για τον Άρη, και μια για την Μαντλέν. Τι ίδιο πρωινό κάλεσε έναν κούριερ, που την επομένη κιάλας ημέρα τις παρέδωσε στους παραλήπτες της.

Ώρα άφιξης έβαλε στις οκτώ και τριάντα το βράδυ της 24 Δεκεμβρίου 2020.

Τώρα ήρθε η ώρα να επιβλέψει το δείπνο.

Για να μη κάνει κάποιο λάθος επέλεξε συνταγές από γνωστούς σεφ που βρήκε στο διαδίκτυο.

Έτσι το μενού περιελάμβανε:

Για αρχή, μια μους καπνιστής μελιτζάνας με τραγανό προσούτο πάνω σε φρυγανισμένη μπρουσκέτα. Στη συνέχεια θα έδινε μια σπιρτάδα στον ουρανίσκο τους με μια ντοματόσουπα που θα είχε στο κέντρο γλυκό τραχανά και τραγανή κροκέτα κόκκινης πιπεριάς με τυρί κρέμα και σχοινόπρασο. Συνοδευτικά με φρέσκα μανιτάρια του βουνού και σιναπόσπορο. Για κυρίως πιάτο αποφάσισε μετά από σκέψη να ετοιμάσει ρολό από φραγκόκοτα βιολογικής εκτροφής, αργοψημένη στο φούρνο, με πουρέ από κολοκύθα με μουστάρδα και κρεμυδάκια αχνιστά. Τέλος, μια δροσερή σαλάτα που θα συνόδευε το κυρίως πιάτο, από ανάμεικτα φύλλα σαλάτας με ρόδι, κουκουνάρι, κασικίσιο τυρί και dressing εσπεριδοειδών.

Όλα αυτά τα πιάτα θα συνοδεύοντουσαν από ένα πολύ ακριβό κρασί από τον αμπελώνα της Ράσωνα στη Τήνο. Ένα συμπυκνωμένο ερυθρό κρασί που εστιάζει στα φρούτα τα μπαχαρικά και τη σοκολάτα. Δυσεύρετο και μεγαλειώδες κρασί για μια τέτοια βραδιά.

Και για επιδόρπιο, επέλεξε μια λαχταριστή μους από κάστανο, πάνω σε τραγανό

μπισκού gianduja, και σάλτσα tayberry, για να κλείσει αυτή τη βραδιά με τη πιο γλυκιά αίσθηση του χρόνου.

Το πρωί της 24 Δεκεμβρίου η Ερατώ ξύπνησε γεμάτη ενέργεια και πολύ καλή διάθεση. Ήταν ξεκούραστη και έτοιμη να υποδεχθεί τους καλούς της φίλους. Το σπίτι το είχε καθαρίσει, τα υλικά για τα φαγητά ήταν αγορασμένα από καιρό, και το τραπέζι το είχε στρώσει ευλαβικά από το προηγούμενο βράδυ. Έτσι το μόνο που της έμενε, ήταν να μαγειρέψει και να ετοιμαστεί κι η ίδια για το αποψινό δείπνο.

Και όταν λέμε πως το τραπέζι το είχε στρώσει ευλαβικά, το εννοούμε.

Στη μεγάλη τραπεζαρία που δέσποζε στο επίσημο σαλόνι της έπαυλης τοποθέτησε πέντε καρέκλες.

Ο αγαπημένος της αριθμός.

Μια στο κέντρο και δυο σε κάθε πλευρά της.

Έστρωσε ένα πολύ καλά σιδερωμένο τραπεζομάντιλο με αποχρώσεις του κόκκινου, με κίτρινη αστερόσκηνη και χρυσαφί έντονες λεπτομέρειες.

Πρώτο και κάτω από όλα τοποθέτησε ένα πιάτο sous plat.

Πάνω από αυτό, έβαλε το πιάτο για το κυρίως φαγητό, μετά του ορεκτικού, και τέλος αυτό της σούπας. Πρόσθεσε ακόμα ένα πιάτο για τη σαλάτα και ένα ακόμα για το ψωμί. Στο ψωμί έδωσε ιδιαίτερο βάρος, πρώτον γιατί το λατρεύει, και δεύτερον γιατί πάντα θεωρούσε πως ένα καλό εστιατόριο ξεχώριζε για το ψωμί του. Να είναι πάντα φρέσκο και μυρωδάτο. Γι'αυτό και το έφτιαξε κι αυτό η ίδια με τα χεράκια της.

Θα προσέφερε στους καλεσμένους της μια γεμάτη βραδιά από ιδιαίτερες γεύσεις και απρόσμενες εκπλήξεις. Τα είχε όλα και με κάθε λεπτομέρεια κανονίσει. Και δεν είχε αφήσει τίποτα στη τύχη. Ήθελε να ήταν μια ξεχωριστή βραδιά. Το γιορτινό της τραπέζι συμπλήρωναν ακόμα τα κρυστάλλινα ποτήρια, τα ασημένια μαχαιροπήρουνα, οι κανάτες με το νερό, και στη μέση ένα μεγάλο μπουκέτο με

κατακόκκινα τριαντάφυλλα.

Άναψε το τζάκι και πολλά κεριά σε όλο το σπίτι που δημιουργούσαν μια γλυκιά γιορτινή ατμόσφαιρα. Ένιωθε πολύ όμορφα, αλλά είχε και αρκετό άγχος για να μπορέσει όπως ήθελε να τους ευχαριστήσει όλους.

Προσμονούσε να ήταν μια τέλεια οικοδέσποινα, και για αυτό το λόγο δεν είχε αφήσει τίποτα στη τύχη.

Η ώρα είχε πάει επτά και τέταρτο όταν βγήκε από το δωμάτιο της.

Ήταν απλά μια οπτασία. Ένα χάρμα οφθαλμών.

Δε τη χόρταινε το μάτι σου τέτοια ομορφιά! Πραγματική πριγκίπισσα.

Φορούσε ένα χρυσό λαμπερό μάξι φόρεμα με διαφάνεια στην πλάτη, φινιρισμένο στις άκρες με γυαλιστερά στρας. Ασημένιες λεπτές πινελιές τόνιζαν το βαθύ ντεκολτέ της. Μια βαθιά ερωτική χαραμάδα ανάμεσα στα στήθοι της, που άφηνε τις αισθήσεις να εκτοξεύονται επιπόλαια επάνω της. Την όλη παρουσίαση ολοκλήρωναν οι ψηλές γόβες από χρυσό δέρμα που αναδείκνυαν ολοκληρωμένο το καλίγραμμο κορμί της.

Αυτή ήταν η Ερατώ, που μετά από καιρό, ένιωθε πάλι γυναίκα, ένα πλούσιο σαγηνευτικό θηλυκό.

Μα πάνω απ'όλα, ένα φυσιολογικό άτομο.

Με πολύ προσοχή πήγε μέχρι τη κουζίνα να επιθεωρήσει τα φαγητά, που ήταν όλα μέσα σε ειδικά σκεύη ώστε να διατηρήσουν τη θερμοκρασία και τα αρώματα τους, έτοιμα να σερβιριστούν στην ώρα τους, στους διακεκριμένους καλεσμένους της. Στη συνέχεια προχώρησε στο στολισμένο από φωτάκια και λαμπόνια σαλόνι, σκάνανε τη περιοχή για να δει ότι όλα είναι εντάξει, και πέρασε στη τραπεζαρία να ρίξει μια τελευταία ματιά στο επίσημο τραπέζι της, και τις θέσεις που επέλεξε ξεχωριστά για το κάθε καλεσμένο της. Στη μια πλευρά με τις δυο καρέκλες θα καθόντουσαν ο Μπάμπης και ο Βίκτορας. Στην απέναντι πλευρά θα ομόρφαιναν τη παρέα η Μαντλέν και η ίδια η Ερατώ.

Και στο κέντρο με τη μια καρέκλα είχε τοποθετήσει την Χέϊδερ!

Η κούκλα της φορούσε ένα κατακόκκινο φόρεμα, κόκκινες γόβες και είχε αφήσει τα μακριά μαύρα μαλλιά της να πέφτουν απαλά στους ώμους της.

Τα χέρια της ακουμπούσαν προσεχτικά πάνω στο τραπέζι και το βλέμμα της ήταν εστιασμένο στον απέναντι τοίχο. Αναρωτήθηκε η Ερατώ αν έπρεπε να τη βάλει να κοιτάει το τραπέζι καλύτερα, και όχι απέναντι προς το άπειρο.

Την άφησε τελικά έτσι, κι αν υποψιαζόταν πως θα ήταν ενοχλητικό για τους καλεσμένους της, απλά θα της έκλεινε τα μάτια.

Ναι, η Χέϊδερ είχε τη τιμητική της. Ο λόγος που το έκανε αυτό ήταν γιατί ήθελε να την γνωρίσουν όλοι απόψε. Όχι, δεν είχε αναδρομές ούτε παραισθήσεις. Ήθελε μόνο να δώσει μια τελευταία ευκαιρία στην Χέϊδερ να ζητήσει συγνώμη για τα όσα της προκάλεσε το τελευταίο καιρό. Και πίστευε πως με αυτό το τρόπο, με αυτή της τη κίνηση θα μπορούσε να τη ξεπεράσει, και ίσως να τη συγχωρούσε. Γιατί η αλήθεια είναι ότι η κούκλα αγάπης, δεν έφταιγε σε τίποτα. Και ήθελε να το αποδείξει αυτό στους φίλους της. Και επειδή βαθιά μέσα της την αγαπούσε ακόμα.

Ναι, η Ερατώ δεν έπαψε ποτέ να αγαπά τη κούκλα της.

Την Χέϊδερ μισούσε.

Και πίστευε πως η αγαπημένη κούκλα της δεν έφταιγε σε τίποτα.

Τι να φταίει άλλωστε ένα άψυχο πλάσμα.

ΚΕΦ.#22

Στις οκτώ και τριάντα ακριβώς οι καλεσμένοι της βρισκόντουσαν εντός της επαύλης. Ήταν όλοι τους πολύ όμορφοι καλοντυμένοι και με πολύ καλή διάθεση. Πρώτος μπήκε ο Μπάμπης.

«Δε ξέρεις πόσο χαρούμενος είμαι.»

«Δε ξέρεις πόσο χαρούμενη είμαι» του ανταπάντησε με ένα τεράστιο χαμόγελο η Ερατώ, και τον αγκάλιασε σφιχτά!

Ακολούθησε η εξωτική Μαντλέν που τους άφησε όλους άναυδους με το ζεστό καυτό φιλί που έδωσε στην Ερατώ!

«Αγάπη μου! Πόσο μου έλειψες. Θα σε μαλώσω όμως, γιατί τόσο καιρό δεν ήξερα τίποτα! Τώρα όμως είμαι εδώ και θα είμαι κοντά σου για ότι χρειαστείς» της είπε με το γλυκό της και ανέμελο χαρακτήρα.

«Σ'ευχαριστώ Μαντλέν μου, το ξέρω, θα έχουμε όμως όλο το καιρό τώρα να τα πούμε.»

Και τέλος φανερώθηκε ο Βίκτορας με ένα πακέτο δώρα!

«Δε περίμενα να με καλέσεις» της είπε.

«Οι ήρωες θα έχουν πάντα μια θέση στη καρδιά μου» του απάντησε και τον έσφιξε κι αυτόν στη ζεστή αγκαλιά της.

Προχώρησαν όλοι μαζί στο σαλόνι και βολεύτηκαν στους αναπαυτικούς καναπέδες. Το σπίτι μύριζε υπέροχα και θύμιζε παλιές εποχές, αναμνήσεις που είχαν όλοι από τα παιδικά τους χρόνια. Θαύμαζαν τη διακόσμηση του σπιτιού όσο περίμεναν την οικοδέσποινα να τους σερβίρει στον καθένα ξεχωριστά το αγαπημένο του ποτό. Για αρκετή ώρα τα γέλια και τα πειράγματα, δίναν και παίρνανε. Η χαλαρή μουσική, τα όμορφα κεριά, η ζεστασιά από το τζάκι, και η ευγένεια της Ερατώ, είχαν δημιουργήσει μια γλυκειά εικόνα στην κεφάλτη παρέα. Κι αυτή δεν τους άφηνε σε ησυχία. Προσπαθούσε να τους περιποιηθεί όλους μα και τον καθένα ξεχωριστά. Οι ιστορίες και τα χωρατά του Μπάμπη έφερναν σχεδόν δάκρυα στα μάτια τους με το τρόπο που τα αφηγόταν και τις χειρονομίες που έκανε.

Η Ερατώ είχε πολύ καιρό να διασκεδάσει έτσι, και οι υπόλοιποι κάναν ότι περνούσε από το χέρι τους για να τη διασκεδάσουν. Μα κι αυτή ήταν τόσο ευτυχισμένη, το πρόσωπο της είχε φωτιστεί και η καρδούλα της είχε αγαλιάσει. Είχε τους αγαπημένους της φίλους κοντά της. Ένωθε ζωντανή και γεμάτη

ενέργεια, κάτι που προερχόταν από την ανθρώπινη επαφή, που τόσο της είχε λείψει το τελευταίο καιρό. Ήταν αυτή η σύνδεση που προσπαθούσε να εισχωρήσει μέσα της και να την κάνει να καταλάβει ότι οι άνθρωποι είναι αυτοί που κάνουν τη διαφορά. Και αυτό το εκτίμησε, το σεβάστηκε και το καλοδέχτηκε. Ένωθε ευγνώμων!

Είχε γεμίσει το μεγάλο τραπέζι με διάφορα καλούδια και απεριτίφ που θα τους άνοιγε την όρεξη, κάτι που δεν έλειπε ευτυχώς από κανέναν τους.

Κάποια στιγμή που η Ερατώ πήγε στη κουζίνα, βρήκε την ευκαιρία η Μαντλέν και την ακολούθησε.

«Ερατώ μου, δε ξέρεις πόσο ευτυχισμένη είμαι για σένα. Να ξέρεις πως ο Μπάμπης μου τα είπε όλα, και λυπάμαι μόνο που δεν ήμουν κοντά σου όλο αυτό το διάστημα. Όμως έχω σκοπό να μη σε αφήσω τώρα από τα μάτια μου και να κάνω ότι μπορώ για σένα. Το ξέρεις ότι σε αγαπώ, και θέλω να είσαι καλά. Μπορεί να έχουμε κάνει διάφορα γλέντια παρέα, αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Και μάλιστα σκέφτομαι, μόλις περάσουν οι γιορτές να σε καλέσω να έρθεις να μείνεις όσο καιρό θέλεις στο εξοχικό μου στα Κανάρια νησιά. Εκεί έχει συνέχεια ζέστη και θα σου έκανε καλό να αλλάξεις για λίγο παραστάσεις. Η πρόταση μου να ξέρεις ότι ισχύει, όποια στιγμή το επιθυμήσεις.»

«Να είσαι καλά Μαντλέν μου, μα για την ώρα δε μπορώ να φύγω ακόμα. Δε μπορώ να διακόψω τι συνεδρίες με το γιατρό μου, είναι ακόμα πολύ νωρίς. Σε ευχαριστώ και...» Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη πρόταση της, η Μαντλέν την έπιασε από τη μέση και πλησίασε το πρόσωπο της σε απόσταση αναπνοής από το έκπληκτο πρόσωπο της Ερατώ.

«Δεν χρειάζεσαι καμία κούκλα εσύ. Είσαι μια κούκλα από μόνη σου.»

Εκείνη τη στιγμή μπήκε ο Μπάμπης μέσα στη κουζίνα αντικρύζοντας τις δυο γυναίκες σε μια τρυφερή στιγμή τους. Αμέσως έκανε μεταβολή και αυτές δε κρατήθηκαν, και ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

Η ώρα όμως είχε περάσει, και ήταν έτοιμοι να περάσουν στη τραπεζαρία. Πρώτος μπήκε ο Μπάμπης, και αμέσως έπεσε το μάτι του πάνω στη κούκλα. Γρήγορα συννέφιασε το βλέμμα του, και το έδειξε και στους υπόλοιπους που στεκόντουσαν όλοι όρθιοι, με εμφανής κάποια νευρικήτητα στα πρόσωπα τους.

«Τι είναι αυτό Ερατώ;» τη ρώτησε.

«Είναι η κούκλα μου Μπάμπη.»

«Ναι, ωραία, και τι δουλειά έχει εδώ;»

Η Ερατώ στεκόταν και δεν μιλούσε.

«Σε ξαναρωτάω Ερατώ, τι δουλειά έχει εδώ με εμάς αυτό το πράμα;»

Μέτρησε και λογάριασε τις λέξεις του μια μια. Και περίμενε μια απάντηση.

Οι υπόλοιποι δεν έβγαλαν μιλιά.

Η Ερατώ κοκκίνησε και κατέβασε το κεφάλι της χαμηλά.

«Άκου Ερατώ. Οι εμείς ή αυτή. Αποφάσισε.»

«Εμείς· σίγουρα εμείς» απάντησε χαμηλόφωνα η Ερατώ.

«Ωραία και γιατί είναι εδώ;» τη ξαναρώτησε.

«Γιατί... έχεις δίκιο. Δεν χωράει ανάμεσα μας» του απάντησε.

«Τότε γιατί γλυκό μου κορίτσι την έφερες εδώ; Γιατί;»

«Επειδή μέχρι και πριν έρθετε, πίστευα ότι είναι η κούκλα μου, η αγαπημένη μου κούκλα. Μετά όμως διαπίστωσα ότι εσείς είστε οι φίλοι μου. Αληθινοί άνθρωποι!

Και τώρα μπορώ να πω με σιγουριά, ότι τίποτα μα τίποτα δεν μπορεί να αντικαταστήσει την ανθρώπινη αγάπη. Τίποτα δε συγκρίνετε με τους φίλους μου.

Έκανα ένα μεγάλο λάθος. Και δε θέλω να τη βλέπω εδώ ανάμεσα μας.

Συγγνώμη.» Τα μάτια της ήταν έτοιμα να κλάψουν, όταν ο Μπάμπης έκανε νόημα στον Άρη.

«Θα τη πάμε απάνω Ερατώ, είσαι σύμφωνη με αυτό;»

Μα δεν περίμενε να πάρει απάντηση, πήρε τη κούκλα στα χέρια του και μαζί με τον Άρη την ανέβασαν πάνω στο δωμάτιο της.

Η Μαντλέν έτρεξε αμέσως και αγκάλιασε τη καλή της φίλη.

«Μη στεναχωριέσαι καλή μου, όλα θα πάνε καλά, στο υπόσχομαι. Είμαστε εμείς εδώ, και πίστεψε με, δε χρειάζεσαι καμιά κούκλα.»

«Συγνώμη» συνέχισε να απολογείται η Ερατώ.

«Δεν ήξερα τι έκανα, η μοναξιά με επηρέασε και φέρθηκα τόσο ανόητα.»

Αμέσως τα μάτια της γέμισαν δάκρυα και ξαφνικά άρχισε να ξεσπάει σε λυγμούς που δε μπορούσε να συγκρατήσει, με τη Μαντλέν να τη κρατάει αγκαλιά και να την παρηγορεί.

Ήταν ένα ξέσπασμα ξαφνικό, λυτρωτικό.

Όταν κατέβηκαν οι δυο άντρες από το πάνω όροφο, έτρεξαν κι αυτοί κοντά της, και την αγκάλιασαν όλοι μαζί. Ήταν μια συντροφική στιγμή, με αποθέωση την αγάπη και την ελπίδα.

Ένα τέλος στις δαιμονισμένες σκέψεις που τη βασάνιζαν τους τελευταίους δύσκολους μήνες.

Και η Ερατώ ένιωσε την αγάπη αυτή.

Σκούπισε τα δάκρυα της, και τους χαμογέλασε.

«Ελάτε, ουφ, φθάνουν πια τα κλάματα, είμαστε εδώ για να διασκεδάσουμε» τους είπε. Και μαζί όλοι συμφώνησαν και γέλασαν.

«Έτσι μπράβο Ερατώ, άντε κορίτσι μου, άστα να πάνε όλα στην ευχή, τώρα έχεις εμάς εδώ, ναι;» της φώναξε ο Μπάμπης.

«Και ας ξεκινήσουμε να φάμε γιατί έχω τρελαθεί από τη πείνα» είπε γελώντας.

«Ναι Μπάμπη μου, ναι καλοί μου φίλοι, τέλος οι στεναχώριες, καθήστε να φάμε!»

Η Ερατώ ένιωσε πως της είχε φύγει ένα τεράστιο βάρος, και στο πρόσωπο της φάνηκε η ευγνωμοσύνη απέναντι στους καλούς της φίλους.

«Μαντλέν θα με βοηθήσεις στο σερβίρισμα;»

«Βεβαίως καλή μου, πάμε να φέρουμε τα φαγητά και να σερβίρουμε τους άντρες μας!»

Σε λίγη ώρα είχαν καθήσει όλοι γύρω από το τραπέζι, και ο Μπάμπης ανέλαβε να σερβίρει το κρασί για να ξεκινήσει το φαγοπότι.

Πρίν όμως, σήκωσε το ποτήρι του ψηλά, και μαζί του τον ακολούθησαν και οι

υπόλοιποι της παρέας.

«Στην υγεία της Ερατώ!»

Στην υγεία της Ερατώ, φώναξαν όλοι με μια φωνή!

Τέσσερεις πολύ καλοί φίλοι μοιράστηκαν εκείνο το βράδυ ένα υπέροχο δείπνο. Ο Μπάμπης, ο Βίκτορας, η Μαντλέν και η Ερατώ, έφαγαν και ήπιαν του σκασμού. Μετά το έριξαν στο χορό και τα γλέντια. Πρώτος και καλύτερος ο Βίκτορ, που αποδείχτηκε η ψυχή της παρέας! Και μέχρι το πρωί δε σταμάτησε ούτε αυτός ούτε και οι άλλοι, να τρώνε να πίνουν και να χορεύουν.

Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια η παλαιά έπαυλη ζωντάνεψε, και οι χαρές τους ταξίδεψαν και ακούστηκαν μέχρι ψηλά τον ουρανό.

Η Ερατώ ήταν τρισευτυχισμένη, ένιωθε βαθιά ευγνωμοσύνη για τους καλούς της φίλους και για τη καλή της τύχη που τόσο είχε ανάγκη.

Οι πληγές της θα επουλώνονταν, και μια νέα αρχή ετοιμαζόταν να κάνει στη ζωή της. Δεν ήταν πια μόνη. Ήταν ζωντανή, και αυτό είναι το πιο σημαντικό στη ιστορία μας. Μια ιστορία που μας δίδαξε ότι χωρίς την ανθρώπινη επαφή μπορεί να μετατραπούμε σε τέρατα. Όσα ελαττώματα και ατέλειες να έχουμε ως άνθρωποι, δε πρέπει να ξεχνάμε πως αυτοί είμαστε, και οφείλουμε να κάνουμε το καλύτερο για εμάς, για τους ανθρώπους που αγαπάμε, και για τις επόμενες γενιές.

Είμαστε άνθρωποι και έχουμε καταφέρει πολλά. Δεν τα έχουμε κάνει όλα τέλεια, αλλά να θυμάστε κάτι σημαντικό:

Η ζωή συνεχίζεται.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ήταν λίγες ώρες πριν την αλλαγή του νέου χρόνου, και η Ερατώ βρισκόταν έξω από το περίπτερο που δούλευε ο Αμίρ. Γνώριζε ότι είχε βάρδια, και αποφάσισε να του πάει φρέσκο καλομαγειρεμένο φαγητό που είχε φτιάξει η ίδια με τα χεράκια της. Μια πράξη καλωσύνης σε έναν άνθρωπο που ένιωθε μόνος του, τέτοια μέρα, μακριά από την οικογένεια του.

Αργότερα θα ετοιμαζόταν για να πάει στο club του Μπάμπη, όπου είχαν κανονίσει με την υπόλοιποι παρέα, και θα έκαναν εκεί αλλαγή του χρόνου.

Ήταν μια απίθανη βραδιά, μεθυστική και ξέφρενη.

Το νέο έτος μπήκε θριαμβευτικά σκορπίζοντας νέες ελπίδες σ'ένα κόσμο που τόσο πολύ πολύ είχε ανάγκη.

Χαράματα όταν έφθασε πια στο σπίτι, μπήκε στο σαλόνι της, και ένας νέος φρέσκος καθαρός αέρας φυσούσε. Ήταν ο αισιόδοξος αέρας μιας νέας χρονιάς.

Αφήνοντας πίσω της όλα τα κακά και όλες τις αμαρτίες που τη ταλαιπώρησαν.

Μπήκε στο μπάνιο της, έβγαλε τα ρούχα της και έκατσε κάτω από το ντους.

Το νερό για άλλη μια φορά έπεφτε πάνω της σαν αγιασμός, ξεπλένοντας το παλιό χρόνο, για να βγεί καθαρή και όμορφη σε έναν νέο κόσμο.

Μετά ανέβηκε στον απάνω όροφο, στο ακριανό βορειδυτικό δωμάτιο.

"Εδώ μέσα, σε αυτό το δωμάτιο, κρατάω ένα μυστικό, και εξαργυρώνω τις πιο κρυφές μου επιθυμίες," σκέφτηκε για άλλη μια φορά.

Όμως αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά. Πολύ διαφορετικά.

Άνοιξε τη πόρτα διστακτικά και κοντοστάθηκε για λίγο.

Η κούκλα της ήταν εκεί, ξαπλωμένη, με τα αέρινα πανιά να πέφτουν βαριά από τα ξύλινα δοκάρια του μεγάλου κρεβατιού.

Οι χοντρές κουρτίνες και το παχύ χαλί αποροφούσαν κάθε άλλο ήχο.

Της άρεσε η ησυχία, την απολάμβανε και την ηρεμούσε.

Έβγαλε τις παντόφλες της και τη ζακέτα πάνω από το νυχτικό της, την οποία ακούμπησε προσεκτικά στη πλάτη μιας καρέκλας με βαθυκόκκινο βελούδο. Άναψε ένα μεγάλο κερί και ξάπλωσε δίπλα στη κούκλα της. Την αγκάλιασε σφιχτά και ακούμπησε το κεφάλι της στο μαλακό λαιμό της κούκλας.

Άφησε τις σκέψεις της απαλά να ταιριάζουν και να πέσουν η μια πάνω στην άλλη. Το πνεύμα και το άρωμα τους απελευθερώθηκαν και περιπλανήθηκαν μαζί στους αιθέρες.

Όταν ξαφνικά η Χέϊδερ γύρισε το βλέμμα της και μας κοίταξε βαθιά μέσα από τις σελίδες αυτού του βιβλίου.

Τέλος

Πλαϊνό εσωτερικό εμπροσθόφυλλο

Οι διάλογοι και τα σχόλια, τα μηνύματα που τις έστελναν οι χιλιάδες "φίλοι" που είχε αποκτήσει στο facebook η Χέϊδερ, και οι ερωτικές ιστορίες που δημοσιεύοντουσαν στη σελίδα, είναι όλες αληθινές και όλα αληθινά, και υπάρχουν μέσα σε αυτό το βιβλίο.

Η υπόλοιπη ιστορία αποτελεί και υπόκειται καθαρά στη φαντασία του συγγραφέα.

Μνεία προς τις γυναίκες:

«Στη δική μας περίπτωση, και επειδή το βιβλίο έχει αρκετό σεξ, θα έλεγα:

Ο άντρας τελειώνει, μα η γυναίκα ολοκληρώνει.»

Ευχαριστίες

Ευχαριστώ όλους τους φίλους μου, για όλο αυτό το διάστημα που με άφησαν στην ησυχία μου να γράψω αυτό το βιβλίο, μου έφερναν σπιτικό φαγητό, και κάποιες φορές μου πλήρωσαν το νοίκι.

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα:

Σαν άνθρωπος είμαι πολύ απλός, δε ζητάω πολλά για να είμαι ευτυχισμένος.

Αυτό που αναζητώ πάντα είναι η δημιουργία, σε κάθε φάση της ζωής μου.

Επηρεάζομαι εύκολα από τον καιρό τη μουσική και τη γυναικεία φύση.

Είμαι ένας άνθρωπος, με ιδέες και εκρηκτικές διαθέσεις! Μου αρέσει η ησυχία και η απομόνωση στη φύση, μου αρέσει να ταξιδεύω, να γνωρίζω ανθρώπους, και να μαθαίνω τα πάντα. Ερωτεύομαι με πάθος, και το όνειρο μου είναι να γυρίσω όλη την Ελλάδα με ένα αυτοκινούμενο τροχόσπιτο και να γράφω βιβλία.

Λίγα λόγια για τις κούκλες σιλικόνης.

Ο κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να κάνει ότι θέλει μέσα στο σπίτι του, στον ιδιωτικό του χώρο. Όταν αυτό δεν απειλεί ή κινδυνεύει η ζωή κάποιου ανθρώπου.

Οι περισσότεροι που αγοράζουν ρεαλιστικές κούκλες το κάνουν για διασκέδαση. Κάποιοι είναι φωτογράφοι ή μοντελίστες που τις χρησιμοποιούν για τη δουλειά τους.

Εξίσου σημαντικό είναι πως υπάρχουν και κάποιοι άλλοι άνθρωποι εκεί έξω στη κοινωνία μας που δυσκολεύονται να συνάψουν σχέσεις και να δραστηριοποιηθούν στη σεξουαλική ζωή. Και αυτό μπορεί να οφείλετε σε

πολλούς λόγους.

Είτε κάποιας σωματικής ή ψυχικής ασθένειας. Ή γιατί μπορεί απλά να ντρέπονται. Μα που έχουν όμως κι αυτοί, όπως όλοι μας, τις ίδιες ανάγκες. Επίσης πολλές γυναίκες τις αγοράζουν για παρέα, τις ντύνουν, τις αλλάζουν στυλ, τις αγοράζουν διαφορά αξεσουάρ, και δεν υπάρχει τίποτα κακό σε όλο αυτό.

Πολλοί άνθρωποι μου έχουν γράψει αργότερα πόσο έχουν ηρεμήσει και πόσο έχει ανέβει η αυτοπεποίθησή τους από όταν απέκτησαν μια τέτοια κούκλα.

Και όπως προείπα, οι περισσότεροι άνθρωποι και ζευγάρια, τις αγοράζουν όλοι για διασκέδαση. Αυτός είναι ο σκοπός τους.

Και από τη στιγμή που δεν βλάπτουν ή δεν απειλείτε με τον οποιοδήποτε τρόπο η σωματική ή η ψυχική υγεία και ακεραιότητα οποιοδήποτε ανθρώπου ή ζώου, τότε κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει κανέναν, και για τίποτα.

Φιλικά, Αλέξανδρος

sexydollshellas

[Τα πνευματικά δικαιώματα προστατεύονται από τον οργανισμό

<https://www.opi.gr/>]

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου του παρόντος web site με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια.

Νόμος 2121/1993 και κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Οτιδήποτε άλλο θεωρείται κλοπή .
